marin mincu

GENERAȚIA 2000

antologie

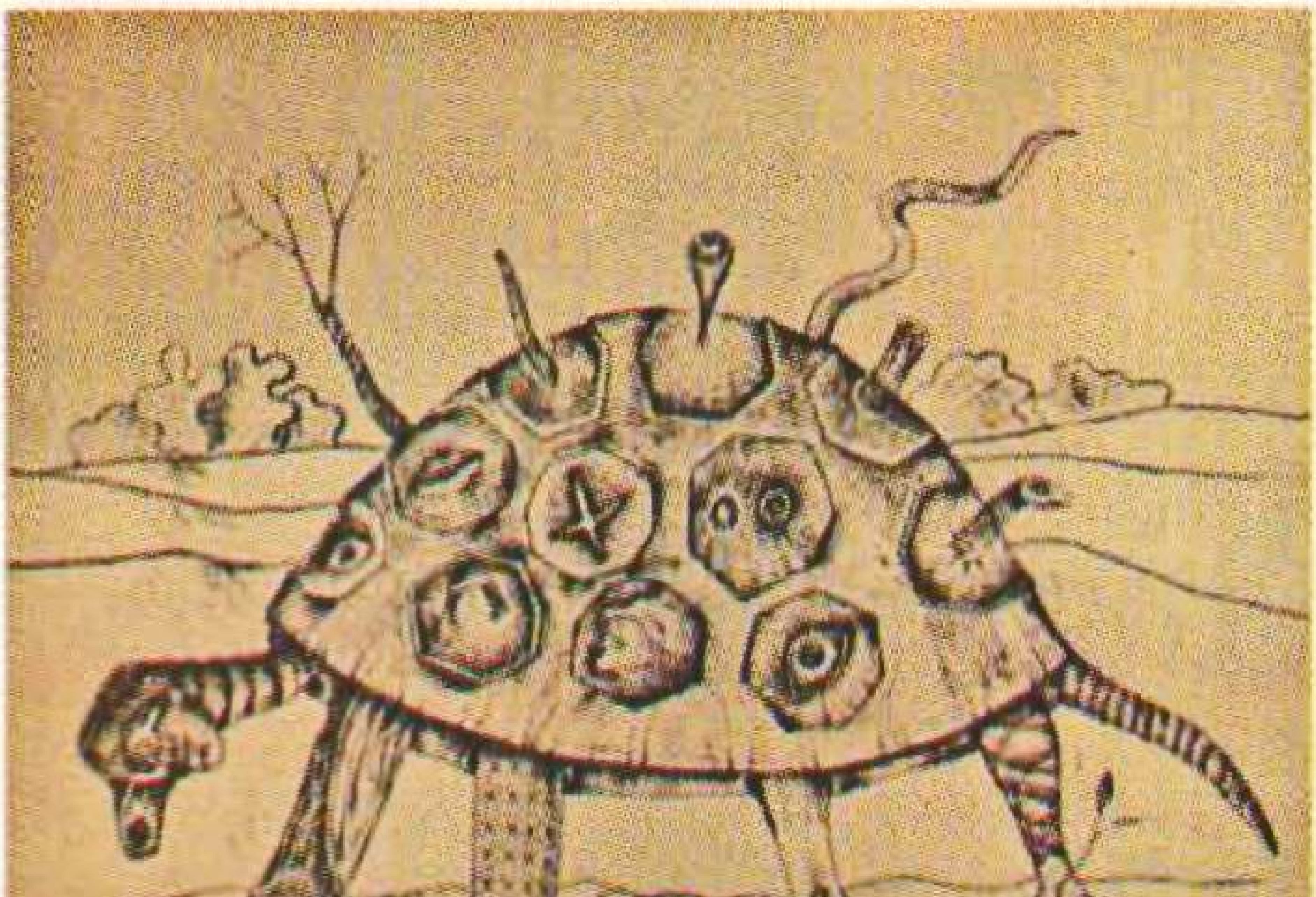

pontica

GENERAȚIA 2000

(Cenaclul Euridice)

Coordonator **Marin Mincu**

Pontica 2004

Grafica copertei: Aurel Gheorghiu-Cogealac, „O țestoasă ciudată”

© PONTICA 2004

I.S.B.N. 973-9224-98-9

Generaţia 2000

1. **Premiză**

Dincolo de invocarea gratuită a prezumţiei de generozitate, această antologie e un argument substanţial că **Generaţia 2000 există**. Ne luăm acum libertatea, plină de riscuri, de a justifica, prin acest volum, ceea ce am susţinut cu aproape doi ani în urmă, când am prognosticat ferm existenţa acestui fenomen poetic viu, aflat permanent în mişcare imprevizibilă, asumându-ne toată responsabilitatea afirmaţiilor. Iată că, după 15 ani lungi de controversată sterilitate tranzitorie, se desprinde, puternic/fragil, acest val de talente foarte tinere, marcate de prospeţime şi autenticitate netrucată, care sper să ne scoată, în sfârşit, din psihoza prelungită a stagnării literare. Aproape toţi autorii, prezenţi aici, (34 de poeţi şi 7 prozatori), abia au debutat editorial, iar debutul lor, concentrat/focalizat pe o altă paradigmă creativă decât aceea a optzeciştilor/ nouăzeciştilor, indică o reală consistenţă şi inventivitate discursivă, pentru a se putea vorbi, în mod indubitabil, de înnoirea literaturii actuale. În mod bizar, însă, în presa curentă, cu excepţiile de rigoare, se observă o **atitudine consecventă de ostilitate** şi de respingere îndârjită a noilor veniţi, cultivându-se deliberat – la nivel instituţional – o atmosferă de confuzie intergeneraţională, extrem de nocivă pentru climatul literar, ceea ce ne-a obligat **să punem textele pe masă** ca să se discute în cunoştinţă de cauză. De altfel, mi se pare că, astăzi, se cere să abordăm, cu o mai mare implicare profesională, noutatea poietică a acestor texte, în tentativa critică de a le defini şi diferenţia cât mai exact în acest context socio-cultural post-postmodern atât de ambiguu, caracterizat de ameninţarea indiferenţierii globalizante. Dar, indiferent de agitaţia culpabilizantă, întreţinută administrativ în preajma douămiiştilor de către competitorii anteriori, vădit frustraţi în pretenţiile lor de supremaţie absolută, cota receptivă a gustului „estetic" variază/avansează în permanenţă, în funcţie de orizontul de aşteptare mereu modificat şi, oricât am vrea noi să ne împotrivim, evoluţia neîntreruptă a „conceptului de literatură" ne obligă să ţinem cont de mutaţiile esenţiale, survenite atât la nivelul lecturii/receptării cât şi la acela al scriiturii/creaţiei. Un rol important, în legitimarea şi omologarea noului discurs al Generaţiei 2000, l-a avut/îl are – ne place să credem – şi Cenaclul Euridice.

2. **Cenacluri studenţeşti, manifeste, polemici etc.**

Dar – se pune întrebarea – de unde au răsărit noii insurgenţi? Care sunt incintele/şcolile literare pe care le-au frecventat anterior? Există un *background* convingător din care provin aceştia? Ce garanţii „speciale" au prezentat ei, pentru a fi acceptaţi să-şi susţină „masteratul" poetic, trecând prin malaxorul euridician? Înainte de a-şi fi citit textele în Cenaclul Euridice, ca moment de impact decisiv ce exclude orice amatorism mimetizant, douămiiştii

s-au format ca individualități distincte, antrenându-se secret, fie în grupuri restrânse, aproape hermetice, fie polarizând – local – în jurul unor instituții culturale sau a unor mentori creditabili. După cum se cunoaște, în general, pentru a decide corect asupra momentului de apariție a unei noi generații literare, trebuie să se aibă în vedere, negreșit, îndeplinirea unor minime condiții de **conștientizare critică** și departajare structural-estetică față de generațiile precedente, adică trebuie să se producă **ruptura violentă**, măcar în formele frondei declarate. Majoritatea debutanților din antologia noastră au frecventat, inițial, unul sau altul dintre cenaclurile specializate din țară, pentru a accede, apoi, deja „instruiți", la acea *plasmă generațională restrictivă* (incluzând multiple criterii în afara celui strict biologic) care retopește clișeele retorice ale celor ce i-au precedat, punând în joc, în mod conștient, un alt orizont de așteptare și un nou câmp de tensiuni semnificante. Astfel, în ultimul deceniu, se pot individualiza asemenea spații de „instrucție", coagulate mai ales într-un cadru universitar: cenaclul „Litere" de la Facultatea de litere din București, condus la început de Mircea Cărtărescu și apoi de Marius Ianuș; cenaclul de Marți al Facultății de litere a Universității Ovidius, înființat de Marin Mincu și continuat de Mircea Țuglea; cenaclul „Pavel Dan" al Universității de Vest din Timișoara dirijat de Eugen Bunaru; cenaclurile studențești din Cluj-Napoca, Iași, Craiova etc. O importanță deosebită au avut-o și „atelierele de creație" specializate, de sub îndrumarea Ninei Vasile, Norăi Iuga sau a lui Octavian Soviany în București precum și cele ale lui Alexandru Mușina, Andrei Bodiu sau Gheorghe Crăciun de la Universitatea din Brașov. În aceste laboratoare poetice au activat răbdător aproape toți începătorii și debutanții care au citit apoi în cenaclul Euridice. Ca o consecință a „lecției" bine asimilate, în acest prim stadiu de inițiere literară, unii dintre tineri – cei mai bătăioși – au respins, ulterior, poieticile – devenite prea rigide – aparținând maeștrilor lor. În această schimbare radicală de paradigmă receptivă, intervenită la nivelul raporturilor strict intergeneraționale, refuzul clișeelor și a modelelor depășite a luat, deseori, forma neoavangardistică a „manifestelor" contestatare și a polemicii virulente. Este interesant faptul că faimosul „manifest fracturist", semnat de Dumitru Crudu și Marius Ianuș, a apărut, pentru prima dată, în revista „Paralela 45", nr.45, din 1999, fără să aibă nici un ecou imediat, ceea ce ne dezvăluie flagranta lipsă de receptare critică a noilor idei literare în context autohton. Din păcate, la aproape doi ani de la apariție, am fost singurul care a remarcat/discutat statutul „revoluționar" al acestui manifest, în articolul „Fracturismul poetic, o negație neoavangardistă a optzeciștilor" („Luceafărul", 21 ianuarie 2001). După această omologare critică, revista „Vatra" a republicat „manifestul", cu unele adăugiri ale lui Marius Ianuș și Ionuț Chiva, lucru binevenit, dar importantă, pentru istoria literară, rămâne – cum se știe – doar prima variantă în care se lansează ideea curajoasă a unei noi mișcări poetice postdecembriste.

3. **Cenaclul Euridice**

Sunt gata să recunosc oricând că, probabil, n-aş fi avut posibilitatea să descopăr şi să susţin existenţa acestei generaţii, dacă nu s-ar fi ivit ocazia să conduc Cenaclul literar Euridice (numele l-am preluat de la colecţia de poezie pe care o îngrijesc, de paisprezece ani, la editura Pontica), cenaclu care şi-a derulat/îşi derulează continuu şedinţele săptămânale (80 până în prezent), începând cu data de 8 mai 2002. (La început, când cenaclul aparţinea Uniunii Scriitorilor, acestea s-au desfăşurat în Sala Oglinzilor iar de la 14 ianuarie 2004 – respinşi de Eugen Uricaru – ne-am mutat în Rotonda Muzeului Literaturii Române, prin generozitatea lui Alexandru Condeescu). După primele manifestări publice, acest cenaclu a devenit, în scurt timp, fără ca eu să-mi fi imaginat vreodată, cutia de rezonanţă a tinerelor talente din Bucureşti şi, probabil, din întreaga ţară, fiind şi destul de mediatizat, mai ales în primii doi ani de activitate, prin „Ziua literară", „Cotidianul", „Luceafărul", radio cultural şi televiziune. Aşa cum se ştie, ca „metodă de lucru", în prima fază (corespunzătoare Sălii Oglinzilor şi însumând 54 de şedinţe), am chemat, în priză/lectură directă, un cuplu format dintr-un autor consacrat şi un începător/debutant, care să citească *texte complet inedite* pentru a ilustra faptul concret că literatura actuală e un *fenomen viu* şi nu un obiect mezeistic. Conform principiului reiterat permanent, „textul contează" (şi nu „anecdotica" cerută de către unii, precum în şedinţele junimiste), după fiecare lectură, au loc comentarii extinse (exorcizate ironic prin sintagma „sfârtecarea protagoniştilor") care nu-şi propun niciodată să-i demoleze/„execute" pe optzecişti – cum s-a spus – într-o „atmosferă de golăneală" (Alex.Ştefănescu), ci au rostul maieutic de a deschide o confruntare loială, cît mai argumentată cu putinţă şi în termenii cei mai civilizaţi, între diverse ideologii/ viziuni/ structuri/ scriituri, aparţinând autorilor din toate generaţiile, în vederea obţinerii unei cât mai eficiente competitivităţi literare. (Cei curioşi, care doresc să se documenteze, n-au decât să parcurgă cele circa 1800 pagini, însumate în cele trei volume publicate, până acum, din *Dosarul Cenaclului Euridice,* cuprinzând transcrierea exactă a discuţiilor, antologia textelor citite şi fotografii din timpul lucrărilor cenaclului).

În fine, oricât de optimist aş fi, trebuie să spun că un cenaclu nu poate fabrica genii şi lucrează pe „materialul clientului" (să nu uităm că Eminescu era deja el însuşi înainte de a citi la „Junimea"), la urma urmelor acesta nefiind altceva decât o şcoală de învăţare/dezvăţare a unor deprinderi/cunoştinţe/ procedee, utile doar pentru cei care au deja talentul literar în sânge; ca şi într-o simplă „bottega" a unui maestru florentin din timpul Renaşterii, cei care n-au talent înnăscut n-au ce căuta aici. Vreau să susţin că, într-un cenaclu, „învaţă" să devină scriitori numai cei care simt nevoia să înveţe. În această primă variantă de cenaclu, s-a nimerit de multe ori să invit „maeştri" (autori „consacraţi") care aveau ce să le transmită „novicilor", dar au existat şi

momente de incongruenţă involuntară când confruntarea a fost negativă. De exemplu, ca un caz fericit, am savurat cu toţii momentul surprinzător când nărăvaşul Marius Ianuş ne-a mărturisit public că este „ofticat de invidie" şi că i „s-a tăiat cuvântul şi respiraţia" după lectura în cenaclu a poetului Ion Stratan. La fel s-a întâmplat cu Ioana Băeţica, tânăra prozatoare care a solicitat să citească împreună cu Alexandru Ecovoiu, după cum Adrian Urmanov a dorit să-l programez împreună cu Ioan Es. Pop iar poeta Zvera Ion cu Angela Marinescu. De cele mai multe ori, cei tineri şi-au exprimat tranşant punctul de vedere diferenţiat asupra textelor citite în cenaclu, ceea ce m-a făcut să fiu foarte atent la motivările lor deocamdată doar intuitive şi să am totdeauna o atitudine protectoare de câte ori îşi pledau, cu o sinceritate enervantă, situarea negativă faţă de formulele poetice perimate.

4. **Euridicienii**

Este necesar să spun – într-o împrejurare aurorală ca acesta – că a trecut oarecare timp până când să mă conving că membrii fondatori ai Cenaclului Euridice s-au transformat realmente în euridicieni. Aceasta a fost prima treaptă de conştientizare spontană, înainte să constat că ei sunt foarte decişi să devină chiar o altă **generaţie de creaţie**. Contrar oricăror manevre sau expectative, presupoziţii false sau scenarii abjecte, puse la cale sau doar imaginate de către cioclii plătiţi din jurul cenaclului, de la început, am fost convins că, după câteva şedinţe, va trebui să capotez din cauza absenţei tinerilor în discuţiile propriu-zise. Desigur, se înţelege de la sine că nici un critic nu face un cenaclu doar pentru a-i comenta pe autorii deja consacraţi; acesta aşteaptă frisonat să i se prezinte neanunţat acel tânăr genial necunoscut pe care să-l lanseze. De aceea, cum în primele şedinţe falanga tinerilor a rămas impenetrabilă, am avut marii dubii dacă îmi voi mai continua rolul de moderator. Nu mi se părea suficient că iau cuvântul doar Octavian Soviany, Ştefania Plopeanu, Valentin F. Mihăiescu, Traian T. Coşovei, Radu Voinescu, Mihail Gălăţanu, Horia Gârbea şi mulţi alţii care erau deja autori cunoscuţi. Abia după ce Adrian Urmanov, Răzvan Ţupa, Andrei Peniuc, Marius Ianuş, Elena Vlădăreanu, Ionuţ Chiva, Bogdan Iancu, Mitoş Micleuşanu au început să vorbească, netimoraţi de nici un fel de repercursiuni „pedagogice", cenaclul a început să funcţioneze firesc. Tinerii s-au **situat polemic** de la primele lor intervenţii, etalând o anumită agresivitate în a se distanţa de generaţiile anterioare, printr-o atitudine receptivă exclusivistă, care i-a alertat teribil pe scriitorii mai vârstnici aflaţi în sală. În fond, în acest cadru efervescent al cenaclului, ei au încercat să demonstreze pe viu, cu onestitate, de ce textele celorlalţi nu le mai plac şi au propus propriile lor texte. Din această confruntare violentă – uneori – s-au născut **euridicienii.** După un an de funcţionare, într-o şedinţă extrem de disputată (din 22 ianuarie 2003), impactul de neaderenţă critică (al Elenei Vlădăreanu şi Adrian Urmanov), faţă de textele

lui Florin Iaru, a furnizat argumentele discuţiei despre limitele „retorice" ale comunicării cu cititorul. Tranşanţa poziţiilor „teoretice" ale combatanţilor intraţi în dispută, mi-a oferit ocazia să constat public că există condiţiile minime pentru a vorbi de coerenţa coagulantă şi conştientizarea critică a Generaţiei 2000. La scurtă vreme după această şedinţă, am dedicat o dezbatere întreagă ideii de generaţie, plecând de la comunicarea scrisă a d-lui Radu Voinescu şi de la manifestele douămiiste ale lui Adrian Urmanov şi Bogdan-Alexandru Stănescu. Ceea ce a urmat, se cunoaşte din presa literară. Mai trebuie spus că cei mai mulţi dintre euridicieni au participat la cenaclu pentru a se clarifica/proba şi pentru a-şi conştientiza mai pregnant propriile posibilităţi de personalizare poetică. Bănuiesc că astfel se şi explică numărul mare de debuturi editoriale ce au avut loc în anii 2002-2004. Aici mai trebuie menţionată şi eficacitatea editorului de poezie, Nicolaie Ţone, care a fost prompt să lanseze cele mai importante debuturi, în condiţii grafice excepţionale.

5. **Generaţia 2000**

În focul acestor controverse, într-un editorial din ziarul „Ziua literară" (nr.40, 10 februarie 2003), sub titlul „O nouă generaţie literară", am anunţat apariţia unei alte „generaţii de creaţie". Am folosit această sintagmă, introdusă în circulaţie de către Tudor Vianu, pentru a evita confuziile ce se fac, în mod curent, când definirea conceptului se reduce, simplificator, doar la criteriul vârstei. Chiar dacă acest criteriu acţionează ca factor determinant, în sensul extern al fraternizării biologice, totuşi afirmarea unei noi generaţii implică, firesc, intersectarea opozitivă – la nivelul structurilor de profunzime – a unor câmpuri de tensiuni semnificante cu răsfrângere directă în conştiinţa receptivă/perceptivă imediată. În textul din „Ziua literară" (vezi Addenda), semnalam „schimbarea orizontului de aşteptare" şi susţineam că „în receptarea textului literar funcţionează acum alte motivări exterioare/interioare ce induc ideea că s-au modificat criteriile de evaluare a autenticităţii". Astfel, „textualismul, ce promovase novator autenticitatea scriiturii în discursul optzeciştilor, nu mai corespunde deloc sensibilităţii receptive douămiiste". Aproape imediat, cum era de aşteptat, au apărut unele intervenţii critice (în „Ziua literară", „Luceafărul" şi „Viaţa românească") ca reacţie la editorialul meu.

Cel care a intervenit primul în discuţie a fost nouăzecistul Horia Gârbea, care, sub titlul persiflant „La răsăritu-i falnic..." („Ziua literară", nr. 42, 24 februarie 2003), recunoaşte rolul cenaclului Euridice în susţinerea şi promovarea noii generaţii căreia-i contestă, însă, legitimitatea estetică, întrucât, conform teoretizărilor mai vechi ale criticului Laurenţiu Ulici, manifestarea unei generaţii noi se receptase deja odată cu apariţia nouăzeciştilor. El reproşează „agresivitatea juvenilă" şi absenţa unor

„programe estetice şi a teoreticienilor iviţi chiar din rândurile lor", carenţă ce le fusese imputată şi nouăzeciştilor de către optzecişti. A urmat o „scrisoare" sofisticată şi răutăcioasă („Scrisoare deschisă către dl. Mincu", „Ziua literară", nr.43, 3 martie 2003) a poetei Angela Marinescu care neagă vehement orice substanţă sau originalitate a douămiiştilor, reducându-i la o „linie estetizantă, minimalistă, livrescă şi ludică" ce ar ilustra faptul grav că aceştia „sunt atât de tociţi din punct de vedere afectiv încât nu mai simt decât atunci când le sunt răsucite simţurile, când intervine perversiunea, inversiunea şi o hemipareză a unei revolte post...decembriste". Doamnei Angela Marinescu îi va răspunde Octavian Soviany („Promoţia 2000 faţă cu reacţiunea", în „Ziua literară", nr. 45, 17 martie 2003) care aprobă şi el statutul de nouă generaţie şi descoperă elemente diferenţiatoare, de natură experimentalistă, în poeticitatea douămiiştilor, mai avansată decât aceea a antecesorilor: „Căci la tinerii poeţi nu e vorba propriu-zis de o *tocire* a simţurilor/sensibilităţii (cum crede doamna Angela Marinescu) ci de o fobie de răceala lumii şi a textului, miza poetizării fiind pentru ei (aşa cum o atestă, să zicem, ultimele poeme ale lui Urmanov şi Peniuc) *poemul cald, animalul* textual în care vibrează tensiunile calorice ale vitalului". După Horia Gârbea, şaptezecista Ştefania Plopeanu („În problema generaţiei", „Ziua literară", nr.49, 14 aprilie 2003) încearcă să repună discuţia pe făgaşul teoretic, susţinând că, deşi douămiiştii nu posedă „acoperirea" reală a unei „conştiinţe de sine" (în sens generaţional), se pot decela totuşi „simptomele" coagulării unei alte generaţii care ar consta, printre altele, în „exaltarea funcţiei conative a limbajului poetic", prin substituirea „mesajului propriu-zis" cu „nevoia de comunicare" în sine. Aceasta pare doar să anunţe, deocamdată incert, o schimbare de coduri căreia îi datorăm o deosebită atenţie.

Într-un text cu valoare de manifest, poeta Elena Vlădăreanu („*Ia-ţi târfa şi pleacă* sau câteva cuvinte despre ostilitate", „Luceafărul", nr. 9, 12 martie 2003) se erijează în purtătoarea de cuvânt a generaţiei sale, încercând să sugereze o explicaţie polemică a „ostilităţii" constante cu care sunt întâmpinaţi douămiiştii. Ca şi nouăzeciştii, ea se raportează opozitiv faţă de optezeciştii lipsiţi de autenticitate („optzeciştii s-au oprit la un spaţiu călduţ, confortabil, al textului... Nu e vina nimănui dacă ei astăzi nu mai spun mare lucru, nu ne mai conving"). Autoarea *Fisurilor* afirmă că, prin contrast, literatura lor (a douămiiştilor) „se naşte la limita dintre comercial, existenţial, mediatic" şi că „scrisul (lor) e autentic, e plin de viaţă, e mărturie a fiinţei de carne (care suferă, e plină de păcate, de remuşcări, sau bucurie) a celui care scrie". Cred că trebuie să se ţină cont de aceste enunţuri lapidare, de o mare gravitate, atunci când se atacă Generaţia 2000. Incitat de discuţiile ce s-au derulat în presă şi în cadrul Cenaclului Euridice (unde a luat cuvântul de mai multe ori), optzecistul Liviu Ioan Stoiciu publică un grupaj de poeme, ale celor mai tineri autori, în numărul 3-4/2003 al revistei „Viaţa românească". În introducerea la acest grupaj, însă, sub titlul alarmant, „Poezia română de azi, minoră?", el îşi

exprimă reticențele multiple față de acești tineri poeți pentru care „contează doar adevărul simțurilor, cel mai adesea minor, vulgar, obscen (dar care atrage atenția și te răscolește visceral), stupid", scriind „o poezie a tuturor precarităților, demoralizării, scepticismului și cinismului, resemnării și mediocrității" și „lăsând îndeosebi perfecta senzație de duplicat, de refolosire de stiluri inadecvate". După părerea mea, etichetarea *in corpore* , atât de dur, drept minoră, a acestei poezii, nu o consider ca fiind justificată.

Trebuie să avem răbdare și să dăm dovadă de multă suplețe receptivă când abordăm textele tinerilor care abia au debutat editorial. E nevoie de o așteptare de cel puțin zece ani pentru a exprima o judecată de valoare întemeiată. Deocamdată, din disperare și în replică la o epocă post-postmodernă care și-a desacralizat toate miturile fundamentale, slăbindu-le iresponsabil până aproape de abandonare, tinerii aceștia par că nu mai recunosc nici un fel de modele la care să se raporteze. Aceasta este o stare de lucruri. Decăzute toate iluziile și demascate toate utopiile metafizice, ei își scriu textele cu revoltă și violență, încercând să-și apere candoarea și puritatea adolescentină de ravagiile distrugătoare ale unui pragmatism vulgar, dominant în societatea noastră postdecembristă. Așa se explică și tentativa lor de a găsi un alt canal de comunicare, mai direct (utilitarist), capabil să-i reprezinte mai autentic când vor să comunice cu un receptor atent, coparticipant la căutările lor.

Această generație își refuză gregaritatea de gașcă, manifestând o conduită retractilă, favorabilă cultivării individualităților accentuate. Din obsesia schizoidică a propriei identități, decurge și preocuparea de **a recupera subiectul scriiturii**, în sens lacanian, prin descrierea, adeseori trivială, a reacțiilor acestuia la impactul cu un real denudat de orice sacralitate.

Discursul douămiist denunță programatic atracția către obscenitate, tipică mentalității post-moderniste, încercând să exorcizeze, astfel, agresivitatea și violența existențială. De aceea, limbajul douămiiștilor este extrem de dur, chiar obscen până la **limita suportabilității argotice**. Singura modalitate de a accede nemediat la autenticitatea trăirii obiective, pare a fi numai **operația fracturării** ce-și revendică, epistemologic, sincoparea discursivă a enunțului. Plierea maladivă către realul desacralizat explică **visceralizarea segmentului autobiografic**, explorat până la marginile abjecției, în vederea obținerii unei **maxime autenticități**. Nu cred că este însă necesar să continui cu aceste observații generale, fiindcă Generația 2000, contrar afirmației lui Horia Gârbea, are excelenți critici și eseiști care să-i identifice și să-i fixeze diferența specifică în contextul literar actual.

6. Criteriile antologării

Se înțelege de la sine că **primul criteriu este acela al talentului**. Apoi am căutat, în mod deosebit, noutatea angajării originale/personale în discurs, la nivelul mesajelor semantice sau al acelora expresive. Trebuie să

repet că un criteriu de selecţie exclusiv l-a reprezentat **lectura în cenaclu**: după cum se ştie nu oricine îmi aducea texte, era programat să le citească. Am admis o singură excepţie: Iulian Fruntaşu, pe care l-am îndrumat în alcătuirea volumului de debut. Al treilea criteriu presupune că cei antologaţi **au trecut deja faza debutului editorial**. Sunt doar câteva excepţii, mai ales printre prozatori.

Cum, până în prezent, s-au derulat circa 80 de şedinţe de cenaclu, am avut de ales din aproape 80 de „protagonişti". Am optat pentru 41 (pe care îi dau, aici, în ordinea apariţiei în antologie): Dumitru Crudu, Doina Ioanid, Iulian Fruntaşu, Gili Mocanu, Mitoş Micleuşanu, Mihai Vakulovski, Sorin Gherguţ, Mugur Grosu, Ioana Nicolaie, Mircea Ţuglea, Adela Greceanu, Elena Pasima, Marius Ianuş, Răzvan Ţupa, Dan Coman, Veronica A. Cara, Ionuţ Chiva, Bogdan Iancu, Ştefan Manasia, Ovia Herbert, George Vasilievici, Dan Sociu, Alexandru Vakulovski, Bogdan Perdivară, Adriana Gheorghe, Adrian Urmanov, Alexandra Diaconu, Domnica Drumea, Iulia Argint, Tudor Creţu, Andrei Peniuc, Ruxandra Novac, Denisa Mirena Pişcu, Ioana Băeţica, Zvera Ion, Teodor Dună, Elena Vlădăreanu, Cosmin Perţa, Constantin Vică, Oana Cătălina Ninu şi Miruna Vlada. Au mai rămas pe din afara antologiei destui poeţi care pot forma deja materia unui alt volum: Constantin Virgil Bănescu, Dan Mircea Cipariu, Mihai Goţiu, Claudiu Komartin, Dan Bogdan Hanu, Letiţia Ilea, Mihai Ignat, Mariela Rotaru, Bogdan O. Popescu, Emanuela Ceică, Cristina Cârstea, Iulia Stoian, Mircea Cârstea, Cristina Podoreanu, Marius Ştefănescu, Xenia Karo, Dorin Mureşan, Adriana Tudor Gâtan, Liviu Apetroaie, Dana Fodor, Eugenia Ţarălungă, Roxana Irina Georgescu, Dana Staicu, Sorin Dinco, Eliza Nicolaină, Cristian Cotarcea, Katalin Csilaghy, Dumitru Bădiţa, Ileana Băja, Roman Tolici, Claudiu Soare, Cristian Galeriu şi alţii.

Aceste nume de autori nu acoperă suprafaţa întregii Generaţii 2000. Ar mai fi putut să intre şi mulţi alţii, mai ales la capitolul prozatori care, însă, necitind în cenaclu, nu au putut fi antologaţi. Pe de altă parte, e posibil să fi nedreptăţit unele talente autentice pe care nu am avut timp să le descopăr. Vom încerca să reparăm lucrurile în a doua ediţie a antologiei.

noiembrie 2004 Marin Mincu

Dumitru Crudu (1967)

S-a născut în Basarabia (comuna Flutura, Ungheni). A terminat Facultatea de Filologie a Universității „Transilvania" din Brașov. Volume de poezie: *e închis vă rog nu insistați* (editura Pontica, 1994), *Falsul Dimitrie* (editura Arhipelag, 1994), *șase cînturi pentru cei care vor să închirieze apartamente* (editura Paralela 45, 1996), *poooooooooate* (editura Vinea, 2004).

Născut în Basarabia, Dumitru Crudu a devenit deja un „clasic" al generației 2002; el cunoaște, în detalii, întreaga aventură a poeziei noastre din ultimele decenii; o cunoaște atît de bine încît, precaut, încearcă să n-o repete, dar din impactul cu semnele-cuvinte, discursul său apare descărnat, nud, aproape de gradul zero. Nu se constată decît o pronunție neutră, o izolare aleatorie a lexemelor (ce se constituie fiecare într-un vers) ca și cum s-ar întoarce către uzul lor originar. Totul se dovedește însă o stratagemă căci din pliurile versurilor se iscă suple mișcări de învăluire ce-și dispută noutatea angajării semiozice: e ca și cum limba ar fi pusă la probă după o etapă de amnezie insesizabilă. Poetul atinge momente de reală virtuozitate în acest exercițiu de re-scriere și re-învățare a limbii. Subiectul scriiturii mimează un ton naiv, o retractilitate infantilă, propice de fapt prizei orale de structurare a rostirii poetice. În acest sens, există o continuă tatonare a energiilor latente ce zac în limbă (extrase din memoria pasivă) pe care reușește să le canalizeze în act. De la aparenta colocvialitate și oralitate (aparținînd spațiului lingvistic basarabean), brusc poezia se coagulează și se reinstaurează, manifestîndu-se autonom după ce a recuperat scoriile iscate din neîntrebuințarea îndelungată. Astfel, focalizarea semantică apare ca rezultat al acestei rafinate intrări în posesie sentimentală. Prin felul său atît de original de a evolua în interiorul formelor poetice comune, Dumitru Crudu se prezintă ca un debut de excepție. Împreună cu Marius Ianuș, el va inventa „teoretic" fracturismul, prin care se caută o nouă „metodă" de poetizare.

rufele spălate

rufele spălate
sălbatice
pe sârmă
puse la uscat
pe țărm
seducătoare
așa
ude
nouțe
să vii
în oraș
în saloane
dansuri
și mobilă
albă
pe pereți
pânze de păianjen
pe umeri
pe mâini
ha ha ha ha ha
o o o o o o o
ou ou ou ou
u
eu sunt o haimana
îmi pare bine
mâna nu-i
hai și
hainele puse
să se usuce
în ploaie
în saloane
umerii se freacă
unii de alții
ei se văd
fiecare zi

dar mie
nu-mi place barthes
rufele fufele
şi căci în ţine
dar iar unde
despre ce
departe oare
să fie
gagra aceea

nu

în camera
un grec
un cerg
un cerc
erca un val
călare
ălărea
un cerb
ca un olar
era avnalul
şi avca
revnolul
revolut
evol
utise
se speriase
de perias
şi seara
într-o seră
şi lanber
l-ara
pe greci
pe rebnal
nalt

şi la
o masă
lapnav cu
tixe
şi tan
tatixe
bur şi un
nu grec
nu tu
nu

poooooooooate

chiar în acest moment un
şobolan călcat de o
maşină
pe bulevardul principal
labele lui
sînt despicate
în aer
şi blana însîngerată
ţeasta lui
este făcută zob
chiar acum
stau
pe marginea
trotuarului
cu un buchet
de flori în mînă
şi cu o geantă
pe umăr
un tip cu
chelie cu
o geantă pe umăr
în faţa unui
şobolan mort

şezînd
pe marginea trotuarului
cu picioarele
aruncate în lături
şi eu o să
zdohnesc în curînd
am să dau
ortul popii
carnea mea
o să se
împută
la marginea cartierului
o să înot
în şanţurile de
scurgere cu
un buchet de
trandafiri în mînă
eu sînt
dimitrie crudu
port un palton vechi
şi nişte
mănuşi împrumutate
în boarfele astea
zac sub glod
şi îmi putrezesc
naibii
unghiile şi părul
tot timpul de acum
încolo sîntem în 1998
nimicul
cu hărleţul băgat în pămînt
învelit în
hîrtie de tort tu
deja ştiai tu
ai ştiut
dintotdeauna
cîtdegustoasesîntbomboanele

e ora
două
eu stau pe
marginea trotuarului de
cîteva ceasuri
şi mă uit
la un şobolan mort
vântul nu bate
şi din cauza asta
îmi estc tot mai
greu să mă
îndrept undeva
scuip în palmă
în faţa blocului tău
lovesc cu
toată puterea
în aer
blocul tău e
peste drum
bat la
uşă
am un
buchet de flori
în mînă
în geantă am
un şobolan mort
îţi întind geanta
şi plec
florile le arunc
în prima ladă
de gunoi
mr- un -md
nr 23, 49
092410427
dumitrucru du mîine dimineaţă
buctimîrîmov – sony 100 al400 e închis
vă rog să nu insistaţi

respirația ta la care privesc
aburul strălucitor din fața
gurii tale aerul
țîșnind afară
ca niște bule
de săpun aerul ăsta
zgrunțuros
din fața ochilor
respirația ta
sacadată
întreruptă
din cînd în cînd
dc parcă cineva
ar bate chiar
în timpul ăsta
din palme în
pieptul tău tu
însăți
eu
zeci de bărbați
cu chelie
batem tot timpul
din plame
ovații
din tobe
le auzi aerul ăsta rece
adunat în piept
zgrunțuros
cu toții ne lipim
urechea
de zidul
din față
pînă cînd îl dărîmăm
cu toții
ne lipim
urechile de
pieptul tău

din toate
părţile
sîntem tot
mai
mulţi
tu
tragi
aer în
piept şi îl
dai afară
aerul ăsta îl
luăm în
pungi de plastic
şi îl
inhalăm
mai tîrziu sub
plapume
şi îl punem în
frigider
şi îl scoatem în
afara oraşului
ochii tăi se
mişcă în dreapta şi în
stînga de parcă ai fi
pe stradă
ca nişte bile
de nisip
ochii tăi ne
înconjoarădin
toatepărţileapropiindu-se
ca
o răsuflare
sînt deja
inhalat şi
exhalat sînt
ţurţurii
de gheaţă

din jurul bărbiei
tale
sînttt
aerul
care se
cel
care bate din
palme şi
din
tobe
sînt cel
care-şi
lipeşte
gura
de
zid
strîns

Florn Butn pictoriţă 830 ora 2 41 av.
1030 ora 2 şi 55
1140 Ora 3 şi 59 8avkm
Vei avea curajul să-ţi aminteşti?

Doina Ioanid (1968)

Născută la Bucureşti. Absolventă a Facultăţii de Litere din capitală. Volume publicate: *Duduca de marţipan* (editura Univers, 2000), *E vremea să porţi cercei* (editura Aula, 2001), *Cartea burţilor şi a singurătăţii* (editura Pontica, 2003).

Ceea ce surprinde la Doina Ioanid este mai ales acel sentiment defulant al emancipării erotice feministe pe care îl rafinează epic pe căi subtile, aproape proustiene, ca şi Adela Greceanu. A dispărut orice tabu în direcţia corpolizării/senzualizării discursive şi textul poetic nu mai ţine cont de nici o regulă prozodică, manifestîndu-se într-o spunere continuă, ca stare biologică pură. Iată o poetă excepţională care-şi permite să se investigheze ca subiect feminin în sine, fără nici o timorare metafizică.

Cartea burților și a singurătății

Mama se teme de singurătate. Mă privește neputincioasă – nici măcar telenovelele n-o fac să se simtă mai bine. Se uită la mine ca o vițelușă spăimoasă. N-ai de ce, o încurajez eu, în timp ce singurătatea smulge o halcă din ea. Ție nu ți-e teamă, mă întreabă ea cu buzele însîngerate? Nu, îi răspund. Mințeam desigur și mama m-a plesnit cu un scaiete. Și era atît de violet, încît brusc s-a lăsat înserarea.

Deseori, bucătăria mea se transformă într-un teatru al cruzimii. Aici trebuie să despic puii, să tai capetele de pește și să înlătur organele rămase încă pe pereții osoși. Totul în mine se strînge și se chircește, dar mîinile scociorăsc în continuare, conștiincioase și puțin absente, pînă cînd încetează să mai fie ale mele.

Am să vin la tine, bunico. O să fie vară și tu o să pui hîrtie de muște pe tocul de sus al ușii. În timp ce muștele se vor aduna ciorchine pe fîșiile lipicioase, am să-mi pun capul în poala ta, iar tu o să-mi spui ce șușoteai cu Spoicăldări. Rochia ta o să miroasă a săpun de casă și mîinile îți vor fi aspre. Vei începe prin a mă certa c-am uitat. Totul va avea transparența unui pahar cu apă, dar atunci mă voi afla mai aproape de moarte.

Curtea plină de pui negri, părînd încă și mai negri în zorii zilei, răsuna de piuituri. Ieșind în verandă, Maria știu că destinul ei, la fel de tocit ca și propriul nume, se rotise în aer în dimineața aceea și căzuse chiar în mijlocul puzderiei de pui.

E prea tîrziu să te deprinzi cu gustul florilor de salcîm, dar faci din ele gogoșele· să le întinzi trecătorilor, să le stîrnești curiozitatea, să mai schimbi cîteva vorbe. Și nu poți să nu știi că e numai un truc, așa cum sînt nenumăratele cafele pe care le bei

începînd de la cinci dimineața pînă seara tîrziu, așa cum sînt și jerbele de geranium pe care le cultivi, de parcă incandescența lor te-ar putea ajuta cu ceva.

Abia acum, la bătrînețe, după ce ani de zile se încăpățînase să lupte împotriva prafului, măturînd, ștergînd, lustruind fără încetare, abia acum cînd stătea paralizată în cărucioml de piele cumpărat de nepotul său, teama de singurătate și plictiseală se scurse din trupul ei ca o apă mîloasă, pînă rămase numai ziua senină și verde.

Această tristețe nu este a mea. E a bătrînilor care nu mai pot urca scările, a copilului care nu poate vorbi, a bărbatului furios de propria-i neputință, a acestei primăveri tîmpe ce se hrănește cu morții mei, a femeii care nu-și mai poate seduce bărbatul, a zilelor ce nu reușesc să rămînă, a fetei devorate de lumina nordului. Această tristețe nu este a mea și cu toate astea nu pot să scap de ea.

Bunicul ne povestea cum zăcuse trei zile în burta unui cal, luptîndu-se, din burta calului dăruit de străbunicul, cu frigul, cu foamea, cu rănile, dar mai ales cu duhoarea, pînă l-a scos de acolo o rusoaică miloasă. Ana l-a făcut bine, chiar dacă rotula nu i s-a mai închegat niciodată. În zilele de iarnă, cînd nu avea nimic de făcut, bunicul părea cu totul absent. Se gîndea oare la Ana, la dragostea ei de femeie încercată sau numai la ceea ce pătimise pe front? Greu de spus. De altfel, bunica nu-l iscodea niciodată. Se întîmplase înainte de a se căsători, cînd bunicul avea numai 19 ani. Poate îi era chiar recunoscătoare femeii îndepărtate, la fel de muncită ca și ea, pentru că-i salvase bărbatul.
Povestea asta însă mă făcea să mă gîndesc întruna că, de fapt, noi toți, tata, mătușa, eu și Mary, verii noștri, ne născusem din burta acelui cal în pustietatea albă.

Acum ştiu, eu m-am născut din burta calului şi nu din pîntecul plin de vergeturi al mamei, asta era numai o păcăleală, pe care toţi o luau însă de bună. Eu m-am născut pe cîmpia întinsă, într-o zi cumplit de geroasă. Şi mai ştiu că niciodată nu voi scăpa de burta aceea, că ea nu dispăruse, nici nu putrezise. Trupul bunicului meu, înghesuit acolo, îi dăduse viaţă, o eliberase. Şi aşa cum a venit după bunicul, va veni şi după mine, se va căsca hulpavă şi mă va acoperi cu pliurile ei roz şi negre. Va sorbi aerul din jurul meu, lăsîndu-mă fără suflare.

Oamenii burtoşi m-au înspăimîntat dintotdeauna: nu poţi să ştii niciodată ce este înăuntrul lor. Îşi ţin mîinile deasupra pîntecului, ca nişte cercuri protectoare, păstrătoare de secrete, mai ales atunci cînd dorm (ca baba Vîrban, al cărei pîntec împungea mereu rochia, ca şi cînd şi-ar fi purtat încă fătul care întîrzia să se nască).

Nea Gheată era singurul burtos care nu mă îngrozea, dar el nu era cu adevărat burtos, acolo îşi ascundea doar rezervele de bere. Era prieten bun cu bunicul, mergeau împreună în provincie să-şi vîndă marfa şi făceau schimb de sămînţă de roşii (soiul cel mai bun, de la rudele din Bulgaria). Şi mai avea nea Gheată un fel de a pătrunde lucrurile care mă minuna. Unii ar fi spus că era beţivan şi cam prostovan, dar eu nu credeam asta şi mă bucuram cînd îl vedeam sosind cu bicicleta.

În burta bunicului s-a ascuns într-o toamnă moartea. A crescut ca un ciorchine lîngă ficatul său şi medicii abia l-au salvat. I-a rămas o cicatrice mare, oblică, pe care vara bunicul o purta ca o bandulieră sau ca o panglică onorifică, deşi nu era decît rînjetul morţii.

Ah, burţile în care stăm închişi, în care ne închidem singuri, burţile din care muşcăm şi cele care ne devoră. Burţile care devin tobă, dar al cărei cîntec nu-l ascultăm niciodată. Burţile goale şi cele pline, cele nedorite şi cele iubite. Burţile transpirate, lipite în

împreunare, burțile fără de care nu sîntem, burțile în care totul coboară. Burțile lăsate de Dumnezeu, burticile, burtoaiele, burdihanele, borțoaiele. Ah, să sfîșie cineva toate aceste burți!

Mirosea de departe a băutură, așa că textul ei cu paralizia cădea cumva în gol. Oamenii întorceau capul, se strîmbau și treceau mai departe, cum de fapt eram și eu tentată. Bătrîna stătea pe ciment, neputincioasă, răsturnată. Prin capotul jerpelit, cu nasturi lipsă, i se vedea un petic alb din burtă. Aricioaica. Era aricioaica pîndită de dinții furcii, aricioaica ce-ți iese în cale și-ți strică tot cheful. Semăna îngrozitor cu aricioaicele pe care le găseam primăvara în cărare, cu burta în sus. Urmele furcii implîntate în locul neted, pufos ca gușa de bebeluș, pline de furnici îmi dădeau vertijuri. Săpam atunci o groapă și le tîram rînd pe rînd acolo. Habar n-am dacă pentru liniștea lor sau numai pentru a mea. Acum stăteam lîngă bătrîna cerșetoare, la fel de neputincioasă ca și ea. I-am întins banii. Știam că o să-și cumpere de băut și totuși am lăsat banii să cadă în mîna întinsă.

Tusea vecinului din apartamentul de sus mă trezește la miezul nopții. O tuse tabagică de bărbat singur. Vibrează, străbate pereții și mă lovește în plex, mai puternic decît sunetul vestitei Viori Roșii.

Pune-ți palma pe fruntea mea și rostește-mi numele, ca să pot trece cu bine și această zi!

Degeaba. E iarăși beznă și iarăși nu pot respira. Și hruba asta înțesată de amintiri nu-i decît o altă burtă din care trebuie să scap. Încerc să sfîșii aceste membrane extrem de rezistente, din fibră de sticlă, din care se construiesc mai nou podurile, ca să rămîn numai cu tine într-un prezent permanent, fără amintiri, fără biografie, complet goală, ca o zi de vară fierbinte.
Dar nu se poate, știi bine.

Dincolo de geamul brutăriei, doi amărîţi clătinîndu-se, ea cu un buchet de ochiul boului ca punct de sprijin. Rîsul vînzătoarelor traversează geamul, dîndu-i de-a rostogolul, purtîndu-i departe. Chipurile lor desperechcate, mutilate. Ce doriţi?

Am văzut-o luptîndu-se cu burta unui viţel, pe care încerca s-o întindă pe sîrmă, la uscat. Era însă prea grea, plină de apă şi cădea peste ea, învelind-o, acoperind-o aproape cu totul (numai picioarele i se mai vedeau). Oarbă şi ameţită de povară, mama se clătina, încercînd să scape.
Pînă să mă dezmeticesc, burta atîrna pe sîrmă, iar mama îşi aranja baticul. Mi-am amintit însă mult timp de ea aşa, copleşită de burta viţelului, în curtea pustie, sub soarele arzător, în timp ce toate celelalte amintiri s-au estompat.

În ziua aceea ploioasă, cînd străzile erau inundate şi oraşul părea o Veneţie murdară, un simulacru patetic, bătrîna Paulina ieşi în stradă, tîrînd după ea teancuri de scrisori şi de cărţi şi le dădu drumul pe apă, privind îndelung cum se dizolvă cerneala, cum hîrtia se înmoaie şi devine mîzgă. Femeia îşi unse apoi trupul cu ea (poate că nu ştia ce altceva ar putea să facă). Fiinţă de teracotă, scrijelită şi totodată neînsemnată.

M-am desprins de tine cum desprinzi pielea moartă de pe călcîie. Te-am abandonat ca pe un trecut mult prea geros, acolo, în curtea interioară, unde moartea pîndea printre bozii şi brusturi. Era o după-amiază toridă de vară şi aerul aproape se surpase peste noi. Mi s-a părut atunci că înţeleg ce se întîmplă, că trebuie să las lucrurile să curgă, aşa cum se cuvine din partea unei femei în toată firea. Dar la ce bun înţelepciunea asta de doi bani?

Via a fost apoi culeasă fără tine. Noiembrie a năvălit cu mulţimea de ciori. Pămîntul umed, cu frunze zdrobite ţi-a umplut gura, ţi-a astupat plămînii şi inima. De-acum mirosul de struguri brumaţi nu mai poate ajunge pînă la tine.

Tu nici nu ştii, mamă, cînd ai luat calea anevoioasă a furnicilor, învelită din cap pînă în picioare cu pielea asta de vită, adusă de la tăbăcăria unde ai lucrat treizeci de ani. Tot ce-ai reuşit a fost să rupi cu dinţii o ferăstruică, să poţi şi tu privi lumea. Dar lumea văzută de aici se clatină cam tare, mi-ai zis, şi nici nu simt nimic. Ce poţi simţi printr-o burtă de vită? Dacă aş întoarce-o pe dos, aş simţi aerul, vîntul, arsura soarelui, dar atunci fii sigură că aş pleca, m-aş duce să mă întind pe stîncile albe, cu piatra măcinată de ploi şi de soare. Dar astea sînt numai fanteziile unei femei învinse de teamă. Ştiu bine că nu voi mai putea părăsi pielea asta. Poate pînă la urmă n-a fost un adăpost chiar aşa de rău, doar că-mi e din ce în ce mai greu să respir.

Da, frica. O port cu mine peste tot. Uite, e aici, în rînza albă, în carnea păcătoasă, cu beteşuguri. Zvîcneşte ca o memorie secretă. N-ai cum să scapi de ea. Frica de serile cînd se aud numai oasele măcinîndu-se şi filamentul becului, frica asemeni unei imense întinderi de alge. Să ţii în tine frica, s-o îngropi adînc, să n-o laşi să-ţi lunece pe sub piele!

Singurătatea vine o dată cu vecina de la cinci. Din carnea puhavă şi gălbuie a femeii, din părul slinos, singurătatea coboară, se repede şi smulge limbile trecătorilor.

Uite cum ne mai rotunjim cu vieţile altora, cum ne agăţăm unul de celălalt şi ne înghesuim laolaltă ca nişte arici orbi. Uite cum se macină de-a valma toate suspinele şi nenorocirile noastre. Vom sta oare vreodată singuri, numai cu soarele deasupra creştetului?

Am locuit odată în Africa, pe cînd lucrurile nu erau atît de amestecate, nici lumea făcută numai din culori intermediare. Am avut privirea femeii căutînd hrana în ocean, am umblat cu tălpile goale pe pămîntul uscat şi violenţa a făcut parte din viaţa mea. Totul e să-mi amintesc.

Ţiganca bătrînă se ridică dintre tingiri şi mă întîmpină. Am străbătut tot lanul de mazăre şi rapiţă şi am obosit, aşa că ochii săi migdalaţi sînt o bună odihnă. De pe pajişte, mă priveşte căpăţîna de porc cu urechile ciuntite. Mă descalţ de sandale şi mă dezbrac de rochie. O iau iar prin lanul de rapiţă. Cînd verde, cînd galben. Din galben şi verde obţii kaki, dar aici nu-i loc de amestec. Spoicăldări îmi dă apoi o ureche frumos rumenită. În timp ce molfăim amîndouă, eu cu dinţii mei puternici, ea cu cioturile ei aproape negre, lumea se echilibrează.

Am mers mai departe, căci părea să fie nerăbdătoare. Înainta mai repede decît mine, cu burta aceea flască atîrnîndu-i pe umeri, ca o pelerină, din care rupeau cîinii şi ciuguleau păsările (şi părea să fie întotdeauna de ajuns).Treceam pe tărîmuri de crizanteme, printre bocete curmate prea repede. Îi luasem urma, dar de departe, destul de departe pentru ca degetele tale alunecînd pe spatele meu să dea sens acestei lumini de octombrie.

Ce vor toate aceste femei de la mine, cu burţile lor de cangur abia mascate de şorţurile înflorate, cu părul lor îmbibat de mirosuri jilave, de ce mă cheamă să vin alături de ele, ademenindu-mă cu vieţile lor schiloade şi de ce poveştile lor se lipesc de mine ca uleiul încins, cînd eu nu vreau decît să-mi dea pace, să-mi văd de drum?

Iarnă ceţoasă prin care oamenii trec fără zgomot, tîrîţi de roţi enorme de foc. Mierlele ţopăie în zăpada acoperită de mucuri. Voi deveni cîndva nepăsătoare ca şi ele. Aceasta e poate singura bunăvestire.

Sting lumina şi mă întind pe pat. În întuneric, un pahar cu apă minerală.

Iulian Fruntaşu (1970)

S-a născut la Chişinău, unde şi-a făcut studiile universitare. Volume publicate: *Beata în marsupiu* (editura Cartier, 1996).

În urmă cu cîţiva ani, poetul Dumitru Crudu mi-a prezentat un manuscris al lui Iulian Fruntaşu, intitulat Furnicile Ierusalimului, pentru a-l publica. Citindu-i poemele, am avut impresia că mă aflam în faţa celui mai autentic poet basarabean din câţi citisem. Acelaşi Dumitru Crudu mi l-a adus într-o duminică pe autor; am cunoscut un tânăr ce deborda de seriozitate şi cultură, derobându-se abil de la oficiul poetic, disimulat în silueta subţire a unui adolescent rectiliniu şi sever cu sine însuşi şi cu ceilalţi. Ne-am plimbat toţi trei prin Cişmigiu într-o zi însorită de primăvară şi cu această ocazie i-am spus că acel titlu pseudo-textualizant nu mai prezintă nici un interes şi ar fi mai bine dacă ar găsi altceva. Iulian Fruntaşu se-nscrie în linia douămiiştilor, prin cultivarea polemică a unui discurs „ultragiant", accidentat de biografic, abracadabrant şi apocaliptic, în care se iau în deriziune toate conţinuturile solemne şi formele retorice consacrate, pentru a ilustra starea de degringoladă şi scârbă ce l-a cuprins pe „fruntaşul" poetic la acest sfârşit de mileniu ai cărui idoli s-au transformat în autosimulacre intertextuale, lipsite de orice miză; autobiografia prozaică transcrie fad un real investigat până la limita trivialităţii şi caricheazǎ ebosa unei autoreferenţialităţi vide în care nu se mai înregistrează decât urmele unei anatomii regresive până la arieraţia traumatizantă, ceea ce înseamnă că „materia" poeziei s-a banalizat complet, s-a trivializat şi s-a consumat definitiv şi trebuie recompusă hilar din resturile indigeste ale unei existenţe mecanice, vulgare, vitregite de transcendere, între orizontul de aşteptare al lectorului de poezie, obişnuit cu tabu-urile afrodisiace ale unei tradiţii amoroase metaforizante şi impactul literal cu „obiectul" erotic denudat de aura artificială. S-a produs un şoc comunicativ violent, cu efecte scabroase, ceea ce presupune înregistrarea unor mutaţii esenţiale, catastrofale, în modul de a concepe şi a percepe actul poetic. Radicalizarea poietică vrea să fie un afront adus unei mentalităţi retardate, moderniste; actul de revoltă al actantului liric este total, incluzând morală, metodă poetică, teme, motive, receptare. Reacţia concretă, nemediată, la existenţă se încarcă cu toate grimasele ironice şi autoironice, dar această atitudine căutată de frondă juvenilă, aparent gratuită, se

generalizează până la tonurile nihiliste cele mai sumbre. Sunt introduse în discurs toate acele energii latente, impure, cenzurate spontan de instituțiile anterioare, recuperându-se elementele interzise, lexemele licențioase, abjecte. Dincolo de aceste defulări grave, explicabile la nivel diacronic, Iulian Fruntașu este un post-textualist îndârjit al cărui rictus polemic nu conduce, din păcate, către o minimă terapeutică, nici sufletească, nici biologică. „Marsupiul" său patetic abhoră atât textul cât și realul, reținând neselectiv doar imondițiile freudiene nerezolvate firesc prin tratament psihanalitic. M-am lungit atîta, deoarece Iulian Fruntașu este singurul poet introdus în antologie fără să fi citit în cenaclul Euridice.

Poemul gurii

(Această prescripţie a fost găsită în sertarul unui medic stomatolog cu renume ceea ce presupune că a fost întocmită în deplină cunoştinţă de cauză. Pe verso se specifică metoda de utilizare: destinat în exclusivitate cuplurilor în etate, se învaţă pe de rost, se merge dimineaţa la 5.30 într-un gang, se ridică mîinile sus, se recită concomitent, se dă drumul jos mîinii drepte (eventual celei stîngi – valabil pentru cei stângaci, bineînţeles), se pune arsenic în gură, se coboară mîna a doua.)

Ah! am fost scuipat afară, vai! ai fost înghiţită
gura fără nici un dinte a devenit un conveier ce producea
stocuri de coşmaruri, rîgîieli, dinamită
toate băgate cu lopăţica în inima mea –

desperarea intră pe uşa policlinicii ca o
limbă neagră, beţivă alunecă pe coridoare şi
ne găseşte pe noi care stăm în rînd ca o coadă
de cîine ce tremură între coloane şi în
care ducem colaci dentistului şi-l rugăm
să ne trateze dinţii pe care-i pipăim cu atîta
gingăşie de parcă ar fi tot aurul soţiei ascuns
în făina de pe balcon sus pe a şasea poliţă între borcane
cu dulceaţă zaharisită – embrionii cariei ce ago-
nizează acum în dinţii noştri în cabinetul
stomatologic de unde voi ieşi cu buzele, falca
umflate, cu gura moale ca o greaţă / de diMINEaţă şi
cînd se va deschide uşa copiii care vin de la şcoală
vor rîde imitîndu-mă iar un cîine îşi va linge coada
precum noi caria ce ne uneşte întru vecie
and I'd like to end the history of our lives in the following mood:
Priveşte amintirile zbârcite din care oglinzile căzură
îmi ţiuie în urechi ca un sunet de clopot prelung, ca un dang-
dang!
O, dragostea mea, am fost ca 2 dinţi alături într-o gură,
doi adolescenţi pipăindu-şi cu-nfrigurare sexele-n gang.

Poemul inimii

ea a bătut la uşă tuc-tuc şi-a intrat aşezîndu-se în fotoliul din ungherul cel mai întunecat al camerei m-a privit foarte atentă pentru un minut parcă dorind să-mi spună ceva apoi a aprins o ţigară Vogue a pus picior peste picior aşteptînd am sărit în sus m-am învârtit de cîteva ori par impar am vrut să strig ceva important pentru toată lumea m-am răzgîndit am alergat la balcon după ultima sticlă de votcă pe care o ţineam de rezervă ah basarabenii ăştia sunt cu toţii nişte beţivi am băut-o pe nerăsuflate am înghiţit o jumătate de castravete lăsat de prietenul meu două zile în urmă şi am început să recit

inima mea este o pisică neagră ce te urmăreşte în fiecare seară
zbătîndu-se în perimetrul cartierului ca într-o strîmtă cutie
toracică
uneori cînd privirile tale sînt ca pietrele copiilor mici şi neghiobi
inima mea sare în sus în copac unde umilită aşteaptă

inima mea este o curvă care gîfiie sub cor(pu)ri(le) provinciale
sub ecoul marilor oraşe sub sticlele goale şi naftalina bunicii care
spunea scobindu-se în nas lumea se învârteşte în jurul aceluiaşi
întuneric
în care inima ca o curvă gîfiie şi oboseşte să creadă că aşteptarea
are sens

cînd am strigat aceste cuvinte netrebuincioase ea a vrut să iasă afară iar eu am vrut să-mi ies din minţi pînă la urmă ne-au ieşit ochii din orbite căci ea ţinea în braţe o inimă neagră enormă atunci s-a întîmplat lucrul pe care l-am ştiut de mai mult timp încoace am deschis fereastra şi am plîns afară pînă în zori inima mea ah inima mea este o curvă cu o pisică neagră în braţe

În serile cînd plouă şopîrla de lumină veghează după uşă

cu picioarele goale alergai prin satul care
te urmarea de după ferestre ghicind printre picăturile
ce se scurgeau pe sticlele străvezii
gesturile ce ţi le cunoşteau pe dinafară
şi pe care seara sau de sărbători le reproduceau, rîzînd

cu picioarele goale săreai în sus şi făceai mişcări ciudate
la care părinţii ne trimiteau în altă cameră
de unde reveneam numaidecît
te învîrteai ca un titirez alergând toate drumurile
şoptind ceva furioasă cu buzele de cangur domesticit

în vîrful dealului ai deschis uşa şi prin crăpătură
lumina ca o spadă ne-a sărit în ochi, ne-a orbit
reuşisem să vedem că ai stat puţin zîmbind invincibilă
după care te-ai strecurat înainte Şopîrla de Lumină te-am numit
iar uşa ai tras-o cu zgomot după tine

Poem de dragoste

luna se rostogolea pe cer, ah!
nourii treceau peste ea, încet
curul tău se mişca de la
o margine la alta
a patului

curul tău alb, rotund lumina
cerul ochilor mei unde noaptea
se retrăgea umilită

cînd
în patul meu
ah! curul tău
se mişca

cum aştepta
nerăbdătoare, încântătoare
the dark side of the moon
mădularul meu ce venea gîfîind, hohotind

la tăcerea vecinilor din dreapta –
micii bătrîni care încetau să mai sforăie
pentru a ne asculta
scăpînd saliva pe cearşcaf, pe podea
trîmbiţînd iu-hu-u ! la tăcerea vecinei din stînga
liceana ce se oprea din ...rele şi luna ne-
asculta şi îşi obosea
degetele subţiri de adolescentă

cînd
curul tău se rostogolea pe cer
nourii treceau peste el, încet
luna se mişca de la
o margine la alta
a patului

Poem

corpul ei de mercur îl cuprindeam se lipea de mine cu
toată pielea pe care o avea era o reflectare invers proporţională
a corpului meu dumnezeu mă gândeam ea mă aşteaptă atît de
mult
încît zilele pe care le-am pierdut respingînd-o sunt ca picăturile
ce curg din robinetul defectat în stare
să mă scoată din minţi

corpul ei fără oase flexibil moale tremurător mă căuta prin noapte
şi se ghemuia lîngă mine aşteptând să-l mîngîi să-l iubesc aşa

cum n-a făcut-o nimeni pînă atunci
corpul ei flămând de parcă adunase în sine dorul călugărițelor
din toate timpurile și din toate chiliile întunecate și reci

corpul ei sensibil ca un nerv dezgolit speriat de însăși existența
lumii înconjurătoare
căutîndu-mă să intre în mine să-l acoper să-l țin lipit de mine
corpul ei care mă privește și acum care strigă la mine și mă urăște
că nu încerc să-l rețin că îi permit să plece incredibilul corp de

***

curva de cățea se rostogolea mușca din mine schelălăia
mă gîndeam are să vină bătrinul șchiop cu foarfecele ruginite
are să-i taie floacele negre – poftele nepotolite
are să alerge atunci după mine are să-mi lingă călcâiele să roage

s-o privesc așa cum o priveam mai demult cu un singur dinte
înmuiat în saliva ce-i curgea peste țîțele albe tremurînde
mă va ruga s-o privesc așa cum o priveam doar pe ea înecîndu-mă
curva de cățea știa – ochii ei albaștri adânci ca desperarea chemau

și atunci a venit bătrînul i-a tăiat floacele și le-a aruncat departe
s-a învîrtit în piciorul beteag chicotind aliluia pe fruntea
învenițită i-apăruseră cuvintele: dorința este un gînd –
ac în crăpăturile memoriei – știi că există dar nu-l prinzi niciodată

***

zilele cînd muream de pe un acoperiș pe altul săreau ghearele mă
gîndeam
casele de nisip curg peste mine și pisica roșcată pe care o țin în
brațele de lemn

ascultă cum mi se zbate inima ca o ciocănitoare ţicnită
ştie cu certitudine cum se termină poveştile de felul ăsta

ochii ei ca pastilele de relaniu ca
roţile bicicletei pe care fetiţa vecinilor o conduce strigînd:
bicycle, bicycle în ritm cu Freddie – preferatul verişorului care
stă lîngă fereastra deschisă cu o boxă pe pervaz şi priveşte afară,
fumînd

zilele cînd vedeam lucrurile despre care povestesc murind cu o
pisică în braţe
ştiam ca fotografia pe care o va face fotograful criminalist
îl va pensiona pe comisar care pînă la sfîrşitul vieţii se va
întreba ce ţinea pisica roşcată în gură lîngă corpul neînsufleţit

***

Are să vină încet rumegînd reproşuri pe care nu le ascultă nimeni
dezintegrîndu-se ca o uniune sovietică scuipînd pe scară sînge
coagulat
pe praf chiştoace gumele orbii? şi urina pisicilor
urma lui ca o inimă ce se scufundă ca o atlantida netrebuincioasă

la bucătărie va face un ceai va opri radioul care transmite
freiburger barockorchester consort
va scăpa printre puţinii dinţi pizda mă-sii de fascişti
are să-şi aprindă o ţigară belomorkanal şi va privi afară
unde copiii se joacă fredonînd I want to move it move it

va rămîne nemişcat pană la miezul nopţii desperat
va repeta întruna cauza cauza noastră a fost dreaptă
ca să moară cel puţin drept cu steluţă de asupra mormântului
mîine dimineaţa cineva va cumpăra ziarul pravda şi i-l va pune în
uşă.

Gili Mocanu (1971)

S-a născut la Constanţa şi a absolvit Academia de Arte din Bucureşti. Este un pictor deja impus.

Despre artistul plastic Gili Mocanu se poate spune, deocamdată, că are o mare îndrăzneală în a mînui materialul lingvistic. Lipsit de complexele celor ce vin dinspre studiul filologiei, el nu se teme de nici un fel de repercursiuni, folosindu-se de cuvinte ca de nişte elemente constitutive ale unui tablou neoabstracţionist. Efectele poetice se obţin, astfel, prin purul hazard al unei expresivităţi neasumate în mod programatic. Nu ştim dacă metoda colajelor va fi, în continuare, la fel de fericită în direcţia preocupărilor sale poetice, dar se poate susţine că există suficiente argumente pentru a afirma că Gili Mocanu este poet.

Pe plajă

Trăiesc în rectul unui animal sălbatic, receptiv la păcatc
Păsările mă scot curat pe cioc în cunoştinţa mea, sub cataractă
Sînt prietenul intim al personalităţilor, cum se va dovedi,
din aşternut zbor direct în cuptor, lingă prăjituri şi plăcinte,
propulsat de cianură.

Zbor deasupra americii cu R, de la cuRaj extrem
traversez o parte a vegetaţiei, ca apoi să spun adio
dar traversarea nu se mai termină
îmi dau amorţeala pe spate, ca pe o freză
pregătit pentru veşnicie cu ursul deşteptător

Dar în program e o eroare, cred că unii dintre noi sînt fără milă
de aceea publicul se extaziază în faţa primului care spune
adio Dirijorul ştie ce e în inima mea dar şi el se preface
şi orchestra la fel
în timp ce echipa mea doarme, mă simt singur,
meciul a fost greu, aşa e, s-a lăsat noaptea
„De ce trăieşti atit de închis?" şi adorm şi eu.

Profesoara primeşte florile, ies pe coridor cu vaza în braţe
fluidul se inversează cu solidul
cu inima deschisă intru şi eu pe scenă
Barton Richard mă încurajează în stilul său spaniol
iar după recital adormim împreună, în braţe.
Elisabeta? O curvă cu ochii violet.

Apoi uit tot şi lumea tace, ca o minciună.
Barton s-a sacrificat, anunţ.
„Atingi iarba din prăpastie cu oglinda!"
Barton mai spune ceva:
„Vin dintr-un oraş necunoscut, începe el,
şi am pentru voi o surpriză mare. HA!
E vorba de vocea mea.

Spectacolul e gata, dau să îl conduc afară
dar maşina e-n flăcări,
n-ai fost atent mai devreme?
Îl duc pe plajă, dezamăgit

Două uşi închid în urma mea,
pentru prietenie şi dragoste.
Natura, indiferentă, ne-atinge cu cubul de gheaţă pe burtă

Clubul

Doamne, am o echipă grozavă
alcătuită în timp!

Moartea nu poate veni în clubul meu.
Planurile de viitor, în mintea mea sînt jumate
restul în coechipieri.

Doamne, prelungeşte-mi viaţa,
clubul meu prosperă in timp!

Creaţia

Creaţia se face in mijlocul ochilor,
ca la cinematograf, îi explic tînarului drăguţ
în timp ce ne plimbam cu barca pe lac
dar el e prea prost ca să înţeleagă.

Aşa că la revedere, din spate pari vesel, prostule!
Timp în care sînt numai atent la ce îmi trece pe deasupra capului,
la podurile crăpate şi turnurile înclinate de alinierea planetelor.

Îi explic unde se formează imaginea
dar tinerelul mă priveşte şocat.

O să am o transmisiune în direct, doar pentru tine,
ca să înțelegi, dar el nu mă crede.

La un moment dat vede un grup de animale pe mal.
Ce animale ciudate! Exclamă
Îți dai seama ce reacții chimice? exclam și eu
Apoi privirea îi aluneca, să știi că te nu știu ce,
nu pot să spun aia

Abia aștept să mă întorc acasă și să mă las la discreția ventilatorului
și a bilei care merge prin casă
pentru că sînt zile în care parcă sînt gata să mor
zile galbene în care visez perfect

După faza de căcat pe care mi-a făcut-o cu inelul, am luat-o spre casă.
Cu greu prind ultima cursă a bărcii de salvare și a ultimului măgăruș
Cu inima strînsă intru în bloc și iată-mă la intrarea în apartament.
Treptele nu se opresc în fața ușii
De data aceasta ele urcă pînă la
Privirea mi-este atrasă de urmele ude.

Ce vrei să spui? Că sînt urme de pași?
Da, ale pantofilor negri, de lac

Obsedat de politețe

Sînt obsedat de politețea de a-i da bună ziua.
Cînd îi telefonez adopt o voce misterioasă
de motan lasciv. Și ea e foarte talentată și îmi răspunde: bună ziua.

Am cunoscut-o de revelion, pe vapor
e secretară la minister.

Cînd am fost la ea acasă, „uite copilul meu"
vrei să vorbim despre drac?
Asta e subiectul? Satana?
De faţă cu copilul?

În timp ce copilul mă strînge de deget,
mă adaptez strîngerii lui şi încrederii.
Cu cealaltă mînă îl mîngîi ca prin apă.

„Mă chemă Carla, lucrez la minister", ştiam
îmi alunecă peştele şi îl prind înainte să atingă copilul.
„Prinde copilul!"
Fără să ştiu ordinea priorităţilor.

Carla scapă poşeta în apă
ţigara-mi cade în oglindă.
Atenţia deschisă asupra frumuseţii,
asta e oaza masacrului de la Rotterdam, oraş cu vechi tradiţii
pentru mînie.

Deodată copilul Carletei se ridică,
vrea să se joace cu toate lucrurile deodată
nu sînt gata pentru asta şi mă întorc în vînt.
Asta e una din plăceri.
în timp, Carla e fericită,
îi cer permisiunea pentru orice.

Sînt la discreţia a tot ce e în jur.
Am idei diferite pentru diferite chestii, asta e baza:
Masa de şah în întregime acoperită de piese.
Mă autopsiez cu generozitatea plictisită a regelui.
Mă interesează problema egalităţii şi a inegalităţii..

Probleme personale

Ce face bărbatul meu cu două femei în piscină?
Doamnă?, o ia de la capăt, aprinde farurile,
o taie direct prin pădure, educă poporul
şi printre chestiile oficiale scapă şi cîte ceva despre problemele ei personale
cum că „n-am avut niciodată discuţii prea grave cu soţul meu
dar de cînd am făcut cunoştinţă cu dumneavoastră
iahturile scîrţîie în gheaţă
desprind deportaţii ascunşi sub cală
dar gardul n-a făcut victime niciodată
culpa mea e mondială.

C'est avec un minimum d'abstraction,
en restant plus du sensible que l'on atteint que les couches superficielles du réel,
c'est avec un maximum d'abstraction que l'on va au coeur du réel,
tant l'abstrait n'est que ce qu'il y a de plus caché dans les profondeurs du réel

Tînăra pisică

Tînăra pisică ţine la siluetă
dar cred că nu am ales bine ziua în care s-o forţez la lascivitate.
„Motanului o să-i placă", îi spun eu,
„lasă-te moale, pe piatră"

În spatele acestui personaj drăguţ se ascunde moartea,
pericolul vine odată cu el.
Moartea pe care o reprezintă e optimistă,
e obsedată de relaţii, mereu altele.

„Nu vreau să ne amestecăm"

Deci amîn pisica, e mai bine aşa.
mă bucur de individualitate în esterica momentului,
iar moartea, amabilă, mă ameninţă cu neatenţia.
„E o eroare".

Cuore, servitorul meu, în inima lui de copil – un sinucigaş,
ţine mîna pe declanşator: „Vrei ultima ţigară?"
Asta mă molipseşte de responsabilitate,
de mesaj eroic, de sacrificiu.

Anul

Mă plimb la capătul anului şi al nopţii, sperînd
ploaia este înaintea mea, zîmbesc
e bine, mă oglindesc în cerul chemărilor
sînt singur şi căsătorit, bondar
în viaţa de miere, veselie maximă

Singur la revelionul sufletului, „la mulţi ani",
la mulţi ani şi ţie!, oraşul e tort.

Ăsta e viitorul, dragă soţie
între descoperiri ştiinţifice şi de altă natură

Doi cîini sălbatici aleargă unul spre celălalt
şi deodată trei. „La mulţi ani!"
Asta e viitorul emoţionant
sîntem în siguranţă şi într-o oarecare linişte
cu spatele la natură

Acoperim prcgramul de divertisment transmis la ora de minimă audienţă
interpretînd rolurile cuplului pulă şi pizdă.

Zîmbetul meu cu colţurile căzute este retribuţia
pentru o secundă de dezechilibru pe stradă, în concediu

Iată o problemă

Iată o problemă înainte să urc în maşină,
înainte să fac cu mîna celor care aplaudă:
Vîntul îmi răvăşeşte şuviţa.
În rest bretonul şi cum îmi vine la ceafă sînt chestii suplimentare
la începutul mileniului.

Imediat pe piruetă, imediat pe motocicletă
mă chinui să rezist ritmului cu care mă îmbrînceşte
timp în care poate apuc să intru in vorbă cu cineva
pentru capricii, poate scrupule mitologice,
timp în care poate apuc să îmi limpezesc nelămuririle
legate de constelaţiile aerobice şi să plec.

„Te ascund în cuptor!"
(printre plăcinte)

Mitoş Micleuşanu (1972)

S-a născut în 1972 în Crimeea (Ucraina) şi a făcut studii de arte plastice la Chişinău şi Cluj-Napoca. Volume publicate: *organismecanisme* (editura Ziua, 2002); *Tuba Mirum* (editura Pontica, 2003)

Întâmplarea a făcut ca Mitoş Micleuşanu să-mi fie recomandat de către scriitoarea Ruxandra Cesereanu, cu ocazia venirii acesteia la Bucureşti pentru a citi în Cenaclul Euridice. Prozele „bizare" (nu neapărat în sens urmuzian), adunate sub titlul organismecanisme, provoacă, la lectură, o atitudine receptivă tensionată, derivată din amestecul inconsuet de realism şi parabolă. Este cu totul neaşteptată voinţa de a scrie proză a tânărului basarabean, ca şi cum aceasta (proza) ar începe chiar cu el, fără să mai fi traversat nici o mutaţie structurală. În rama textului său, Mitoş Micleuşanu înghesuie cu obstinaţie orice pulsiune a existenţei, indiferent faţă de imperativul procedeelor diacronizate; precum un entomolog minuţios, prozatorul înregistrează/separă aspecte/personaje/evenimente din spaţiul cotidian, tratându-le nediferenţiat, condus doar de talentul narativ care oscilează bulversant chiar în cadrul aceluiaşi text, unde descrierea ternă este vivificată brusc de viziunea kafkiană. Se poate constata – cu toată naivitatea tehnicii scripturale – că Mitoş Micleuşanu are o bună stăpânire a materiei investigate, reuşind să transcrie neutru ambiguitatea fluidă a realului şi să capteze astfel atenţia cititorului, fie la nivelul detaliului insignifiant, fie la acela al construcţiei epice propriu-zise. Dacă-mi este permis să risc un pronostic iritant pentru competitori, mi se pare că acest tînăr foarte simpatic posedă substanţa necesară unui prozator de cursă lungă. Rămâne de văzut dacă va şti s-o fructifice.

Incursiune deschisă ... noaptea pădurea alunecă într-o parte, își strămută umbra greoaie, se sprijină în cea mai firavă frunză, aerul întunecat și vâscos învăluie trunchiurile copacilor semidescompuși, încremenirea tremurătoare alunecă și mâna lui andrei se lasă moale și umedă pe suprafața netedă a capacului, fluierătura îndepărtată, ecoul prelung indică prima etapă, înverzirea se dezvăluie cu elasticitatea proprie ceții, erumpe de pretutindeni, încet, se revarsă și spumegă, dizolvând aerul greoi și alungându-l către mlaștina mută, de jur împrejur, cuibar de molimă dulce, andrei se ridică încet, încovoiat, se strecoară printre crengile noduroase și calde, adulmecă aerul rarefiat, se lasă încet în genunchi, lângă furnicarul somnoros și închide ochii, fluierătură se repetă, mai aproape, zgomot de vreascuri frânte, andrei respiră încet, inima îi zvâcnește rar și apăsat, o aude în tâmple, se ridică și aleargă îndurerat, dâre adânci îi brăzdează obrazul palid, se apleacă peste raclă și mai încearcă odată, capacul înțepenit se încovoaie sub greutatea lui, frunzele sună a scoici măcinate, ochii lui andrei se rotesc nebunește, privirea deznădăjduită se oprește pe copita oaspetelui cu buză crăpată, o fluierătură stinsă, blana scurtă, acoperită cu spumă rece, andrei ciocănește cu unghia în capacul greu, oaspetele se apropie, îi atinge pleoapa cu vârful cornului răsucit și se așează pe raclă, vrei să intri, ce, vrei să intri, vreau să ies, de unde vrei să ieși, din mine, de ce, nu mai pot, eu știu ce poți, ce, totul, nu cred, nu crede că nu, ce, nimic, vreau să dau la o parte capacul, dar, ce, nu pot, e înțepenit, trebuie să aștepți pădurea, ce, trebuie să oprești căderea pădurii, cum, te oprești tu, iar pădurea te va urma, se va domoli și toate frunzele se vor împăca, altfel, altfel ce, altfel vei ciocăni în capacul ăsta mult și bine, poate îmi place asta, urletul mut care ți-a împietrit în gâtlej nu-mi arată decât deznădejde și frică, pielea îți strălucește de frică, nu știu ce să fac, nimeni nu știe ce să facă, dar face, asta nu înseamnă, asta înseamnă, totul înseamnă, dar tu ești cel întunecat, de ce m-aș încrede eu în cel

întunecat, de ce te-ai încrede în cel străluminat, ce vrei de la mine, vreau să-ţi muşti degetul mic de la mâna dreaptă, cum, cu totul, să-l zmulgi cu dinţii de la rădacină, andrei îşi implântă dinţii, falanga scrâşneşte, unghia învineţită îi gădilă cerul gurii, trage din răsputeri, degetul se desprinde, sângele negru fierbe, frunzele absorb, capacul zvâcneşte din interior, înghite, acum trebuie să-ţi muşti următorul deget, andrei tremură, celălalt deget suspină mărunt, dinţii se încleaştă, carnea se fereşte, degetul înghesuie limba, o strânge la perete, câinele oaspetelui îşi roade coastele de peretele afumat, se uită la andrei cu singurul ochi negru şi umed, peretele înalt urmăreşte conturul copacului, încearcă să imite vietatea lentă, tencuiala veche se desprinde şi cade, mai multe straturi se ivesc, un fel de insule inverse, câteva scaune umflate de putrezeală şi dor tremură lângă masă, patru scrisori nedesfăcute, pătate cu vin, scrum de ţigară pe marginea unei farfurii galbene, andrei iese din baie, mâna îi sângerează puternic, n-are degete, mestecă cu privirea goală, pustiită, se aşază la masă, trage sertarul, vede lingura, lumânările şi tuburile frânte, închide sertarul, se ridică de la masă, cu mâna îndoită la piept, cu cioturile în dreptul inimii, se îndreaptă spre dormitor, dorina zace cu faţa în sus, cu gura larg deschisă, lichidul amar, bolboroseşte în gâtlejul ei semistrangulat, a legat-o strâns, se apropie de marginea patului, o priveşte îngândurat, se aşează, o mângâie pe umerii plini de vânătăi, în fotoliul prăfuit din colţ, se unduieşte renata, goală, foarte slabă, cu degetele subţiri şi lungi, are buzele stranse şi albe, pomeţii foarte proeminenţi, iar maxilarul de jos aproape atrofiat, deschide ochii, îi zâmbeşte lui andrei, îi face semn către ligheanul ruginit din mijlocul camerei, andrei îşi întoarce privirea, se ridică, se apropie de masă, desface un plic la întâmplare, scoate scrisoarea îngălbenită şi citeşte scrisoarea asta dragul meu, nu te grăbi, timpul e dincolo de grabă, nu mai alimenta regretul cu măruntaie de prunc, fii tu până la capăt, eu dintotdeauna am avut încredere în durere mai mult decât în plăcere, durerea îţi lasă o speranţă, plăcerea e curva preferată a celui din umbră, trebuie să continui până la zece, andrei scapă scrisoarea, rânjeşte, cască gura, îşi sfârtecă degetul mare de la cealaltă mână, îl mestecă cu ochii închişi, scoţând câte un muget

scurt, întunecarea se lasă încet, își mai sfârtecă un deget, începe să-și jupoaie pielea din palmă, sângele colcăie, dansează în mii de vietăți vișinii strălucitoare, o horă a chinului, andrei se lasă în genunchi, lângă câinele care trage sângele pe nări, din balta vâscoasă, te rog din suflet, nu-mi face una ca asta, mai bine mănâncă din mine decât din ea, uite, nu mă împotrivesc, își mușcă tendoanele de la încheietura stângă, trage tendonul cu dinții, carnea se desprinde în fâșii, sângele lasă dâre negre, haotice, trupul tremură, își jupoaie mâna până la cot, devorează în continuare, până la os, trage cu dinții din răsputeri, înghite hălcile, se adâncește, câinele îl privește cu singurul ochi, dă din coadă, aleargă până la femeia din fotoliu, îi linge picioarele, ea îl îmbrâncește și se ridică, este foarte înaltă, are o tăietură adâncă, în dreptul inimii, o văgăună fără capăt, se apleacă deasupra lui andrei, îl sărută pe frunte, mă bucur scumpul meu că vrei, nu trebuie să lași frigul să te copleșească, moartea nu vine dacă a mai trecut pe la noi, continuă, puterea ta îmi umple golul din inimă, dar ai mare grijă, nu te atașa de noi, ceilalți, asta e alegerea ta, poate ai făcut drept, carnea noastră e mai aproape de noi decât carnea celorlalți, cineva poartă răul în piept, dorește moarte aproapelui, are în mână poruncile și poate va scăpa, nu se va atinge de sufletul aproapelui, iar dacă va simți un rău copleșitor care îi va sfâșia mintea din interior, va răzbate prin măduvă, până la templul ochiului ascuns, va merge la decapitare strâmbă și se va înfrupta din creierele proaspete ca să-și desăvârșească ferocitatea diabolică, iar dacă vei alege autodevorarea, ca să te oprească de la măcel, te vei ridica deasupra păcatului cărnii și vei păși pe suprafața curată a împăcării, dincolo de sânge, doar așa vei ajunge să spui nu trupului amarnic, doar alungând sângele propriu, îl vei întemnița în afara lucrurilor și te vei apropia de păcat din partea opusă, ca să-i cunoști miezul și să nu-i dai voie să-ți pătrundă în inimă, așa cum mi-a pătruns mie, când mi-am străpuns pieptul și mi-am luat zilele, am rămas în întunericul de după pleoape și sunt în exterior doar ca să te sfătuiesc să nu repeți păcatul nostru, a celor căzuți, nu renunța la tine, renunță la mine, nu mă asculta ci fă precum îți spun, ascultă-mă și vei greși precum a fost scris în amintirea ta despre faptele morților și

despre tăcerea de dincolo de oase, andrei a început să-şi devoreze buzele, împingându-le cu cioturile mâinilor în gură, şi-a sfâşiat obrazul cu vârfurile oaselor zdrobite, dacă vei pătrunde acolo unde nimeni n-a găsit calea, dacă vei găsi burghiul, păstrează-l în linişte, iar celelalte părţi, precum şi noi, cei lăturalnici, vom îngădui pătrunderea ta în sferă, nimănui nu vrea să-l încapă peste potrivirea esenţelor primordiale, dar odată cu investigaţia cazului, vei afla celelalte mişcări şi îţi vei păstra linia de plutire deasupra învelişului vizibil, ţine seama de toate aceste capcane umede, arterele şi coridoarele imprevizibile îţi vor îngădui evadarea lentă, dar magnetismul putrefacţiei te va îndupleca să termini cina la oră fixă, cu prosoapele pregătite şi cada plină, vei opri apa la timp, aşa încât femeia de jos nu va mai urca la tine, ca să nu mai coboare şi tu vei număra zece trepte şi vei asculta cu atenţie zgomotul infernal de moale, care se va rostogoli pe scări, te vei întoarce neîmpăcat şi te vei închide uşa de două ori, înainte de incoerenţa ieşirii pentru încă o dată şi vei mai duce coborârea la douăsprezece scări, ca să aluneci în absenţă şi te vei împotmoli în incapacitate de urmărire a fibrelor necesare trecerii la tăcere, în timp ce mintea îţi va deschide celelalte coridoare de împotmolire şi întuneric, iar blasfemia cuvântului drept îţi va destăinui chipul celui întunecat, vei da la o parte înţelegerea ca să simţi şi vei da la o parte simţirea ca să înţelegi şoaptele mortăceilor sângerători cu pulăciunile sculate în dosul machetelor spintecate şi răsfutute, iar curvele decapitate de tine şi îngropate la periferie, te vor strânge de coaie cu gurile invizibile şi îţi vor suge peştele negru din întestin, cu limbile lor răsucite şi reci îţi vor linge pleoapele şi îţi vor pătrunde în casă printre cărţi şi scrisori de iertare şi încercarea ta zadarnică de-a nu cădea, te va trage şi mai mult în jos, vei cădea vei cădea vei cădea, vei aluneca în jos, de-a lungul păcatului străvechi, în groapa cu puroi primordial, vei pierde cuvântul vei rătăci sensul sensurilor vei uita de unde ai pornit şi unde ai de căzut şi vei cădea în sine te vei prăbuşi, iar cuvintele vor pierde sensul pentru tine, încetul cu încetul şi vei observa că nu poţi face faţă, te vei încrâncene şi vei sforţa limitela tine şi dincolo se va dezlega încetul cu toate le vei pierdut la cât nu te vei îndurera şi chinuit prin catacombele turnului babel vei căutat

pe tine prin fețele schimonosit de neînțeles cu toată liniștea moartă din gâtlej la ieșire cu labirintul în spate și măruntaiele împrăștiate între cele două lumini șterse de pe fața ta întunecată de muțenie veșnică vei cădea mai departe vei împotmoli ca larva la maiură moliciunile te vormai lăcustanka subțirică catular se va înțepe lamela sub unghiuța mamuca dezmembrel celuilalt cvadrafir stimagulat cu mâna moagă de la șubreț în suz la maico te leganai la spumă cu motoru mort iar toaica se va usca lamurit cumve la subursol curva dacă nu sper nu sapă toamna unde-i boscoru tare și capra șande lăcuncă pruhanu gros la maseră tocilă conu tocilă rapa scofunde rubca ta la grețosu și mamaika te va stâlpui co naică rea și o naică slavaie puliconu tău pufon urlăcios kaval sordimur pelid paran su paraed mire samoler bunka bol barun perifena zule lautratu cațaba sfundat și permina stoarsă la reverinte cu lobu raș la ruhan cu toate celerel pa lavrelu pulan burhoiu lo mamaika șubrezet latăcut putregaiu pulii mele stalu serveștele șibiretu gros cu pizda moale la intrare cu mumka puhabă la grosăciunea cubului stors, cum se face la vertecan săbuința furtedă la stupon, precum la cudevă trufașă, lingeru de la gupka lu bratuha, prohodeț cu malu stors și guba ruptă de-andoasa pulanului motoholit la cotor, stirpea crosubui scate odată cu lâna muierii, calcă la poale cu sabka hurlează la maț, poate să va scoate cosoru, cosă dai la muie încet la sârmă strage capu legatură ca la murnă, poate moholu să-și toarne smoala în puț, da la mine vrea să se stoarcă de sânge, cum taie așa deh, suveica-i tare, osu gros, strunge sârma la cârpală ca să nu-l fugă bulanu craiului, furmela se linge la coteț ca stivia surorilor, dar moaie și tu cârpa la bot și scoate burghiu să dăm patru porți la capatâi, mulaku de tine se uită ca locusta la crah de parcă vinde spumă la horbal-mătușelu pulii mele, stai că nu dai bine tărâtoru scorpilat, se buhaie la bot ca mortăciunea, dă-l în sloboz, puloiu dracului, ce futai răzvrătește la intestin buhalețu curvii lui nefutute, să-i storci buliga din horap, la dă-i cu baru coitură stârvă și flocoasă de căcătoiu humeii murtăcioase de la sapă ca să nu-și poată strânge mațele futalău pulii melșe, dracu-șel mure la moscă, de-aia se învârtește ca sortanu buricului, scoate la maț, debrisa mea dumbelaică, murtina pute la rât ca ploșnița, dă-i moaie la cur,

să-i călunim muzga netedă, apui la hai curve serenade şu golani, cum spenea poştaşu palidu, mâncai-ar muika loboda şi mozgu, starnacu se mugeşte la lumă ca la murme, să-l scoată încetişor, să nu prindă cosoru mucegai prăfuit, că-i bâja la fiertură dragumi taică, iar dacă vine buza, se loasă ceava, sichestru pe carne şi pragu pus, nu se cuvine tormoşeală surcă mută ce heşti, lacă de lacă şi oala plină, sugaru bute laica la os cu măduvă cu totunu şi arpecunu, nu mă mutuli cu vadanca astea lute, că-i sparg boşnişa la putoare, ca să-l împrospătez pe tuvalac, de-i burhoi să iasă la ospăţ, că nu beau sânge mort făroi de caldura lui inimoasă, se vezui că n-are coaie murtohu de jel ce-i pasc la muie cotropitorii, şi-i fut mireasa la nuntă, gu bulgărele în sac, de nu se legăce, nu se mai stufăreşte bulca la pizdă, cum futaiu aşa hi fudulanu, pălidurnă moale, clobca şi castronu scos, bagă la con bulihane, n-ai să treci de noi, l-am scos din steag şi ţi-am răsfutut stecla, las-o pe labă că-i nufăr curat, nu te pune cu bretvaua supraetajată ca n-ai nici un janson, te dai la coadă şi gata, îi lăsăm orhanu gânditor, dacă puţi încet şi lunca moale te va lumina la coate, crede-mă, lasă flocuşu, că-i sturpă treaba, sac de rugă la morţi nu te va scoate din căcat, şi pe tine şi pe toţi flăcăii loboşi, cu toată aparatura ta moale şi terapiile de scos muci la şobolani, renunţă la prunc şi vei primi futai gropăresc, alai şi măduvă cu zahăr de la noi, nu te juca cu coasa scoasă, lasă măruntaiu la loc, purhalane, lasă covrigăreala asta lehteră, că nu de alta, da n-am hev s-o mocoşesc în dodii pe mumă-ta la milenii, nu-ţi ajunge ţie sevă la guşă ca să te pui cu noi, auzi Mirane, lasă plodu la coteţ şi scoate căruţa de pe şine, că macazu-i tras la maţ, ca tine la mirte, cevai cevai tot înhăţa pe levcă, budincă putregăită ce eşti, ţine minte, n-ai tu os în pulă ca să te pui cu damian, auzi tihoane, tu eşti hom bun, te-ai născut cu mâna pe toarta ulciorului, nu pe coada toporului, frati-tu damian te iubăşte, nu vrea hel să-ţi zmungă limba cu cleaşta ruginită, ca la mucenigi, dar nu-l sfredeli că te slobozeşte de maţe, cum i-a sloboţit pe toţi harmăsarii de la strălucitori, stai în cadă ta şi nu te ondula ca fiică-ta în bulhanu lu damian, crede-nă draguică, nu te vrem caldaran aihea la nou, că-i păcat de planu auriu, stai în poale la tatuca, că ţi-ai murdărit muna de sunhe şi te întuneci la buză, hai, afară din pădure că mînjeşti

covoru, dancă vrehi, îţi dau juma din tot, ce vrehi, ce urli la doagă, bălihane, purmahal, săvârşeala mă sireşte la băsculă, nu mă cotropi, spune ce vrei, îi dau drumu numai nu mă arde la poale, lasă-mă că te las, scoală colcăilă scurgheru, mă sufoc, vă implor, vă rog din suflet, nu mai pot, ce vreţi de la mine, de ce mă chinuiţi, Doamne, Doamne ajută-mă, ajută-mă să ies de aici, îţi las trupul Doamne, doar lasă-mă să ies, ajută-mă Doamne să ies, îţi las trupul, sunt gata să ard de viu, doar izbăveşte-mă, lasă-mă să ies, lasă-mă să ies, vreau să ies, lasă-mă Doamne, izbăveşte-mă Doamne izbăveşte-mă izbăveşte-mă izbăveşte-mă izbăveşte-mă izbăveşte-mă Doamne Dumnezeule iz bă veş te mă izbă veşte mă iz bă veş te mă iz bă veş te mă vez te mă doa vne şte nu-i dau drumul purhalane, e pruncu nostru, va transmite puroiu, la ceilal-i, nu-l dem la bunuire, e prins la piatră scorfuagu, nu mă culăni ciotaică, lasă curedaru, izbăveşte-mă, izbăveşte-mă, nu-l asculta nu-i gura lui, nu-l scoţi, te rog din inimă, nu mă chinui, te implor Doamne, izbăveşte-mă, ajută-mă, trebuie să rămână la noi purhalonu, plodu e terminat, nici nouă nici vouă, îi smulghem lumba din gât, îi sugem ochiu din cap dacă vă mai apropiaţi, ibăveşte-mă, izbăveşte-mă, porniţi delenka mutagorilor, dă-te din drum golcaitu, izbăveşte-mă Doamne, afară din pădure, porneşte, porneşte, Doamne izbăveşte-mă, nu vă mai apropiaţi, o taie capula fetei, o taie bucăţi o face, îi suge creieru amunca şubret la găleată, izbăveşte-mă izbăveşte-mă, şubret la găleată o face cu iz de mort băveşte-mă dulihane gura mută urlă tare, iz bă veştezită e casa minţii voastre, nebunia moare ultima, după ce putregăeşte speranţa, muma cu iz de murtius colossalum, stobb machina…

Mihai Vakulovski (1972)

S-a născut în Chişinău, unde a absolvit Facultatea de Litere. Volume: *Nemuritor în păpuşoi* (1997) şi *Tatuaje* (2003).

Poetul Mihai Vakulovski scrie o poezie în răspăr, plină de vervă sarcastică, amorsînd o atitudine „huliganică", specifică eşalonului basarabean, ce-i include şi pe Dumitru Crudu, Iulian Fruntaşu şi Alexandru Vakulovski. În textele citite în cenaclu, el apare tentat prea excesiv de latura ludică, încercînd să compenseze lipsa de gravitate prin priza grotescă la cotidianul sordid.

post-modernismul cu ochii holbaţi la trecutul glorios de dulcel la plus infinitu' mă'ti

a scrie de dragoste
e o mare indecenţă
o indecenţă incomensurabilă, blea.
o mare parte a vieţii
m-am lăfăit în interiorul iubirii tale, mi-a fost bin
e pînă la inconştienţă, am fost un porc.
din a
fară
totul
a
bsolut tot
ul
e altfel

***

la început e foarte dureros,
dureros *pă bune*, dureros *deadevă*,
foarte dureros.
la început eşti furios.
furios şi neiertător.
la început ţi-e foarte dor
şi nu înţelegi nimic

***

apoi ţi-e silă
ţi-e scîrbă şi nu înţelegi
nimic

***

nu mai înțeleg nimic

mi-ar plăcea să te bucuri de ei

pe acoperișul casei părintești
s-au pus mușchi verzi cum ți-ar plăcea ție
în parcelele din jurul casei au crescut
fel de fel de flori, ca de obicei

de cînd nu ne-am văzut pe m
ine au crescut mușchi puternici și frumoși
așa cum îmi place mie

multașteptata reclama mama

bea bere îndeamnă hard un grup de rockeri moscoviți
argumentul e că Moscova bea bere Moldavia
bea bere Germania bea bere și Lituania

bea băi bere,
ce să zic?

D'aia

tatăl meu și-a rupt o mînă din umăr și altele
mamă-mea și-a răcit rinichii *ca lumea*
de poartă a fost agățat un lacăt de juma' de kil
noi am plecat în Europa la învățat.

А нахуя!

alt existih de liubovi trist

în cărticica de pomene –
o listă destul de mică
cu morții familiei.

oricît de moartă ai fi
mamă-mea n-o să te scrie în
lista morților noştri,
iubire.

iată de ce te-ai foarte
supărat pe mine
şi ai plecat
нахуй.

А хули

aceasta-i întrebarea! (poem vesel)

cea mai mare dilemă e
dacă să-ţi aduc şi acum
bezele de la «Bucuria»
ca de obicei
au ba

stau şi mă gîndesc zi şi noapte (mai am cîte două)
să-ţi sau să nu-ţi.
ceva de groază!

de-o săptămînă şi 4 zile

taică-meu zice că directorul din satul vecin
îşi vopseşte buzele ca o femeie
întreb *de ce*
şi maică-mea zice: *că-i ninormal*

ziceai că m-ai iubi şi dacă aş fi narcoman
ţi-am vopsit părul cu mîinile astea
cu care te scriu
cu care nu te-am mai atins
de-o săptămînă şi 4 zile
acum mă iubeşti
aşa cu părul vopsit

telefonul stricat, stricat rău

n-am mai dus borcanele acasă
le-am cărat cu rucsacul la tine în debara
„nu le du la mine în cameră" ai zis tu speriată
de-atunci nu ne-am mai văzut
deşi ne-am mai dat întîlnire,
la telefon,
la telefonu' mă'ti

şah-mat şi după

poeziile tale de dragoste sînt şi nu sînt de dragoste
îmi ziceai
cînd iubirea noastră era ţinută într-un orgasm continuu.

poeziile mele de dragoste nu sînt de dragoste
iar tu cînd nu mă iubeşti mă urăşti, „măi Mihai",
mi-ai zis după

pînă la moarte

am fugit din Bucureştiul nostru
în Antoneştiul me
u să mai scap de iubirea ta turbată

care m-a încolţit
peste tot ca un kilogram de ecstazy expirat (dacă există aşa ceva)
taică-meu a zis că l-a visat pe taică-su
care era uşor-uşor
«tată de ce eşti aşa de uşor?» l-a întrebat
nu ţin minte ce i-a răspuns dar ştiu sigur
că s-a trezit cînd bunicu-meu
l-a muşcat de obraz
pînă la sînge

la ce te gîndeşti, mă?

taică-meu visează că merge cu frate-so, mic,
de mînă şi la un moment dat ăsta dispare
şi nu-l poate găsi nicicum

frate-so visează totdeauna că, uite,
cade
şi chiar cade

tu, tu oare la ce te gîndeşti?
la ce te gîndeşti?

existem

ce-ai
făcut!?

eu? eu – bine

de cînd te-ai dus dracului
de la mine
mi-am ieşit la plimbare.
şi mă plimb

e-mail galben

in drum spre ţara în care m-au născut
am văzut un cîmp galben galben
deşi mă gîndesc numai la tine
m-am gîndit
am văzut un cîmp galben
şi m-am gîndit
la tine

vrei să fii măritatată?

trandafirii din grădiniţă
au frunze maro-ro
şietice-nchis

te-ai închis în mintea părinţilor
şi ai tras un loz cîştig
ător de tot

tragi tu
şi cîştigă mă'ta

cu iubita, după o zi de muncă

tu ai vreun scop? care este
ţelul tău?
proaspătul soţ
dintr-un film post-sovietic
îşi întreabă nevasta
«Serioja, noi avem acelaşi scop:
comunismul»

ce-i cu viața ta? te-am
întrebat într-o zi la telefon
de azi
pe mîine, mi-ai zis,
nu știu,
mi-ai zis

iubire imposibilă (2?)

fiecare om are mai multe variante
mai multe posibile locuri de muncă
mai mulți posibili oameni pe care
i-ar putea iubi
mai multe tramvaie care să te ducă
în locul dorit
așa și tu...

asta e

nu-mi place expresia *asta e* zice prietenul
asta e, ție probabil îți place
asta e

asta este-este!

probabil n-o să mai facem sex niciodată
în patul tău cu privire la mare
sau o să facem
asta e, o să facem.
sau nu.

Sorin Gherguț (1973)

S-a născut în București, unde a absolvit Facultatea de Litere, fiind un produs al cenaclului condus de Mircea Cărtărescu, după ce speriase Liceul Lazăr prin talentul său poetic prodigios; acolo a fost descoperit de profesoara Ștefania Plopeanu. Volum de debut: *time-out* (1998).

Volumul de debut (time-out) nu a însemnat decît un exercițiu de virtuozitate prozodică și – inevitabil – parodică. De fapt, nici în textele aduse în cenaclul Euridice (după patru ani de la debutul editorial), actantul gherguțian nu a depășit experiența ludică, rămânând un parodist de planul al doilea; se notează, totuși, din când în când, o învinețire a pojghiței semantice ca o cangrenare lentă, pe dedesubt, a fondului total dezinhibat. De aici mă aștept să apară surpriza căci – cu tot sarcasmul parodic – poetul „minune" al Liceului Lazăr mi s-a părut, de cîte ori l-am întâlnit, congestionat de o gravitate restrictivă. Mizez pe această intuiție primă și aștept erupția discursivă autentică.

***

nu sunt nici urât, nici tâmpit
sunt doar permanent obosit

dar voi dormi
şi când mă voi trezi

adevăr grăiesc
pe mulţi am să uimesc

O.G.

organe genitale
printre stele
sunt ale tale
şi ale mele

pulsând agale
printre astre
pe cerul moale
sunt ale noastre

găsisem un loc de parcare

găsisem un loc de parcare întunecat,
a) pe himenul tău nu destul de lung
şi mai ales nu destul de lat

hotărâsem să fie băiat
daca îl cheamă Cristina sau George sau Ana
şi fată dacă o cheamă Vasile sau Nina.

b) în spaţiul dintre fesă si omoplat
dar nu m-am oprit am rulat
mai departe spre creştetul tău,
mai departe prin sângele tău

din vw-ul decapotabil am cântat hello spaceboy

copii eram noi amândoi
şi înainte
şi mai ales înapoi

şi mai ales înainte
şi mai ales înapoi

şi mai ales înainte
şi mai ales înapoi

368

mai devreme sau mai târziu
toţi ajungem la capătul lui trei şaişopt
unii acolo chiar s-au născut şi-au crescut
mai devreme sau mai târziu
unii cu 41 şi dup-aia pe jos
unii cu 69 dinspre răzoare

e un loc cu verdeaţă şi cu destulă răcoare

mai devreme sau mai târziu
sunt feţe sumbre ca-n cişmigiu
şi maşini în garaje la parterul blocurilor de patru etaje
şi maşini în garaje la parterul blocurilor de patru etaje
şu bi du ba

mai devreme sau mai târziu toţi ajungem altundeva.

in utero

două boxe în uter şi-o muzică pe care dansează, de ziua ei,
morula
(rezumat:) o muzică-n uter pe carc dansează morula
un radio portabil care anunţă scorul final este: nula
na nula na nula na nula na nula
campionii
sunt fraţii noştri mai mari, embrionii
....

zero 1

zero zei
zero nume şi hei,
zero femei

zero femei zero glume

zero

rotund ca un personaj de botero
– zero trepte pe care totuşi cobori, te scobori

cu zero toţi suntem datori.

cine s-a oprit, obosit
la mijloc, între minus şi plus infinit?
între plus şi minus infinit?

***

împotriva a tot
împotriva faptului de a fi împotrivă

fac sex oral cu soarele limba mea reuşeşte să se strecoare
printre razele lui cam păroase
unele, altele atent epilate
încerc acelaşi lucru cu stelele
cu dinţii lenjeria intimă a antimateriei

urinez într-o gaură neagră care se face roz,
un roz atât e greţos că îmi vine să vărs
numele meu e gherguţ niciodată cel mai inteligent
individ din specia cea mai
avansată din cea mai tare dintre lumile lui
(lumile mele?) nu va putea să-l pronunţe

trei consoane, două vocale
oriunde pun mâna sunt clape, oriunde calc sunt pedale

oriunde păşesc, oricât de agale
ceva, altceva decât mine se pune-n mişcare

***

născut – şi pornit ca să ce – ca să pier.

ce pot uita? ce pot lăsa pe mâine? ce să cer? ce să cer?
cel mai bine un caracter.

născut şi pornit în marşarier

într-o zi, cu prietenii, cu maşina
mă voi duce la groapă, la glina.

***

microwave bicicletă aragaz frigider
dacă am voi mai cere voi avea ce-o să cer?

dacă am voi mai cere voi avea ce-o să cer?
microwave bicicletă aragaz frigider

***

laudă lui, laudă udului
scos din bășica în Piața Sudului

laudă tarelui
uscat și negru-n bătaia soarelui.

și celui galben călduț si moale
de pe sandale

și celui tare
de pe trotuare

petelor negre de pe covoare

Ordine & Curățenie

ordine & curățenie pe întreaga planetă
ordine & curățenie în toată lumea
ordine & curățenie în toată lumea și-n toate
lumile astăzi posibile

ordine și curat între circumvoluțiunile mele
(s-a lăsat)

nici adiere urât mirosind (a căcat)
am strâns am frecat am spălat
am rânit am greblat

pe balcoane-n sertare-n cămări
in lifturi, pe scări, pe trotuare
pe carosabil şi în parcări şi în parcuri
şi în grădini
pe terase şi în maşini
in trenuri şi în avioane
în toate pasajele subterane, în pivniţe
-n metrou, submarine, vapoare
în păduri, în mări şi-n oceane

în râuri, bălţi şi lacuri

(până ce se ridică dureros o-ntrebare)
ordine şi curat ca în uter la mama
în uter la mama, praf şi mizerie-n rest.
praf şi mizerie dincolo de limitele universului (a)
praf si mizerie până dincolo de limitele universului (b)

mizerie şi dezordine, şi duhoare
(fusese în vremurile lipsei mele de preocupare)

(deodată am auzit entropia vuind)
(deodată am – entropia pălind)

munci, zile, neplăceri
....

alte zile, alte neplăceri, alte munci

tot ce vreau să fac e să ştiu. Şi asta ştiu, asta fac.
Trupul şi mintea îmi folosesc, nu zic nu, să mă mişc, să gândesc...
de exemplu-azi. E şapte (trecute), mă-ndrept spre casă
şi gândul meu deja a ales din

frigider (bucata) ce voi lua şi voi pune pe masă. Ştiu
şi ce voi găsi într-o oală de pe
măsuţa dinspre pervaz.

Aşa cred şi de fapt nu ştiu nimic despre monstrul
care s-a ascuns sub capac

– De ce-i spui monstru, intervine
Gogu entomologu, spune-i mai bine gândac.

tot ce vreau să aflu e dacă sunt sau nu într-o situaţie insuportabilă
şi dacă da, ce e tolerabilul şi cum se obţine
şi dacă da, ce dacă .
dacă eu nu, atunci cine
de ce altceva şi de cine să-mi placă?

Mugur Grosu (1973)

S-a născut la Constanţa. Studii neterminate de artă plastică. Volum de debut: *Haltera cu zurgălăi* (editura Pontica, 2001, Premiul filialei Constanţa a Uniunii Scriitorilor).

Sunt cîţiva ani buni de cînd Mugur Grosu, un poet al Cenaclului de Marţi de la Facultatea de Litere a Universităţii „Ovidius" din Constanţa, publică în revistele literare. Aşa cum l-am prezentat în Paradigma, el trebuia să debuteze deja cu volumul Psih. Haltera cu zurgălăi ne divulgă tonus-ul său „psih"o-poetic actual, constituind indiscutabil un traiect literalmente contorsionat al discursului ce inaugurează proezia noului mileniu. După Mircea Ţuglea, ce debuta în colecţia Euridice, cu cinci ani în urmă, acest debut transcrie şi dezvoltă coordonatele aceluiaşi program. E vorba de o descărcare de toate acele reziduuri lacaniene care traumatizează dramatic biografia post-textualiştilor. Subiectul existenţial se substituie total celui poetic fiind, în mod simultan, meta-ludic, meta-textual şi meta-apocaliptic, adică proetic. Percepţia proetică a lumii/scriiturii integrează parametrii realului în acele copci/cusături pe viu, activîndu-i procesualitatea ce se conservă în subiect, ca o subversiune fracturată, după ce a fost trecut examenul lecţiei de anatomie. Inter-regnul proetic se reîntoarce către zonele obscure ale psihopatologiei cotidiene, ţinînd să capteze în expresie impulsurile interstiţiale. Haltera cu zurgălăi indică un nou teritoriu de fragilitate, luat în auto-răspăr din exces de sentimentalism, fixînd incongruent epicitatea intimă a fiinţării unui subiect precar ce trăieşte „un fel de stare dublă ceva între levitaţie şi mersul pe cioburi". Poezia a părăsit domeniul „estetic", aciuîndu-se, undeva, în golfurile paranoide/ schizofrenice ale unor stări de criză permanentizate, în linia deschisă de Paul Daian, Ruxandra Cesereanu, Simona Popescu, Nina Vasile şi alţii. Mugur Grosu se înscrie şi el între tinerii debutanţi ce vor să schimbe „fiziologia" orizontului de aşteptare contemporan, printr-o incizie cît mai personală.

kamaradul tău

sms:
Megalos întuneric şi zgomot sensibil de aer ne spânzură lent un taxi şi vino ca din Livan sa vii repede vino [sender: Urs]

sms:
ce cauţi tu în Megalos, te recompensezi? [sender: Kamaradul tău]

doamnelor ştiu ce vreţi toate sunt expuse luaţi o broşură

sms:
nu-i vina mea că mi-e dor de tine îmi pare rău nu pot sta multă vreme fără tine [sender: Kamaradul tău]

sms:
au închis la mirese era inventar dar alături băgaseră carne cu nemiluita [sender: Urs]

sms:
să-nnebunesc dacă pricep ceva e prea abstract pt. mintea mea prea metaforic [sender: Kamaradul tău]

sms:
sub geamul meu o maşină cu megafoane scoate sunete asemănătoare: ai făcut totul pt. a-ţi salva familia de microbi? [sender: Urs]

sms:
ce drăguţ! mi-e rău mai bine spune-mi când pleci? poate vreau să te văd [sender: Kamaradul tău

sms:
altfel nu cred că mai ieşeam din casă [sender: Urs]

sms:
Mugur vreau să îţi spun un singur lucru eu consider că nu mai avem nici o şansă am plecat şi îţi jur că nu mă mai întorc mi-a ajuns cuţitul la os [sender: Kamaradul tău]

sms:
Mugur te aşteptăm la o terasă la intrarea (poarta de lemn) în satul de vacanţă dinspre staţia lui 100 [sender: Gil]

sms:
a venit toamna Mugur şi aerul ăsta rece al nopţii îmi aduce aminte de frigul din sufletul meu şi de cum ar vrea să se căptuşească cu ceva poate chiar cu o blană caldă de urs [sender: Kamaradul tău]

sms:
absolut, acolo înăuntru sunt plin am multe suveniruri duioase de la cei ce mi-au căzut cu tronc
şi i-am mâncat cruzi [sender: Urs]

sms:
ce căzut cu tronc ce mâncat crud sau pe cine ai mâncat crud? [sender: Kamaradul tău]

dacă s-a hotărât judecarea sa în stare de libertate se presupune că-i vorba de-un derbedeu care-a vrut să atace pe dinăuntru

sms:
aş vrea să-ţi spun ceva înainte de plecare te iubesc din toată inima [sender: Kamaradul tău]

poţi conta pe mine îmi dau seama

sms:
din moment ce nu-mi răspunzi la ? pot să cred ce vreau nici măcar două rânduri nu te mai osteneşti să-mi scrii? [sender: Kamaradul tău]

există totuşi riscul să se răstoarne

sms:
am toate şansele să fiu fericit şi iubit [sender: Urs]

sms:
se pot înţelege multe din chestia asta iubit de către cine în general sau de cineva anume? [sender: Kamaradul tău]

ai toate motivele să crezi ce vrei

sms:
Toţi au fost extraordinari oraşul mi s-a aşezat cuminte la picioare m-a lăsat să-l mângâi pe cap şi ştii ce e culmea? iar nu

s-a făcut nici o fotografie [sender: Urs]

sms:
îmi pare rău că n-a ieşit nici măcar una [sender: Kamaradul tău]

dacă fac o pauză imaginea mea despre mine se duce de râpă
sms:

acum taci nimic nu mai spune. pe gură [sender: Urs]

sms:
sunt sub geamul tău dacă vrei să cobori un pic dă un semn cu becul [sender: Urs]

sms:
trebuie să fugi de chestia asta ca de drac să mulţumeşti cerului că ai scăpat [sender: Kamaradul tău]

sms:
ce-aş putea să-ţi mai dau: carne din carnea mea [sender: Urs]

sms:
înţelege că nu puteam să văd nu mai voiam să te văd murind [sender: Kamaradul tău]

sms:
muşcă din toată inima a mai rămas o porţie [sender: Urs]

sms:
de ce-am murit Mugur de ce ne-ai lăsat să murim [sender: Kamaradul tău]

sms:
ai fi putut să mă... domesticeşti? [sender: Urs]

sms:
fii tu lângă mine gândeşte-te la mine poartă-te tandru cu mine nu mă chinui [Sender: Kamaradul tău]

sms:
rezistă trebuie să facem ceva [sender: Urs]

sms:
sunt în faţă la tribunal [sender: Kamaradul tău]

no messages in outbox

dar mâine-am să mă ridic vei deschide braţele şi eu
tu voi ieşi dintre umeri

sms:
plâng de se rupe cerul sub mine [sender: Kamaradul tău]

no messages in outbox

sms:
ştiu că altă soluţie nu era [sender: Kamaradul tău]

no messages in outbox

sms:
te voi iubi toată viaţa cât voi trăi dar nu mai e nici o cale mă voi gândi în fiecare zi la tine şi pe patul de moarte o să te strig [sender: Kamaradul tău]

sms:
ce frumos se stinge soarele în miasmele Tăbăcăriei încă miroase a ploaie şi aerul umed parfumat precum o batistă de domnişoară mi se aşează cuminte pe frunte [sender: Urs]

sms:
ţin minte cearceaful tău străveziu cu buline pe el te-ncolăceşti acum cu care streină? [sender: Kamaradul tău]

sms:
trebuie doar puţină răbdare! [sender: Urs]

sms:
cât vrei tu am răbdare [sender: Kamaradul tău]

sms:
mai am 7 cenţi [sender: Urs]

undeva
dincolo de aceste ziduri
ne-aşteaptă se spune mereu cineva

fiecare ierta răsfoind câte-o varză

lucrurile duceau oricum undeva

niciodată nu e destul dacă nu-ţi convenea
schimbai iute canalul

trecem zilnic pe-aici ne-a sosit vreun colet?

nu credeam să vă aflu pe-aici cine-i tânărul domnişoara cum îndrăzneşte
aşa ceva şi pe dincolo mai şi comentează
încă nu s-au gătit

au crezut că nu-i mai priveşte nimeni
altă moarte poate începe

spectacolul

sms:
rămâi cu bine. Îţi vreau numai binele! [sender: Gil]

cu pantofiorii tăi lăcuiţi cu motorul tău rece sentimental
cu graţie şi cu plastic şi florile vazei tale
cu lentul căzii din baie cu golul din becul
asfaltului către şcoală cu cerul spre lut dar slăveşte
şi tu ceva orice

în fiece teamă a clipei tale

nu te dezamăgi tocmai tu pe tine [sender: Urs]

mi-ai spus ce-ai avut de zis [sender: Kamaradul tău]

am isprăvit creditul [sender: Urs]

o, dar nimeni nu vorbeşte cu nimeni

Ioana Nicolaie (1974)

S-a născut la Sîngeorz-Băi (judeţul Bistriţa-Năsăud) şi a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti. Volume publicate: *Poză retuşată* (editura Cartea Românească, 2000), *Nord* (editura Paralela 45, 2002), *Credinţa* (editura Paralela 45, 2004).

Despre poeta Ioana Nicolaie am scris o cronică în revista Luceafărul cînd i-a apărut volumal Nord, remarcînd vigoarea frustă a unei biografii marcate de topografia Nordului (transilvan), ca spaţiu existenţial şi literar. În ciclul „Ecograme" se simte o avansare a discursului de la un cadru exemplar neoexpresionist către intimitatea unei feminităţi frustrate, predominînd descrierea „prozaică" a unor reacţii anodine, induse de insignifianţa cotidianului. Ea realizează astfel „ecografia" realului, înscriindu-se în linia poetei douămiiste Doina Ioanid care „prozaicizează", la fel, discursul, reducîndu-l la fotografierea neutră prin unele „flash"-uri epicizate.

Ecograme

Vecinii umblă liberi prin casa noastră. Ştiu când ne întoarcem de pe-o parte pe alta în aşternut. Ştiu cînd rotim cheia în broască. Ne aud bîrfele şi le depozitează în lift. Uşile-s bomfaiere cu dinţii ştirbiţi. Clămpăne toată ziua, de parcă-n ţiţîni ar pîndi fotografi. Cîteodată mă chinui să astup o gură căscată în perete. Sforăie. Buzele-i sunt moi, din griş rozaliu. Casa întreagă e un halat proaspăt clătit în clor. Din marginile înflorate îmi pot face cravate sau cordoane strînse pe burtă. Stau într-un bloc ca într-o cataramă de plastic. Vecinii îşi uită dîrele de gaz şi naftalină. Aşa mă prefac că nu-i recunosc. Fac curat într-un singur cotlon.

Am cumpărat lubeniţă de la un copil cît o pungă neagră. Casele s-au rupt şi au curs încetişor pe maidane. În crăpături, sîmburii clipeau vivace sub tălpi.

Holul şi-a pus o proteză din muşama şi fotolii. În spaţiile goale, o rochie murdară şade turceşte. Slăbănoagă, răsfoieşte cu manşete bărbăteşti cărticele. Sub peruca de praf e un cucui ca un creştet de cap. Paginile se deschid lent în orbite.

În stativ, fiolele sorbeau sîngele proaspăt. N-am leşinat. Pe perete se ştergea un cadran din zorele. Vorbele erau din seringi şi afişe. Începeam să trăim într-un cabinet creponat, foarte steril. În mănuşile albe, pieliţele-şi făceau cu timpul găleţi. Acul pocneşte, acul e un drum, poate sticlă. N-am leşinat. Halatul are rame moderne şi-n el vata cu spirt îşi pune cîrlionţii prea roşii. Fiolele cască pline-n stativ... Suntem miniaturi fără braţe, fără unghii sau umeri. Unde-i spitalul în care nu se fac analize?

gravidele stau aliniate-ntr-o sală, cu spatele drept, cu îmbrăcăminte textilă şi ciorapi pregătiţi să sugrume varice. De la o vizită la alta vin cu geamantane mai grele. Sub maieuri duc fundiţe şi rafturi, şi peste ele glazură!...

Greața e o forfecuță din inox, foarte, îngrozitor de lucitoare. Greața e din pisoi cu ochii scobiți, catifelat răsturnați în scrumieră. În loc de trup am carii și ciocolată. De aceea mănînc, ronțăi, înfulec, mă-ndop. Seara e cît o sută de zile și zeci de piedici se răstoarnă cu tendoane metalice. Nu mai lupt. Trăiesc într-o măduvă ca-ntr-o ilustrată. M-aș uita doar la mortar și constructori.

Vecinii de vizavi își iubesc adidașii mai mult decît orice. Îi răzuie zilnic, îi usucă drăgăstos pe pervaz. Olanele sunt vii de-atîția porumbei... Pe furiș, se-apropie de oaspeți, de noi.
stomacul mi-e de-acuma prea mic: o tașcă scîlciată de poștaș.

Cînd vine boala, oamenii se rotesc de parc-ar fi întorși cu cheița. Dispensarele pornesc singure într-o parte și alta. Drumurile ajung galbene și din fundații scapă acetona. Viața e simplă, unsă ca un motor. Îi lipsește elicopterul care s-o ducă într-un mare oraș. Oamenii sunt din liță risipită în ploaie. Se topesc sporadic, unii atât de aproape de alții.

Plimbarea e un fir de ață, prins bine pe fundul unei sticle. Uneori sună a gol, alteori e doldora de mărunțiș și cartoane. Pe traseu sunt chioșcuri de ziare, arar și librării... Popasul de azi e o amandină, cu miez sulfuros. Mă întoarce pe dos și totuși nu suflu o vorbă.
unele cofetării par groaznic de triste. Au mese vechi, de pluș și lemn, și cîte-o vînzătoare parcă descleiată. Lipiți de scaunele rotunde, nu știm unde să punem restul. E ca și cum ne-ar zornăi-n rotule, mult după ce-am ajuns acasă.

E treisprezece și marți. Cerul Bucureștiului e un hopa-mitică uluitor... Are smalțul sărit și-a învățat să zacă pe-o parte. La doctor am fost mai înainte:
într-o sală din pîine prăjită și ardei stors, ofilit

să stai pironit într-un loc e ca și cum ai citi un singur ziar de scandal

să rămîi pe un scaun e ca şi cum ai fi lihnit într-un galantar cu mezeluri
să fii în sala de aşteptare e mai rău decît un portar în rezervă; joci numai meciuri de probă.

Pe scaunele moderne aşteaptă multe gravide. Tinere, plăpînde, cu ochi înfundaţi, ridate sau temătoare. Pantofii cu toc sunt pomana picioarelor lăsate în urmă. Gravidele-s egale, lunile-n avans nu-nseamnă nimic. Paloarea şi răul zdrăngăne şi în cercei. Totul e ieftin, cumpărat de la colţ. Gravidele fac de gardă într-un şir armonios: fără urgenţe, fără forfotă, cu medalii pentru tăcere. În pliante-i scris cum să scapi, să eviţi, să scoţi de acolo ce-ţi pare străin: *Începe devreme, dar fii deşteaptă. Cu Marcilon, totu-i o.k.!*

Doctorul meu e-un bărbat cu zeci de *paciente*. Nu-şi termină ziua, consultaţiile-s gogoşi cu aluatul răsfrînt. Nu are program, e treaz mereu, un cabinet şi-un spital totodată. Zîmbeşte, mă-ntreabă: nu, nu-s medic, nici slujbă nu am. Mă bîlbîi, el pare grăbit. Acid folic, analize, fier, calciu...
mă dezbrac repede, mă urc sus..., dar cum să m-aşez?
cînd totu-i pe fugă, ruşinea te aşteaptă să ieşi din clădire
o reţetă de doctor e aidoma unui portret de sugar
situaţiile sunt aşa şi aşa şi nu poţi decît să fii de acord.

Ploaia-i din toţi oamenii ştiuţi, îi adună minusculi, îi ferchezuieşte în grabă. Ropotele-şi fac din fundaţii cîrlige. Nu sunt niciodată lucidă.
Mut muşcatele într-un loc mai ferit. Pe ultima vertebră a spinării, cu un vag disconfort. În toate apartamentele, bătrîncţea dă în clocot. Scările-s înspăimîntător de pustii. Dacă o siluetă se desprinde de pe palier, trage din zidărie şi umbra.

Oamenii nu se salută aici. Cei tineri sunt burdufuri înţesate cu treburi, iar adolescenţii trec de parcă ar fi morţi de sete. Undeva în subsoluri curg rîuri amnezice...
apa din care creşti e vopsea şi primejdie: o fierb, o trec printr-un filtru, o raşchetez de calcar şi plumb.

Şi sunt atît de cuminte. Singurătatea-i cînd nu mă aud, cînd nu te aud. Stăm într-un omuleţ şters pe jumătate cu guma. Aşteptăm.

Îmi caut identitatea; e-n sertare, şi-n fişe, şi-n doctori; trec pe un cîmp din reziduuri de morgă; îmi scot din obraji pansamente uscate; cel mai greu e cînd nici nume nu ai.

Trăim într-un fel de rîntaş, cu mirodeniile sleind intersecţii, alei... În fiecare zi punem la cale plecarea. Însă vorbele au de jur-împrejur vizuine. Uimiţi cercetăm staţiile de metrou, gările...

un cîine de rasă înfulecă un pisoi jigărit şi străin; fălcile-i sunt cît o curte, cu antene şi stîlpi.

Gravidele-s ecograme, anestezii, spaimă şi spaimă, sticluţe cu sînge. Se recunosc de departe, chiar dacă e iarnă şi cămăşile-s suple, cu talie.

Sporovăim. Disccăm fragmente, alte fragmente. Feţele toate-s identice. Brusc ştim că suntem ascultaţi, că şi muşchii pot fi un fel de timpane. N-avem recomandări, ne năpădeşte ruşinea. Cît de ignoranţi suntem, ce plini de sine!

Nu mă simt grasă, nici slabă, doar că blugii nu-mi sînt de folos. Am ajuns elegantă şi grozav de serioasă. Încep să ocup un alt trup.

Foşnetul unui fir de păr intră prin degete. Ghemul de haine sugrumate-n maşină scuipă poleieli albe. Oare alţii ce-au mîncat între timp? Cît de multe ocări suferă un vas de toaletă!

Iată ce n-aş putea suporta:
o haină sintetică electrizînd un dulap
o felie de pîine înmuiată-n pateu
plăcinta cu brînză, un litru de apă,
ceaiul şi sucurile,
piatra din pere, spuma din lapte
scările blocului pe care n-am cum să urc

punctele negre pe un umăr de fată
zeama atîtor legume înainte întregi,
frații mei micșorați într-un vis
bărbatul gras de la magazinul de carne

el cere: ceafă, șase bucăți, un kilogram de rinichi, un kilogram de ficat, cîteva inimi

Picioarele îmi par atît de subțiri. Bat în ele și sună-a ceramică.

În blocul acesta sunt mulți morți. Intră-n apartamente în haine de stradă. Un palier e gata făcut din bocitoare și lavițe. E și o cruce frumos lăcuită. Și totuși nu se aude aproape nimic. În blocul acesta se face pe furiș curățenie. Femeia de serviciu se vede o singură dată. Cînd poate clopotele bat pentru zori.

Amurgul iese din ciori cusute una de alta. Cîrîie... Măruntaiele-i cad peste parcuri, cartiere. Fac echilibristică pe o pistă. Știu că alături sunt munți de ghidoane, cauciucuri și luciu de lanțuri. Pe dinăuntru duc o galerie pentru artiști nou-nouți.

Cadavrul de azi a fost groaznic, zice o fată, ăla de la grupa cealaltă era frumușel, saltă frizura ei roșie. M-am descurcat, doar „șanțurile" n-am știut să le fac. Și soarele e de-acum un geam în troleu.

Știu străzi din cabinete dentare. Dacă treci pe aproape, dinții capătă lustru. Dacă te-ncumeți pe ele, plombele sunt așchii acide. Intru în încăperi ventilate, merg spre cuiere încropite din ace. Ici, colo asistentele se uită prin mine ca prin flacoane. Cînd scap, mă tem să nu alunec sub prima mașină. Coșul cu deșeuri periculoase îmi e un fel de rucsac.

Mă simt bine, da, spun mereu la telefon, nimic în afara simptomelor știute, nu e o boală, e ca și cum te-ai tot poza în dulap, e obișnuit, translucid..., sau ca și cum ai lua un premiu, pe care ți-e groază să-l duci pînă acasă.., la cumpărături sunt sacoșa, mă milogesc de alții să mă scoată la aer...
sunt bucuroasă și n-am de ce să mă plîng
uneori dansez să văd cît se poate
vintrele au ajuns un arc din mai multe pachete
și dacă mă-ntind prea dreaptă în cadă

scurgerea e un lac plin de înecați

Cuminţenia e când dormi şi dormi într-un aşternut de degete ce se urăsc pe tăcute. În loc de palme au crescut valize verzi de soldat. Cuminţenia e cînd o iei pe străduţe şi-s multe grade în minus. Îţi pari un fel de palton, o pălărie subţire mai sus de urechi.

uneori mă uit către mine groaznic de trează; lunile rămase îmi sparg măselele-n maxilare, gingie; braţele-mi sunt clei şi totuşi mobilele trebuie atent curăţate; e-un loc anume pentru obraji şi gîturi fardate.

pot fi zăpada din super-magazine, senzorii defecţi de la uşi, scările rulante din fustele scurte, crăciuniţele vînzînd un singur bloc de desen; cer tocuri de probă şi-n raion încep căderi de curent.

Gravidele au vîrsta bătăilor repezi de inimă. Au ochi de hîrtie şi umflături strînse în degete. Stau pe scaune cu spătar, hainele-s sărace, banale. Gravidele-s un chioşc în care nu se vinde nimic. Cremele de faţă mustesc în cizme, pantofi. Peste chipuri sarafanele au nasturi din pori. Se uită la tine prin celofan albăstrui.

gravidele sunt de-un fel: au chef de vorbă, par vesele, fericite, n-au mers de raţă, n-au nici edeme, analizele stau ghem în genţi pastelate, au faţa limpede şi-n piele butoni de lumină;

sau de alt fel: cu veştminte maron şi vergeturi ca gropi în trotuare, cu mersul greoi şi cleşti de durere, cu pete adînci în oftaturi şi hotărîri grozav de sfioase.

gravidele fac cadouri, par numai atenţii, pachete colorate; sunt deja amprente pe-acelaşi tablou: au foşnete elegante, şi plicuri cu bani, şi băuturi păstrate grijuliu în sertare;
cînd liftu-i stricat excursiile le sunt cu şapte etaje

gravidele-s un text pe care alţii îl tot descifrează; în partea ascunsă a scenei, aşteaptă.

de fapt totu-i pe faţă, spune una, e pictoriţă, cînd nu ai pe unde s-apuci, să fii pregătită! Dolari şi euro, anestezie, moaşe, doctori, vezi şi tu cum şi la cine, injecţii, asistente! Dacă întrebi, îţi spun chiar ei ce s-aduci, cît să dai…

încrederea-i schelet moale, ţi-l procuri cu greu şi poate fi fals. Faci economie la spaimă, îţi iei siguranţă pe credit.

Gravidele intră-n cabinet, de parcă ar păşi prin ochelari negri de soare. Vîrstele le sunt săptămîni, calendare. Le-adună atent din chiuvetă, le prind cu bolduri şi frici croşetate în casă. Sub duş e bine, speli lunile scurse, respiri gheaţă.

noi nu vom fi niciodată aşa, şopteşte una, e pictoriţă; kilometri de pînză, macazuri de tren. Aşa chiar îţi pierzi orice loc.

gravidele-s fac rost de muzică lentă şi ochi cu strabism

Ăsta-i un pluton gata pregătit pentru NATO, rîde un bărbat. Gravida lui aduce puţin cu-n cîntar. Astea-s foste femei, turuie soţul, uite cît seamănă... Deja şi-au pus uniforme...

O vecină soprană face vocalize pe zeci de paliere. În zori ies pe balcon să nu mai aud. Lumina-i strecurătoare pe o mulţime de case.

În vis sunt neagră şi roşie, cu coapse resemnate de sînge. Trebuie să ajung neapărat la spital, trebuie să chem o salvare. Cum nu e nimeni pe-aproape, mă subţiez ca fideaua. În sala de Urgenţe uneori vin pe lume copii.

O fetiţă cotrobăie prin sclipici, lănţuguri purtate, un medalion atins de trecut. Degetele-i atîrnă-n inele. În pantofii cu toc stă ca şi cum ar suna interfonul. Ferite de alţii, chiar ne jucăm... Ea-i vrăjitoare şi prinţul ce-ar trebui să mă scape-i hărtănit într-o clipă.

De cînd eşti aşa mare, mă-ntreabă,
nu ştiu, de-o vreme ascund sub cămaş-un copil;
eu cred că-i fetiţă, îmi spune,
nu chiar, l-am văzut, e băiat...
de ce e băiat?
nu ştiu, aşa vrea, aşa creşte
nici vorbă, e băiat, fiindcă Doamne, Doamne s-a odihnit puţin şi la voi pe tavan...

Mircea Țuglea (1974)

S-a născut la Tecuci, județul Galați. Absolvent al Facultății de Litere de la Universitatea „Ovidius" Constanța. Animator al Cenaclului de Marți al facultății, alături de Marin Mincu. Bursier Herder (1996-1998) la Universitatea din Viena. Volume: *Proezia* (editura Pontica, 1996, Premiul Poesis, Satu Mare), *mircea țuglea* (editura Pontica, 2001).

Poetul tomitan recuperează filonul liric în ton cu reîntoarcerea către sentiment a ultimului val poetic, sastisit de excesul textualist. În poemele sale, el se livrează euforic unui discurs autobiografic, îmbinând gravitatea ludică postmodernă cu joaca amoroasă, specifică tipologiei neo-manieriste; înainte de a fi topită în text, dâra scriiturii instituie fragilitatea subiectului viu ce se sustrage cât poate oricărei alienări anihilante. Poetul nu mai scrie simplu poezie, ci proezie, adică își inventează un instrument aparent nou care comunică ceva hibrid, dincolo de canonul genurilor literare tradiționale.

20 octombrie 1998
(enjoy the silence)

cînd am fost noi împreună, hă-hăă
cînd haleam îngheţată la biancaneve
cînd ne fugăream prin parcul tăbăcăriei
cînd ne sărutam sub lampioanele japoneze
cînd sfîrcul tău avea gust de migdală
cînd te ţineai de mînă cu altul, iar eu
mă întrebam ce vezi tu la maimuţa aia
care te sechestra prin tot felul de hambare
cînd soarele se descojea ca o portocală
în lumina fosforescentă a înserării, cînd
pe plajă, între hidrobiciclete, gleznele
tale se profilau pe răsărit, cînd
zîmbetul sînilor tăi era aşa de trăznit
cînd, hă-hăă, părul tău era arămit, şi
în el pescăruşii roteau lenevit!

ce mai lălăiam noi enjoy the silence
acum, însă, bietul dave este un schelet
scurtcircuitat de injecţiile cu heroină
vocea lui este aşa de impersonală, aşa
de celestă, seamănă c-o ciocănitoare
tristă, tocmai d-aia îmi place mai mult
decît adolescentul de-atunci, este acum
săracul, foarte lovit de viaţă, o viaţă
pe care n-a putut-o suporta, mă întreb
de injecţiile cărui drog voi fi eu găurit
peste zece ani, care femei îşi vor aminti
cum s-au simţit cu mine-n ele, şi cît
din parfumul lor îmi va rămîne în nări
îmi vine să urlu la gîndul celui care
voi fi, vreun bărbat cu burta revărsată
peste curea, c-o nevastă acrită, şi odrasle
sătule, care se vor găinăţa prin toată casa

ce va mai rămîne din mine cel de azi
care-n fața ecranului fumez nesfîrșit, din
cea care lîngă mine privește, cenușă, cenușă
praf în vîntul ce nu se întoarce, în vîntul
plin de frunzele toamnei

25 mai 1999 *
(la bucale cu ramon)

ne-am înțeles să nu mă atingi, și uite
acum stai cu genunchiul pe fundul meu
dacă-l ai așa mare, i-am zis, m-am întors
pe cealaltă parte, radioul se oprise, cică
faci tu cafeaua? ei asta-i, eu sînt musafir
iau doar o căpșună și sar în metrou ca-n
șaua calului, după care la tren, văd
în parcul din fața gării lume strînsă
poliție, fotografi, un țigan chel, burtos
mort astă-noapte, cu fața mîncată de
șobolani, ca și cum cineva i-ar fi șters-o
cu glasspapier, aveam o ușoară repulsie
dar l-am privit totuși, în fond cineva (alt
cineva) ar trebui să ne radă la toți fețele
c-avem unele, de ne-ar vedea lombroso!
mînca-ți-aș, de-ar ști doctoru mengele!

era ultimu tramvai și l-am luat invers
cred că *expre*, avea o mutriță ramon, de
șoricar visător, și cînd am urcat, să-ncre
menesc: eram în altă lume! sărisem la
trambulină! (tramvaiul ăsta avea și
stații *între stații*, la una au coborît doi
călători și-am rămas singur, m-am chiorît
deci mai bine), era un tramvai vienez
cu mobilier de lemn, lăcuit sclipicios, și
reclame cu *wienerfest*-ul de anul trecut!

(ar fi putut fi cinciul, tramvaiul cu care
te conduceam pînă-n prater, apoi în kagran)
crainicul nu anunţa staţiile, ci oprea conştincios
maşinăria zuruindă, habar n-am cît m-a dus, am
coborît într-o haită de cîini, care (curios) tăceau
meditativ, şi-ntorcîndu-mă la bulevard am avut
vreo oră senzaţia că, de fapt, voi nimeri-n
schwedenplatz, unde tu răsărind leneşă din
u-bahn să-mi aluneci la braţ, ramon mă
aştepta la o terasă cu trei mese, d-aia, trîntită
direct pe asfalt, ronţăind nişte căpşuni, fireşte
mă tot botezase, avea vreun rost să-i explic
că, deşi întîrziasem ceva, dincolo trecuseră
ani? ei, care terminase filosofia? *quatsch*!

of, doamne, cu chestii d-astea cum să
intrăm noi în nato, zi tu ramon! ce dacă
ţi-am atins fundu? îl ai aşa mare! oricum
mădularu-mi era întins ca un arc! am fi
năvălit în ue! am fi aderat la euro! am
fi zburat cu-avioane mirage! dar acum
gata, eu tre să-mi iau doctoratu (doar
am drum în centru), tu tot cu mateloţii
tăi să rămîi (vorba aia: eşti frumoasă
dăşteaptă şi-ahtiată de bani, în urma ta
fac coadă şmecherii, înţoliţi şi babani)

24 august 1999
(herderu, pulitzeru)

m-aşez la masă, ia linişte, scriu! toţi
ăştia s-au întins, moshmondine compune
un cîntec de zori, ieri a fost ziua ei
dar nu şi-a dat seama, ţine-n braţe
un motan care încă n-are nume (şi
dacă nu, care va să zică nici nu există)

eu i-am zis falstaff, ea cică-i dănuț
halal, hai la copacabana, acolo bem gratis
fumăm haș, găsim curve, eu cu ochelarii
mei de apocalipsă-o să fac prăpăd, e vară
afară, mițu scheaună apucat, îl luăm
și pe el, să nu-i intre vreun șarpe în fund
bă voi știți clipu cu chemical brothers?
așa mă văd eu dimineață-n oglindă, mă
uit la mine și văd chibrituri, mă frec
pe dinți cu gămălii de chibrituri, îmi
dau foc să (rimează) busuioc, bă cît e ceasu
fratre nostrum! ăla-i cu prostituția, ăla
cu iepurașu, noi de ce nu fratre nostrum?
i pak tomiscanii-au pronit cu oști să ne
bată, zi-le musiu (gor)geo(us), zi-le ovide
cu bucuria-n suflet, ai luat herderu, pulitzeru
a scris și dimisianu, ai cărți la ex ponto bă!
la care *mg* hai să ne batem joc unu d-altu
da așa rău, să mușcăm, să vedem care
are curu mai gros, că de frumos știm
îl are oricine în ziua de azi

z'ce nu, nu mișca, că ieși din poză, pe
bordul mașinii de scris o mulatră-mi
face semne, costă restul la un bilet
de troleu, azi am scris lamentația ioanei d'arc
a lu stanca, cu-amantul foc, *her first*, ce-și zicea
ea? că de ce armuri, chestii, în loc să-amestece
cîntînd aluatul la pîine? de ce oști în loc să
pedaleze la șosea cu daniel bănulescu? de ce-n
franța în loc de-o bere la bidon cu *mg* și mircea
țuglea aici, la cireșica? în loc de-un taifas cu cătă
& moshmondine? în loc de suplimentu de marți?
în foaie se vede *ufd*-ul, unde *mg* a fost vicepreș,
acum mă pozează la mașina lui de scris (vezi foto)
care nici diacritice n-are, nici conectată la net

nu-i, ah şi mulatra cum îmi zîmbeşte, ioana
d'bănulescu mă urmăreşte, şi moshmondina
cum îmi toceşte, căpăţîna alb-duhnitoare
de balenă, guvide, rac-caracatiţă-peşte!

28 septembrie 1999
(aşchii, pulbere, down)

mă sîcîie, -mi freacă ridichea
-mi tot dă cu barosul la oase, mă
încolţeşte, dumnzzzăul lui! degetele
de la picioare-mi sînt tumefiate, gleznele
au parcă lanţuri, m-aş ridica de la masa
asta doar să mă prăbuşesc în pat, iată
-mă cu şde mii de warp către stele
ţîşnind, iată-mă bleg în şanţuri, nu
vreau nimic, mi-aş îndesa-n cap vată
să ardă mocnit, mi l-aş turti
cu cheia franceză, nu vreau nimic
nu văd înainte, înainte e ceaţă, sînt
încolţit, mă latră javrele, ca nişte
tirbuşoane mă pătrund colţii lor, sînt
în volbură, tras de curenţi, o maimuţă
de pluş cu ochii de plastic, nu-mi aparţin
(am făcut-o vreodată?), căpăţîna
mea ouată-i de cine? sînt aşchii
pulbere, down, alunec sub masă

mă lasă

14 martie 2000
(crahul, sfîrşirea şi chinul)

ah românia, taur alb, cum pătrunzi tu-n europa
sora lui cadmos, românia, tu vei salva lumea
eşti cea mai mare bombă pusă vreodată de terorişti

ea nu se cuprinde pe sine, nu poate fi
dezamorsată, românia, aici este buricul, teba
neuromancerul veşnic, este ultima bolgie
răhăţelul care nu vrea să iasă, aurolacul în transă
cum stă cu botu-n punga jegoasă, ceilalţi trec
ocolindu-l cu grijă ca pe-o mică vietate murdară
dar el măcar ştie, a înţeles, călăreşte furtuna
pe-un vierme ca-n dune, românia, tu nu vei fi
fericită niciodată fiindcă ştii că nu există
fericire, ci doar tristeţe, dezmăţ, resemnare
lumea-i un joc de bingo la care n-ai luat bilete
un fel de taurománia show, o drăcovenie
lumea-i ceva pe care faci pipi, şi cum te laşi
tu pe vine! ce şuvoi scoţi! cît de fierbinte! eşti
un taur alb ca smîntîna, dragostea mea românia
îţi stă cerul zebrat înainte, un film mut la care
tu eşti muzica, eşti ca monstrul din loch ness
zbătîndu-se pe maluri, ca yeti în cuşcă, la bîlci
dar vei veni tu, românia, oiţă bîrsană, ţară
ce n-ai fost nicicînd o patrie, vei veni din
ecranul televizorului stins, să anunţi
crahul, sfîrşirea şi chinul

cumplit cum merg toate de rău p-aici, îmi
zice o-amică întoarsă recent, în ziar citesc
că-n tine, adică-n burta ta, au rămas doar
cei care vor stinge lumina, amin, va fi-a lor
împărăţia ăstui land deşert, ei vor aduna cioburile
cutiile de conserve, ei vor trage cortina, pe ei
îi va urmări damful regiunilor tale intime
subsuorile, menstra mumei denaturate, vor fi
ultimii azilanţi în sfîrşire, cerşetorii chinului, cei
născuţi în dezastru, cu salbe de scoici fluturînd
peste mările negre, doar ei, românia, vor rămîne
cînd totul va fi ras de lama buldozerului, doar ei
îţi vor zări crahul, sfîrşirea şi chinul

Adela Greceanu (1975)

(pseudonim al Adelei Maria Duţu)

S-a născut la Sibiu, unde a absolvit Facultatea de Jurnalistică. Volume: *Titlul volumului meu, care mă preocupă atât de mult...* (editura Cartea Românească, 1997), urmat de *Domnişoara Cvasi* (editura Vinea, 2001), *Înţelepciunea drept în inimă* (editura Paralela 45, 2004).

Dacă asumarea condiţiei feminităţii în scriitură este un risc documentat, de la poetesa greacă Sapho până la controversata Virginia Woolf, atunci Adela Greceanu se înscrie în rara categorie a autoarelor ce se aventurează temerar în eviscerarea scripturală a propriei fiinţe. În stadiul actual, ea se află – ca şi o Hortensia tânără – tentată obsesiv de autolivrarea amoroasă şi tot ce descrie devine pulsiune erotizantă, filigranată de un decadentism atroce. Deocamdată instinctul artistic o opreşte să alunece către atracţia unei textualităţi morbide şi nu mă îndoiesc că seriozitatea implicării ei literare o va feri de pericolul manierizării timpurii.

Trupul meu era o despicătură a pădurii. O rană albă cu mult verde foşnind în jur. Eram pielea de dinlăuntru a pădurii, un fel de buzunar al acestei rochii incredibile. Ce plăcere să simţi gustul frunzelor cu tot trupul! Eram împodobită cu papile. Aerul era cea mai tare substanţă. Ne intra drept în inimă, ca înţelegerea.

Luând borcănaşul cu piper, spune: „Ah! Am o poftă de viaţă!..." „Păi... Hai!"

„Ce-ai face dacă ai avea o casă mare?" „Aş umple-o cu obiecte." Între obiecte circulă un lichid vital care se întăreşte, zidindu-le.

El este o şcoală. Învăţ să scriu ca şi cum n-aş scrie.

Am văzut o flacără pe care aş putea, eventual, s-o aşez în cuvântul „galben".

Sunt dimineţi, cum e aceasta, când pot să-mi privesc în ochi căţeluşa din creier şi să-mi dau seama: conştiinţa maimuţăreşte inconştientul.

Dacă arunci o piatră prin aer, ea îmbătrâneşte. „Cum cochetezi tu cu pietrele, cu plantele, cu copacii!..."

Sub orice formă ar veni el la mine – lichid, lut amestecat cu apă sau duh sonor – ceea ce rămâne în urma atingerii lui se întăreşte şi devine invariabil piatră.

Uneori nu găsim puntea şi suntem nevoiţi să trecem apa dintr-un vas într-altul.

Îi respect frica.
Într-o noapte am văzut cum fugea de la mine.
Am început să fug după el. Nu-l puteam ajunge aşa. I-am strigat dacă se va întoarce. A răspuns, depărtându-se, că da.

Atunci am făcut ce a trebuit: am început să fug tare, tare în direcția opusă.

El a cules poame verzi din curtea unei mănăstiri.
El în scuar, îngrijorat, noaptea, nu știa în care casă locuiesc; aștepta să-l conduc.
El la volan, se înclină la curbe.
El, blond strălucitor, cu pielea aurie, îmbrăcat sport, eu palidă, cu tocuri și cu ciorapul negru deșirat sub forma unei dungi albe, căutăm șampanie într-un sat.

Senină și liniștită. Nu sunt așa. Dar iată că, strângându-mi ca din întâmplare, degetele piciorului stâng cu degetele mâinii stângi, obțin însăși liniștea. Atunci vorbesc cu o gură din ceafă care, știu acum, nu se dezlipește de mine niciodată. Și văd contururile luminoase ale ființelor umplând buzunarele aerului.

Îi face bine să-l mângâi. Îmi spune „Mângâierea Voastră".

Nu e bine când mă plimb prin casă, stau pe scaun uitându-mă la cer printre crengile uscate, căutând să opresc punctul dureros care mi se plimbă pe sub frunte.
E bine cînd mă spăl pe dinți și el cântă și aș putea fi un trup adus viu la mal de valuri.

„Ești o poetă de jazz."

Întotdeauna când mă plimb pe câmpiile nesfârșite, abia la întoarcere îmi aduc aminte că puteam să iau de acolo ce voiam. Dar azi am adus totuși ceva. Putea fi orice: zmeură, iriși galbeni sălbatici, apă de mare, scoici, tot ce-mi place mie. Dar am adus-o pe Uriașa cu poalele simple. O să stea cu mine cât va fi nevoie.

O boală cu coadă lungă, asemeni unei comete, s-a suprapus peste boala pereche, cu coadă mult mai scurtă. Păreau foarte fericite împreună.

S-a așezat un stol de lilieci pe dungile dintre noi. Nu le-au rupt, dar un pui mi-a intrat în gură și-a început să-și lepede respirația în mine. Nu puteam face nimic. Au venit prietenii și nu știau ce să spună. Dar o persoană, relatându-i ce am pățit, a răspuns „Mda...", cu un dispreț amestecat cu o milă de care îi era cam scârbă. Și a mai spus, fără legătură cu situația de altfel, „Nu prea te spetești muncind." Aș fi vrut atunci să-i răspund că eu niciodată nu muncesc, ci lucrez. O lucrare continuă. Că și-n vis tot asta fac și că obiectele pe care le construiesc și care ei i se par puține la număr, au în spatele lor o lucrare aproape neîntreruptă. Dar nu i-am spus toate astea pentru că liliacul din gura mea se umflase, nu-și mai încăpea în piele, ținea cu persoana. Poate își și făceau semne de salut.

Apoi a venit un doctor și a descoperit că răsuflarea aia se făcuse stană de piatră în mine. I-a smuls aripile, a transformat-o în nimic și-atunci, desigur, am informat-o că nu există și i-am întors spatele.

La scurt timp după aceea a venit să-mi cânte o pasăre. Nu se făcea văzută ca să nu eclipseze soarele, care tocmai răsărea.

Îndrăgostiții vorbesc multe unul despre celălalt. El îmi spune totul. Eu îl ascult și îl întreb „Sunt iubita ta? „Eu nu mai am iubită și nici nu mai vreau. Tu ești... mai mult decât iubita mea." Știam că acel „mai mult ca iubită" nu este tocmai un răsfăț. Ba chiar cere multă suferință.

„Lumea e făcută pentru femeie", spune. „Tot ce fac bărbații – că merg la război, că se călugăresc pe Muntele Athos – este un spectacol pentru ea. Femeia are un singur chip: al tău. Tu nu ești contemporană cu lumea. Chipul tău este o imagine de acum o mie de ani și de peste o mie de ani. Arăți la fel în orice epocă. Ești bătrână ca pământul. Și ești așa de femeie!... Ca să mă vindec de o fostă iubire, mi s-a spus „cui pe cui se scoate". Dar ce cui îmi trebuia! Cât de vertical și cu ce forță! Și așa ai venit.."

Ce drum îmi apasă tălpile când stau culcată cu fața în jos?

Odată ne-am îmbrățișat în ploaie, pe asfaltul ud. Feminitatea trecea de la unul la altul printr-un șuvoi luminos. Ne-o asumăm pe rând.

I-am spus cuiva care-mi dădea târcoale: „Viața ca viața, dar de moartea mea să nu te-atingi!"

În pupila lui eram eu plecând. Mă simt impură ca și cum aș săpa prin carne.

M-am dus la el și i-am spus: „Am pe față un urlet care nu se mai oprește. Odată ieșit din gâtlej, strigătul s-a bifurcat ca limba de șarpe, purtându-l într-un vârf pe Aur Mic și-n celălalt pe Aur Mare. „Privesc obiectele și ființele până își retrag marginile în ele însele și mă lasă să le văd soarele."

Tot mor și tot mă întorc. Mai plec de acasă, mai dorm pe la prieteni, dar când vin înapoi, o iau de la capăt.

Într-un magazin mi-au scăpat câteva monezi străine pe care le păstrez în portofel. O femeie s-a aplecat culegând una. S-a uitat la ea pe ambele părți și mi-a întins-o. I-am spus de unde provine și că poate s-o păstreze. Mi-a răspuns că nu, că probabil are valoare pentru mine. I-am zis că mai am și altele. Tot n-a vrut s-o primească. M-a durut. Eu aș fi primit-o. Măcar din politețe. Eu și cu Dumnezeu sunt politicoasă. Dacă-mi vine să-mi tai venele, n-o fac din gentilețe. Devin roșie, incandescentă, dar tac. Mă ascund în somn. Și-mi închipui că dorm deștept. După aceea cer ajutor și, în cel mai bun caz, îmi dau seama că nu vreau să accept că am venit pe lume. Azi-dimineață, însă, m-am împrietenit cu mine.

Am intrat pe strada unde locuiesc. Nu era în mod obligatoriu după-amiază. Era liniște. Din capătul străzii mă privea o casă. De peste ea se apropia cerul. Puteam să merg în el.

Vreau să mă suni.

Flăcările din mine se lovesc între ele. Nu stau drepte.

Uneori realitatea năvăleşte în imaginaţie ca într-un spaţiu virgin.

O dimineaţă barocă în camerele mele de deasupra oraşului; albastrul amestecat cu lumina, ca două salive.

Dacă ţi se vede sângele prin piele, mai ai mult de trăit.

„De ce eşti mereu senină? Tu te crezi în Paradis? Da' coboară odată pe Pământ!" „Într-o vreme plângeam seară de seară. Eu şi lumânarea ne stingeam în fiecare noapte la masa din bucătărie. Până când n-am mai simţit nici frică, nici disperare. Stăteam aşa, în vârful patului, ca o cutie goală. Nu ştiam unde am dispărut. Tot atunci au venit liliecii. Mă făceau să mor. Venele mi se transformaseră într-un labirint. Nu-mi mai recunoşteam plămânii, nici somnul. Dar nu se vedea nimic în afară. Crezi că mie-mi convine că nu pot să scuip în stânga şi-n dreapta, că nu pot să-mi deschid venele? Crezi că mie-mi convine că nu pot nici să mă ridic la cer emanând seninătate şi lumină peste semenii mei? Pentru că nu sunt nici bună, nici rea. Sunt doar bine crescută. Mi-e frică de moarte ca de-o mamă categorică, severă, care ştie exact de ce am nevoie. Şi, una peste alta, se pare că sunt nobilă. Dar n-am nici un chef să explic de ce."

E ruşinos ca la vârsta mea să mă apuce idolatria. Până acum n-am avut nimic şi dintr-o dată tot ce fac, tot ce gândesc trec printr-un filtru: ce-ar face idolul meu în această situaţie? Mă simt neputincioasă. Vreau castraveţi.

Elena Pasima (1975)

S-a născut la Bucureşti, absolvind Academia de Artă. Volume: *Tormdass* (editura Paralela 45, 1999, Premiul de debut al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti), *Curtea de apă* (editura Vinea, 2003).

Aflîndu-se la a doua lectură la Euridice, Elena Pasima (autoare a romanelor Tormdas şi Curtea de apă), ne-a citit o secvenţă din romanul Capitis deminutio, provocînd aceleaşi comentarii contradictorii. Chestiunea care se pune stringent este dacă se mai poate scrie azi un asemenea tip de proză decadentă, de sursă manieristă, ce se revendică de la Oscar Wilde şi J.K. Huysmans. Dincolo de excesul barochist-estetizant, se notează însă complexitatea esoterică a mesajelor comunicate, ce solicită un receptor extrem de cultivat; impactul complicat, la nivelul lecturii, îi conferă distincţie prozatoarei, chiar dacă acest hermetism textual e greu de ingurgitat. Indiferent de ce va mai scrie, Elena Pasima este una dintre prozatoarele noastre rafinate, în linia prozei livreşti, inaugurate de Mateiu Caragiale.

Delirium clemens

„Oare visul nu poate fi aplicat el însuşi la rezolvarea chestiunilor fundamentale ale vieţii?"
André Breton.

Dar coşmarul? (...)

Mare amator de dezechilibre, chirurgul îşi astîmpăra unele dintre pofte contemplînd excesele altora – pe care uneori chiar îi conseia cu îndrumări de cunoscător şi înveterat practician.

– *Furnizorul nostru carele eşti orişiunde... Frînge-ţi-s-ar cîntarul, zdrobi-ţi-s-ar zăgazul, năpădi-ne-ai toptan... Precum în mintea mea, aşa şi nicăieri. Zăpezile noastre cele spre supradoză – dă-ni-le nouă astăzi. Şi ne iartă nouă delirul nostru precum nici noi nu iertăm Lumea. Şi nu ne duce pre noi în trezie ci ne izbăveşte de samariteni. Că a ta este Capitala şi febra şi greaţa – a macului, a cînepii şi-a sintezei, Amin.* Haide, Niki... Bagă-mi-o... M-ai pescuit din balta propriului meu sînge. Şi uite-mă rămas înfipt în cangea ta...

Moştenitorul strălucea de plăcere. Îşi bătu pleoapele molatic şi împinse cu umărul în catifeaua divanului. Chirurgul îl lucra cu dexteritate, rapid; concentrat. Susţinîndu-l. Arcuindu-l ca pe ţipar.

– Ia zi, cît..., făcu Orlov. O sută... O sută cincizeci...

– Cîntărirea conţine vocaţia nehotăririi...

– Trei sute, Niki! Bagă mare...

– Futu-te-n cîrcă de nebun, eu te-omor, eu te-ngrop? O să vin cu o garnitură de metadonă şi ţi-o dau cu linguriţa, să te văd în sevraj cum urli de durere!

Moştenitorul se cabră surîzător; garoul îi luneca pe undeva... Pernele gemură sub programul lui de dezintoxicare... Dezintoxicare de orice exterior... Cu o merinde melancolică – de prin cuptoare îngheţate bocnă, dospind morfina sub lăcate ca drojdia pitită în ştergare.

Frigo – mon amour, dulăpior cu amintiri...

Ochii priveau cu intermitențe – cînd în afară, cînd în lăuntru... Părul i se zbătu auriu, plin de vîrtejuri. Perfuzia se legănă în aer de cîteva ori. Căzu în propria lentoare, prăbușit unei feerii albe. Respira din ce în ce mai vag. Mai încet. Mai discret. Un paradis întreg și tot îi stetea înfipt în braț:

– *Hic mors gaudet succure vitae*[1]... Iar eu încep să mă cred nemuritor, căci tuturor le supraviețuiesc de-atîta timp încît și mie-mi vine acum rîzînd să spun că-n ceea ce pe mine mă privește, pînă și soarta mi-e-mpotriva firii... Căci iată cum, pe dos m-am apucat să-ntorc tot firul pe care pentru mine parcele l-au tors! De mă scufund în vreo capcană – să știi că singur mi-o voi fi săpat – gaură-n cer ca să mă scald cu norii! ... Plăcerilor tale merită să le sacrifici orice... Chiar și pe tine însuți...

– În lumina a ce minți matale, coane, pînă și adevărul devine onorabil!

– Un adevăr trebuie să sune a minciună ca să supraviețuiască. Și doar o minciună-și merită rostirea. Cine-are nevoie de-atîta adevăr?... Obișnuiam să am prostul nărav (discret de-altfel) de-a spune adevărul. Ce crezi că mi s-a putut întîmpla din cauza cîtorva astfel de scorneli inofensive? Am fost amendat! Am fost pus să mint în gura mare timp de *doi ani de zile – hard labour* în folosul comunității. An incorrigible truth teller learning that merely a lie diserves to be trusted!

Dar haide, Niki... Zboară-mă nițel... Și lecuiește-mă de mine însumi. Chiar eu mi-s cel mai crunt nărav ce port!

Și ceva, cumva. De parcă noroi își băgase-n braț, iar nu vise. Să-l doară și foșnetul propriei cărni în timp ce respiră... Frumos ca o cobe și desfrînat ca o harpie, într-o singură noapte trăgea pe venă cît pot alții-n șapte.

Orlov

„Drog = tehnică de revirginare. Izgonirea din Paradis e Căderea în Istorie. Drogul ne scoate din Istorie. Plonjîndu-ne-ntr-un paradis de circumstanță. Ne inocentizăm cu porția."

Rătăcind. Încă o dată, a cîta oară...

Moştenitorul căzu istovit cu genunchii în ape; cu părul bătut de spumele mîngîietoare ale valurilor. De s-ar fi zis că dîrele albe şi sărate erau singurul lapte ce-l sorbise vreodată. Un cutremur atotsurpător îi uscă măruntaiele pînă-n străfunduri. Soarele se tîra afară din beţia mării – însîngerat violat/surîzător. Şi un delir de durere îşi facu sălaş în mintea lui, pulsînd ca viermele-n hoit. Nici măcar agitaţie. Doar turbarea egală a unui pustiu de neînvins.

– Maică... Dă-mi orişice... Dă-mi, iad de-ar fi şi ca pe rai îl voi îmbrăţişa. Căci iad de-ar fi; şi cît un rai mi-ar valora.

La a treia bătaie de inemă părăsea Villa pentru o scurtă deplasare în port.

Ieşise... Dintr-un fel de dezinteres atotcuprinzător care îşi lăsase balele odioase pînă şi pe cele mai dragi apucături ale Moştenitorului, stricîndu-i toate tabieturile şi hăituindu-l den preajma vechilor sale intimităţi.

Cină tardiv, la lumina unor luinînări cu iz de migdală. Totul era proaspăt. Mai puţin el. Zdrăngănind sastisit pren porcelanurile de Sèvres, încercînd să se sature den admiraţia pe care monsieur le maître cuisinnier o lăsa să picure în faţa sa drept condiment la capodopera de nisetru pe care i-o slujise. Rieslingul crăpa de nervi în păhar, aspru, biciuitor, lansînd în aerul greu o mireasmă ca o injurie. Un *Château-Bordel* în vîrstă de o *sută douăzeci de zile sodomite...*

Măslinele visau calea-ntoarsă la Calamata, cu osînza lor graţioasă cu tot. Iar căpşunele, isterizate, îşi dedură duhul prefăcîndu-se într-un putregai plin de seminţe. Abandonă tot înainte de a fi agiuns la jumătate.

Se pierdu niţel pren clădire. Un casino respectabil; golit cînd cu venirea lui, că nu geaba erea moştenitor... Păstrase doar păharul într-o mînă şi fiola de vin în cealaltă. Marea nu clintea nici c-o picătură. Aşteptîndu-l parcă tot pe el să-i dea onorul pentru o furtună, ceva... Un afiş micuţ se spulberă pe terasă căzînd de pe vreun zid. Colîndu-se hulpav-miorlăitor pe glezna lui. Lăsă sticla între doi baluştri, aplecîndu-se absent să se desfacă din prinsoarea hîrţoagei. *Siren.* Scris cu letrine verzi-albastre pe

un fond negru, mat Şi mai jos, titlul spectacolului din chiar acea seară: *Călătorie la capătul morţii.* Ceea ce îi smulse un zîmbet şi o mare poftă de a urma respectivului aşezămînt.

„Dacă pe papa Céline l-au luat *À Rebours* (!), atunci pot loa orişice..." îşi spuse şi coborî ceva mai puţin absent pînă la Rolls.

Ajunse mai înainte decît ora fixată pentru ridicarea cortinei. Nu erea departe. Tot pe faleză. Un palazzo ciobit foarte, suspendat deasupra hăului. Liniştea se prelungea provizorie. Policandre învăpăiate aruncau lumini multe şi nu ereau den cele de înfipt în prize, ci spermanţet cu feştilă. Mai reţinu, pe lîngă lipsa de foşnet a mării, nuanţa rece care scurgea din acele candelabrii. Dar ambele curiozităţi îl vrăjeau într-atît încît nici nu gîndi cînd trase de clopotul de la intrare. îşi depuse pălăria şi eşarfa în mîinile pline de solicitudine ale unor butleri spectrali, îşi drese niţel mănuşile de mătase, negre, strînse în moliciune pe fiecare falangă şi urcînd mult pe antebraţ pe sub manşetele cămeşii. Stropul de alb de la guler luă nuanţă de peruzea; căci totul erea fosforescent şi albăstriu de la bizarele focuri înfipte sub plafon. Se auzeau rîsete şi clinchete de cupe. Vals – *La plus que lente* / Debussy, executat de un conoisseur; parfum de cabernet; iz de smirnă topită şi de lemn ars. Şi valeţii desfacură canaturi translucide, lăsîndu-l să pătrundă în sindrofia – bal – orgie care se întâmpla dincolo de ele.

Lume. Nu multă. Nici tocma puţină. Taman cît pentru a utila un balamuc. Ultramarin, verzuri bolnave – putregăite, ori altele – acide, grozave, de neîndurat. Şi mătăsurile de pe pereţi – voaluri străbătute de curent ca şi însufleţite în răstignirea lor estetică. Totul foşnea, şoptea, gîngurea ori chicotea. Şi toate unduiau şi se tîrau. Personagii surîzătoare, înveşmîntate în albastruri întunecoase îl înconjurau discret, privindu-l la întîmplare cu umărul ori cu tîmpla, dar niciodată drept. Evantalii ca neşte cozi de caşalot vălureau moale în aerul băltăreţ şi stătut. Vîrste diverse. Fără excese de formă. Fără decăderi umilitoare. Vîrste nefiresc de exemplare, cu ţinută şi conduită, cu verbalităţi şi cochetării – de la adolescenţă la senectute. Ca un pact de linişte de nezdruncinat în care cei prezenţi se legaseră să rămîie înţărcaţi.

Sala – enormă; fotolii pe margini, chiar şi divanc şi intrînduri separate în care şoptitorii să-şi declame tăcerile în pace. Moştenitorul căzu între pernele unei sofale. Pieptul abea-i mai sălta a respiraţie. Ochii rămînîndu-i priponiţi pren tavan. O ceaţă groasă i se răspîndea dîn uitătură, desfăcîndu-se-n atmosfera ca un cofet...

Se trezi privit De unde pîn-atunci hălăduise izolat printre nălucile petrecăreţilor. Se simţi cuprins, tatonat, mîngîiat. Şi împuns. De ceva incert, venit de la distanţă. Înainte de-a se dezmetici, o făptură mititică şi smaragdmă foşni în faţa lui. Cu ochii cît neşte trandafiri scufundaţi, marini ca şi restul ce se mai întîmpla pren preajmă. Taftaua murmură metalic – un indigo rece cu armătură şi corsaj. Arăta ea înclină din claia de bucle negre şi fără să clipească sub leşinul Moştenitorului, îi întinse un păhar de liqueur – verzui şi el şi tot incandescent. Mînuţa se dovedi a fi un soi de gheruţă de pasere; cu albul strident al vieţuitoarelor de adînc. O pasere de adînc.

– *Chui's Clémence. Clémence de Rais. Vous etez qui*?

– *Moi? Chui's rien.*

– *RIEN est un etat d'esprit. Pas un personnage. Alors*?

– *Ma chère*, voi fi încetat de mult să mai fiu un personaj; sunt doar atitudinea mea.

– Dacă nu crezi în vocaţia atitudinii tale de-a se împersonagia, atunci ce mai cauţi printre noi?

Făptura îşi arcuise o sprînceană groasă – şarpe. Şoptise vorbe poruncitoare. O autoritate de copil boieresc care Moştenitorului nu îi erea streină. Pleoapele uşor căscate dedeau privirii ceva halucinant şi cuceritor deopotrivă; dar nici aceasta nu-i erea necunoscută Moştenitorului...

Apoi, el îşi aminti de suma de desesperări în care bălăcea. Şi de sigiliul eşecului, singurul de altfel care-i stetea de parafă. Şi o înfiorare murdară îi muşcă încruntătura, surpîndu-l din mijlocul celorlalţi, dărimîndu-l subit în vederea severă a copilei.

– Bea, îi murmură. Tare ostenit trebuie să mai fii după atîta pustiu...

Goli cupa. Susurul din vocea ei îl aruncă în odihnă. Mai apucă doar să vază în oglinda monumentală de pe celălalt perete – că

părul său nu mai erea aurit ca odoarele, ci albăstriu-verzui precum algele.

Călătoria sa la capătul morții începea cu clemența.

...îl loă de braț, trăgîndu-l înspre caverna unui coridor. Cheia plînse în broască iar ei trecură pragul unei camere/unui sarcofag. Clémence îl privi unduitor; debil. De o lingoare perfectă. Moștenitorul nu știa de unde provenea lumina. Dar înțelese într-un tîrziu ce erea tapetul acela des și colorat de pe ziduri. Fluturi. Prinși unii peste alții de-a valma. Presați; uscați; fixați. Suprapuși în straturi cărora li se pierdea numărul. Ori poate chiar murii ereau în întregime zidiți din aripile lor. Ca o zburătuceală încremenită; compactă. Și un scheunat lung, lasciv, răsucit, coborînd de peste tot și așezîndu-se pecetluitor pe buzele desfăcute de stupoare ale unui mire fascinat. Pereții se apropiară iar el îi lăsă să i se prelingă asupra; în toate direcțiile; ca o furtună lejeră. Un fel de sărut general, frămîntîndu-l din cap pînă-n picioare. *Voliera cu molii...*

Se trezi în propriul său pat. Către amiază. A doua zi. Un răvaș scris cu verde malachit îi foșni sub braț.

Chèr monsieur,

Mi-ai adormit în brațe ca un buștean, așa că ți-am chemat slugile îndrituite a te căra pe la căși. Trec deseară să vorbim pendelete...

Vostre Clémence.

– Ești mai bine?

– Pînă la fatal. (Iar Clémence chicoti la fel de unduitor ca revărsarea unui havuz.) Îmi pare rău; am pierdut spectacolul.

-Oare?... O duci greu, boierule...

– Ba nu. O duc taman după cum merit

– Chèri, dar ăsta nu e trai... De cîte ori te-a năpădit ispita?

– *Ispita*? (Moștenitorul se cabră discret-surprins, însă mititica îl investiga necruțătoare.) Dar Clémence, crezi tu că pre un înrăit ca mine doar *o* ispită îl încearcă?

– Doar *una-i* mai grozavă ca cel'lalte. De-ar fi cu toatele egale, se-ar prăbuşi secate-n vlagă.

– Dar te pricepi, nu glumă, Clémentine...

– Te-ndrum dacă vreai.

Năuc de-atîta-nfumurare, o admiră nespus cum muşcă dintr-un ciorchine de parcă ar fi fost măr. Şi o admiră în continuare cînd se cuibări lîngă el; pe magnificul său pat. În lipsă de mironosiţe sau curve ereau bune şi lepidopterele.

Ca la zece zile se tot văzură. Pe la apus mai mult, cînd clemenţa i se servea dintr-un opel negru, ediţie princeps. Jucau bridge; se îndopau cu struguri confiaţi şi nuci coapte; înotau în faţa villei sau culegeau alge pentru supă.

Moştenitorul ajunsese deja să simtă fiecare dîră de privire pe care Clémence o lungea asupra lui. Nu era violentă; zurbagie. Erea calmă, cu ochii ei imenşi, de un albastru coclit, verzui. Ochi rotunzi de hrăpitor noptatic. Aproape lipsiţi de firescul scleroticii. Cu prea rare bătăi din pleoapa subţiratică. Şi din genele interminabile, ca un păienjeniş în care privirile celorlalţi să se încurce irevocabil.

Ceea ce nu a mai ajuns să simtă/înţeleagă Moştenitorul a fost pînda colată pe el ca o lipitoare. O pîndă vagă. într-adevăr de nedovedit. Clémence îl aştepta în linişte.

Marius Ianuş (1975)

S-a născut în Braşov, numele său anagrafic fiind Marius Christian Drajan (Ianuş e numele de fată al mamei). Este student perpetuu al Facultăţii de Litere din Universitatea Bucureşti. A fost animator al Cenaclului Litere, după Mircea Cărtărescu. Volume: *Manifest anarhist şi alte fracturi* (editura Vinea, 2000), *Ursul din containăr* (editura Vinea, 2002).

Marius Ianuş îşi prelungeşte scandalos boema la Bucureşti, cultivîndu-şi tot felul de inimiciţii prin atitudini huliganice. Dincolo de asta, debutul său editorial, prin ***Manifest anarhist şi alte fracturi*** *(Editura Vinea, 2000), a marcat mai tranşant apariţia unei generaţii poetice (aceea douămiistă) care se deosebeşte de promoţiile anterioare printr-o implicare viscerală în actul scriiturii, ca reacţie acută la existenţial. Realul nu mai poate fi captat doar prin priza estetică/textualistă, ci trebuie surprins dramatic în procesul ambiguu al fracturării ontologice, imposibil de fixat într-un continuum poetic. Polemismul declanşat apoi, în diverse reviste, prin care se pleda pentru fracturism, constituie o modalitate firească de lansare/afirmare a noii poeticităţi pe care am semnalat-o la timpul potrivit, remarcându-i „originalitatea" neoavangardistă. Astăzi, se pare că poetul a renunţat la fronda fracturistă, recuperând dimensiunea oarecum „desuetă" a discursului, prin revenirea la o poetică aparent „tradiţională". Rămâne important faptul că – prin această ipostază „cuminţită" – Marius Ianuş a dovedit că este un poet autentic.*

Odă hîrtie igienică

Cu mâinile înghețate
cu picioarele încă reci
o să mă duc până la urmă la Dracula
Mihai a lucrat acolo oamenii trebuiau să
pună mâna pe o anumită imagine să spună
câteva formule
a primit patru scrisori în care i se spunea
că a mers
se leagănă castanii vechi alb-negru nebuni
cum le miroseau florile?
o să-i duc lui Paul cartea lui Miski
n-o să vorbesc cu niște fete care mă ignoră
le-am spus „Luați-mă cu voi" și nu
m-au luat
poemul încă nu a început
puțintică răbdare
închipuie-ți cel mai bun prieten cu ochii scoși
lipindu-și palmele năclăite de fața ta
OK
nu s-a reîntors Angelo
să dea drumul la timp la vezică
la fumatul oprit
Maria vorbea despre o oglindă
în care cineva nu vroia să-și vadă spatele
Miski o să-mi dea și mie mașina maestrului
și cărți
Paul s-a plâns că i-au asaltat calculatorul
de la bun început
cenaclul ni s-a umplut de prestănescieni
noi suntem niște adolescenți palizi flămânzi
cum să te opui
poemul încă nu a început
ninge dincolo de plovărul prins cu clame verzi la fereastră
plovăr cafea cu lapte
se învârt fulgi zăpăciți

şi brusc
m-am simţit ridicat de pe scaun dansând cu toate
vânturile printre crengile pe care să scriem proaspăt
vopsit
şi oasele mele moi se lipeau de oasele altora alunecam
ca la săniuş până în pumnul unui copil sărac
nefericit
şi mă trezeam în capul unei nebune parlamentând
după o moarte clinică ameţitoare
cu inimile altora între dinţi
cu semnul exclamării între pupile
cu tine
poemul încă n-a început
s-a întors Cristina să mergem la film
am stat pe scări cu Anamaria
cu Daria în cap
să nu se şifoneze
am stat cu nasul lipit de fereastră
să văd cine ajunge primul jos
în zăpadă
am scris mesaje disperate pe afişierele facultăţii
cu adrisantul necunoscut
le-am semnat anonime
m-au interesat frunzele care încă au rămas în castani
şi poemul care n-a început
Dacă există disperare ochi sparţi
pe care zăpada nu-i acoperă
totuşi ninge
dacă există hârtie igienică
scrisă de mine...

Când am scris hârtie igienică îmi dădeam bacul
apoi făceam pâine
Cucu dansa beat pe Doors şi îmi striga că discipolul
şi-a depăşit maestrul e deja în Nirvana
Târâiala trăgea fire de telefon din stâlpi şi
vorbeam în tufe

George începuse să mă imite
s-ar fi urcat pe bancă lângă mine când recitam
Popică îmi adusese bani la balamuc
se povestea că mă găsise pe soclu încercând să-l rad
pe Davila
când m-am întors eram ca o legumă
vedeam doar în faţă
Mache modificase notele în calculator
eu ieşisem dintr-o criză de adolescenţă
încercasem să mă sinucid
şi scriam o carte crudă
cu pielea jupuită
unde să-mi şterg toată mizeria
umflată închipuită
Am scris şi alte poeme de atunci dar nici unul ca
hârtie igienică
era un poem ca un cuţit
în spirit de haiku: Cei care se masturbează
sânt nişte flori
şi niciodată n-aş fi putut decât să rescriu hârtie igienică
dacă n-aş fi obosit
altfel ce e cu saxofonul ăsta care sună ruginit în poem?
de ce ascult doar Hooker?
şi vreau să mă întorc acasă
însă nu acasă – noi nici n-avem casă
undeva unde să nu fie nevoie de casă
dincolo de masca văruită a lunii
dincoace de chipul ăsta trişor de aurolac care
vrea să spargă vitrinele
unde nu mai e nimeni
sau dacă e o fată ea te pune în leagăn şi-ţi descântă
de viaţă
dacă e un profesor tu taci şi el îşi ia furibund notiţe
dacă eşti un copil le dai celorlalţi toată prăjitura
dacă o iubeşti fuge la mănăstire
dacă înţelegi ţi se desface craniul şi în creier
izbucneşte

zâmbetul ei ca un diamant
și ea e tot mai puțin cineva
om de zăpadă împroșcat cu cerneală fumegând
poemul n-a început

Există fete pentru care merită să-ți ieși din piele
ca un iepure jupuit
dar nici una nu-i ea
există monumente de carne vie ale singurătății
noaptea pe holul căminului
pentru ele am scris un blues
Dar poemul încă n-a început
prologul ăsta e lung pentru că ninsoarea e lungă
și există în el prietenii care fac ochii mei mai
isterici mai lungi aproape de lacrimi
poate l-ai citit degeaba
nici n-o să fie un poem
dar poți să citești hârtie igienică
a apărut un fragment în antologia liceului militar
acuma e la Paul
în hârtie igienică am purtat inima mea de câine cu aripi
învelită atent în buzunar
cu mâinile înghețate
cu picioarele încă reci
în plină fornicație
în zăpadă

IV Mă recunoaște cineva. Fug ca eroul necunoscut.

Unde sînt? Ce-am visat? – Sînt în hrubă
escavat de o mînă de fier? În balon
sau într-un frigider? – Scot capul
dintr-un verde containăr ridicat
de REBU la cer.

Mă dor toate. Îmi scîrţîie oasele.
Gunoierii mă privesc pe de-a-ntoarsele.
Sînt rău oare? Muşc? Sînt şomer?
Cînd unu' mă-nghează cu o voce tratată cu ger:

– Ăsta-i Ianuş – înjura România la televizor. Bă!
tu înjuri România?! oasele mă-tii în cer!
Ca un urs prins în cuşca de fier
încep pe sub răni să disper.

– Semăn, zic, da' nu-s eu. – Bolintinu'!
Mă caut – nu mai am bolintin, nici nimic.
– Stai să vezi, zic, că pot să-ţi explic.
Şi sar şi pe acolo mi-e drumul.

X Ursul din containăr. Un intermezzo enervant.

De unde vin? mă-ntreabă controlorul
pentru a zecea oară –
şi îl privesc cumplit – Îs ursul din containăr, cum n-a auzit?!
De ieri urlă toată presa că
am murit
şi a scăpat din mine o fiară bolnavă...

/ Inimă spartă,
suferinţă atroce, vin direct
din conştiinţele roase, vin direct
din direcţia
în care sînt dus!
Voi, cu manualele voastre
scoase la produs,
Voi, cu muşiniţele voastre
Libidinoase
măcar atît aţi putea înţelege:

sînt al inimii timpului
strict produs! /

Unde mă duc? – La Braşov, să-i iau pulsul.
Cred că El a murit. Copilul din mine.
Nu pot să-i dau mai nimic. Un poem despre
Serpentine sau unul
despre cît sînt eu de urît.

Noroc că „am păduchi", altfel
m-ar fi strîns cu siguranţă de gît.

XV Cîntec de nebun

Gîştele mari din oraş
scurmă şi scurmă într-una.
Cei care mulg nori de caş
nu iau în barcă niciuna.

Eu stau ca un prost
într-o vană de fier
lîngă parcare, în muşeţel.

Un zeu mă dă în leagăn
fără să-i cer.

Feţe de porci în oraş
scurmă şi scurmă cu jale.
Îndeobşte fac paşi,
din pămînturi fac morţi,
nu străbat nici o cale.

Eu stau ca un prost
cu furtuna în braţe
vîslesc din picioare
pe o mare de ţaţe.

Gîştele mari în făraş!
Oamenii-porc în canale!
Să fiu singurul eu din oraş
găsesc cu cale!

Dar stau ca un prost
în cîmpul cu maci
cu gura-mpletită în bale,
şi mă-nfig ca un fier ruginit
în toţi şi în fiecare.

Răzvan Ţupa (1975)

S-a născut la Brăila şi a frecventat studii de istorie a culturii şi a religiilor la o universitate particulară din Bucureşti. Volum de debut: *fetiş* (editura Semne, 2001).

Cum observam şi data trecută cînd a citit la Euridice, Răzvan Ţupa a trecut de la discursul sofisticat (de sorginte textualistă) din volumul de debut (fetiş) la o exprimare mai transparentă în care spunerea poetică se filtrează de scoriile hermetizante, emancipîndu-se şi limpezindu-ae auroral. În „corpuri româneşti", subiectul are o „respiraţie" mai degajată în modul cum stabileşte relaţiile cu lumea şi cu textul, însă se vede că poetul se află încă în căutarea unei emancipari definitive la nivelul poeticităţii.

corpuri româneşti

să le închiriem mai departe mai scump mai sigur...
„uită-te la mine, sau n-ai iubit niciodată pe cineva
încît să-ţi simţi mîinile curate pe pîntecul lui!
am găsit tristeţea am căutat să o închiriez"

prin sîngele ei în derivă se strecoară continentele
cum le ştii de le şcoală de pe harta jerpelită
se atrag apar pe piele ca o eczemă fericită

fiecare deget strînge băştinaşii săi cu dubluri dispuse să rişte

oraşele morţii – povesteşte el – au blocuri de locuinţe
exact ca ale noastre muzici înregistrate îşi
delimitează teritoriile groaznic de înghesuite acolo
străzile sînt pline de îmbrăţişări & acte sexuale din care
nu lipsesc decît oamenii

dispar şi ultimele aşchii grăunţele reci
se întind în lichidul pufos răcoarea se lipeşte
de amiaza unui an nou străvechi
înainte se ieşea la arat pe vremea asta

nici înainte nici după

cu aparatele de înregistrat pornite şi astea există în oraşele strivite
pe soare
numai noi crescuţi unii în alţii ca degetele într-o mînă mîna
încordată
pe lemnul neted pe tocul geamului deschis-închis

nici înainte nici după

te ridici în picioare în oraşul plin de oameni

dezbrăcați nici tu nu porți haine privirea
ta se deplasează lent de la paharul de ceai
la măștile de carton presate pe calorifer

sinuciderea a fost mereu subestimată
au inventat panouri cu morții fruntași
ori ei nu sînt decît obiecte pe care
numai tu cu o viață în fiecare suflare
le așezi pentru luciul lor de vechi
pe podeaua fiecărei camere cînd termini curățenia

sinuciderea a fost mereu subestimată
& nu este mai puțin decît periuța de dinți schimbată periodic
dimineața & seara dimineața & seara
îți apropie zilnic aerul tău să fie al tău
& nici mai mult

lent

ne întîlnim pe stradă fiecare cu tristețile lui
aduse de-acasă pe gură porți bara de coduri a bucuriei tale
tot ce ne spunem ne dă de lucru

fiecare din noi găsim miliarde de feluri
în care am putea să fim fericiți, nu-i așa?
unii vrem liniștea alții ne mulțumim cu puterea
atletică de a tăcea

nu pentru mult timp și
mai ales
cine este acest aer în stare să ne înlocuiască

nu pentru mult timp și
mai ales
avem lumi în care sîntem plini de obiecte

şi soarele ajunge fix deasupra creştetelor noastre
gestul cît o ploaie netedă
caldă atins de firele respiraţiei tale
aşteaptă foarte puţin

unde este diferenţa dintre lucrurile reale
şi tot ce se întîmplă în mintea ta
poate între umerii care se lovesc pe stradă şi abia mai suportă
promisiunile oarbe-ale spaimei şi le neagă
cu fiecare mişcare şi
mai departe
cît poţi

alegem să vedem sau /şi mai bine/ bănuim
respiraţia este o hotărîre absolut personală
care din cînd în cînd potriveşte liniştea cu un clic

o lume după sufletul tău care sînt mişcările tale
după sufletul meu care este gestul meu continuu
după chiar sufletele fiecărui gest o lume

ai vrea să vezi colţul străzii dis de dimineaţă
cînd încă mai poţi să nu te grăbeşti
cărucioarele de pîine sînt împinse lejer spre magazinele mici

ne conduce legătura pe care o avem între noi
legătura pe care anunţurile publicitare o numesc viaţă
cu ochii tăi vezi chiar puţin orbit de claritate
ne înţelegem cu respiraţia şi tonalităţile ei
pot să conţină orice

lent

nu te gîndi nici nu mă cunoşti într-o zi nu mă mai cunoşti deloc
îţi promit că n-o să mă mai cunoşti deloc şi ăsta-i şi visul meu
între atîtea persoane pe care parcă le ştim de undeva

îţi aleg cele mai potrivite adevăruri de moment

cum fiecare încă mai sîntem mai mult decît simpla uitare
cît e nevoie să uit ca să-mi aduc aminte un singur gest
pe care să nu-l facă nimeni altcineva nici controlorul obosit
nici contoarul stresat din parcare nici prezentatoarea ştirilor
nici hansel nici gretel nici fetiţa cu chibrituri doar liniştea

doar braţele din aer care ne consolează şi asta ne place

ajunge să ascult şi uriaşe mecanismele agitaţiei se blochează
în ceva aşa de simplu ca aerul chiar aerul şi
capul meu ar putea să plesnească dar asta n-o să se întîmple
doar cîteva semafoare o iau razna şi toată şoseaua devine
o sărbătoare atunci garantezi liniştea atunci garantezi tot

sticlele goale de pe trotuar încă le mai umpli cu ce vrei tu
îţi faci un material cald manipulabil din gesturile zilnice îţi aşezi fruntea în mîini ca într-un set de căşti în care trebuie să bagi
muzica trebuie să bagi muzica trebuie să bagi muzica
cînd ai fost ultima dată înfăşurat în zăpadă
cînd te-ai ridicat dintre palele transparente ale gîndurilor
cînd ai deschis ochii
ai pus lumea la loc pe stradă şi strada ai potrivit-o
sub paşii zilei atenţi ca nişte lacrimi unde ai păstrat toate visele tale
legate bine picătură după picătură cu fire de păr pe care ţi le mai creşti încă pe mîini
de care nu ai nevoie dar care încă mai eşti tu

lent

hai să nu ne spunem lucruri urîte
într-o seară aş fi preferat să ajung mai repede acasă
îmi ascultam respiraţia în timp ce mergeam pe stradă

ceva mai puternic era gustul care-mi rămînea lipit de dinţi

încă dornic să se întoarcă la pielea întoarsă proaspătă
pe care o sorbeam ceaşcă după ceaşcă

pantofii se strîngeau pe tălpile mele de plăcere
aproape mă durea şi respiraţia repeta mereu acelaşi lucru
prelucram aerul ar fi putut să mi se facă frică
toate casele erau tot mai departe ar fi prins bine
măcar o pată pe cămaşă din cafeaua aia care ne-a ţinut faţă în faţă

este foarte tîrziu şi hainele încep să strălucească din ce în ce mai tare
aerul îmi filtrează por după por
un plămîn şi-apoi imediat celălalt

după asta poate să urmeze orice şi într-o clipă
luminile de pe stradă se sting şi se aprind la loc

lent

de ce nu mi-ai spune de posteritate
de atenţia care răscumpără tot
chiar şi o viaţă în care vinzi bucată cu bucată tot ce eşti

magazinele lucioase nu ştiu de posteritate şi noi
Misticii luminii nu sîntem decît nişte magazine lucioase
Cu umbrele parfumate tolănite în şina uşilor glisante
tălpile noastre-articulează clar pe o şosea ca o limbă
pentru care nu există nici afară nici înăuntru:

nimeni n-a murit niciodată doar
că poţi să ai chef să nu te mai vezi pe cînd morţii
sînt nişte inşi care îşi închipuie că alţii cu totul alţii decît ei trăiesc

în rest vîntul îşi face treaba cu mîinile noastre

îţi doreşti unul după altul ultimul tip
de respiraţie şi reuşita liniştii în acţiune, formele
obosite-ale relaxării să ajungă la capăt şi acolo tu
gata să primeşti orice orice orice inclusiv reuşita gesturilor tale
expuse ca o încheietură pe care nu se vede nici un tatuaj

durerea e o limbă străină

un corp românesc ştie să nu aleagă i se pare
că atunci n-ar putea să-şi mai scuze durerile comode

pentru asta stai aici întîrzie cu tot corpul tău
poţi să fii un breloc sau un abţibild
şi într-o zi toată muzica respiraţiei o să dispară
de la sine

sau invers

cu mîinile pregătite să primească liniştea
ca pe un sandviş am stat în autogară
pînă mi-a venit să plîng

aerul avea gustul frunzelor proaspete
pregătisem tot; oamenii erau la locul lor
nu aveam decît să privesc hoardele ultra-rapide ale serii
se gîndeau ce bucată din mine să consume mai întîi

nici nu credeau cînd m-am ridicat cu paşi liniştiţi
să-mi văd de treabă
în limba mea maternă ca pe un skateboard

Dan Coman (1975)

S-a născut în Gersa, județul Bistrița-Năsăud. A terminat Facultatea de Filosofie la Universitatea „Babeş-Bolyai" din Cluj-Napoca. Debut editorial: *Anul cîrtiței galbene* (editura Timpul, 2003).

La Dan Coman se simte imediat formația „filosofică" a autorului ce caută o amorsare mai profundă a discursului, încopciat într-un vizionarism de tip suprarealist. El își introspectează circumspect stările intime/erotice cu aceeași spontaneitate netrucată, specifică douămiiștilor, reușind să comunice, neoexpresionistic, cu receptorul și să-l seducă. Poezia sa se filtrează lent, ca și cum efortul personalizării s-ar face simțit direct în procesul semnificant, indiferent la practicile scriiturale de ultimă oră.

poemul de vară

pentru dodo

1

în fiecare dimineață pisica moleșită a teodorei se ridică din plămânii teodorei
și plutește cât e ziua de lungă prin grădină.
înlăuntrul ei o mie de pui miaună necontenit după siguranța din vremea nopții.
în fiecare dimineață înainte să deschid ochii trupul meu începe să crească
cum respir cum pământul se zguduie
iar cățeii pământului își scot puii prin crăpături și-i îndeamnă să latre.
obrajii mei încep să se coloreze atât de puternic încât nu se mai distinge nimic
micile înjurături cad din înaltul capului și învolburează aerul proaspăt al gurii.
mai apoi lâncezesc în mijlocul canapelei.
din plictiseală strig după pisică
și pisica primește greutate izbindu-se de pământ.
un pumn de praf dă deodată splendoare grădinii.
este trecută ora cafelei
teodora își trece mâinile prin încăperi semn că prin oasele ei
libelula portocalie a ieșit la plimbare.
cade căldura de parcă ar cădea din pod covoare persane direct peste sângele nostru.
îmi îndrept umerii și acest lucru mă face să râd.
dinți de lapte cad din gura mea
și cu mișcări asemănătoare laptelui îmi pătează bărbia.
sunt la moisei. trupul meu cântărește acum zece tone.
din când în când puii dinlăuntrul pisicii tac
și atunci se aude vocea teodorei chemându-mă la micul dejun

2

fumez într-o încăpere fără uşi şi fără ferestre.
doi porci muţi plonjează prin mijlocul cerului.
îmi pândesc mişcările cu mişcări ademenitoare.
prin pulpele unei femei rotunde trece o vietate plină de lapte
(spuma gurii mele face cute ca un cearceaf)
beau şi fumez în această cameră nefolositoare
de şase ani stă un frate de-al teodorei în pământ şi
de şase ani îmi vorbeşte într-o limbă de şarpe
nu pot decât să-l îngân
îmi pândesc mişcările cu mişcări ademenitoare
în vreme ce în mijlocul cerului
necontenit
puii de porc cad din mama tuturor porcilor
până ce se înnegreşte aerul

3

o vietate neagră umbreşte pentru o clipă pupila mea neagră.
nici măcar nu tresar. îmi înconjor de câteva ori capul cu mişcări precise
siguranţa lui îmi face nările să vibreze de plăcere.
de două zile un cocostârc roşu lasă urme roşii peste umerii teodorei
o văd cum pe ascuns îşi strecoară mijlocul ochilor sub aripa sa
şi o văd cum pe ascuns îi imită mişcările.
toate acestea mă fac un om liniştit.
după-amiezile stau în fotoliu, aştept.
şapte pinguini cresc într-o lădiţă de mere
şi şapte glasuri mai mari decât merele se decojesc prin inima mea.
sângele curge acum ca printr-un pachet de unt îngheţat.
sorb din cafea şi cafeaua se prelinge în afara mea
de parcă n-aş avea gură.

încerc să mă liniştesc dar vietatea neagră se izbeşte cu putere de pupila mea
şi forţa izbiturii mă lipeşte de perete
închid imediat ochii dar vietatea loveşte din nou
şi pleoapele sale desfiinţează pleoapele mele
acum pupila sa neagră urmăreşte prin pupila mea neagră
trupul acesta tânăr

4

izbutesc uneori să-mi declanşez mici explozii prin cap
şi atunci totul devine limpede
atât de limpede încât ori dc câte ori clipesc
bucăţele dc cristal ţâşnesc dintre pleoapele mele
şi se înfig în pereţi.
dincolo de uşă umbra mi se înalţă sprijinită de
umerii teodorei.
ca dintr-o plasă de rafie materiale subţiri şi roşcate ies din tâmplele mele
şi-mi împodobesc fruntea.
şi fac şi eu cum se cuvine în clipele de îndoială:
cu foarte mare emoţie îmi apropii oglinda de gură
însă imediat oglinda se pulverizează.
încrederea mea în mine devine insuportabilă.
acum micile explozii din capul meu depăşesc capul acesta
şi fac gropi rotunde prin pământ.
stau în pat ţin ochii închişi cu ajutorul ochilor închişi
dincolo de uşă teodora soarbe din ceaiul de salcie
urmăreşte umbra mea neagră cum aleargă prin grădină
după umbra mea neagră

poem de dragoste

am stat o vreme sub un cal (îmi zice teodora) era foarte cald
carnea îmi izbucnise în bubiţe roşii
ziceai că sunt o mică plantaţie de maci

pe care se odihneşte o ființă istovită
când venea vreun bărbat i se simțea uluirea în icnete
se strecura destul de stângaci sub burta moale a calului
nu ştiu ce gândea despre acel loc
oricum făceam dragoste repezit
oricând putea să vină cineva să încalece pe roib şi sa plece
odată chiar a apărut un cap lunguieț
m-a întrebat dacă nu vând animalul
nu i-am răspuns deşi aveam vorbe pentru astfel de ocazii
a dispărut
se făcea tot mai cald
bărbații mângâiau în neştire când pielea mea când pielea calului
se simțeau grozav
nu ştiu câți bănuiau că roibul e mort
unii (nu la fel de nepăsători) îmi aduceau şi un mânz care necheza
era frumos
într-o dimineață acelaşi cap lunguieț mi-a şoptit
„lasă aiurelile nu vezi un bărbat înalt vine spre tine
şi are un roi de viespi în gură pentru gura ta"
te-am privit pe sub copite
capul vorbea vorbea înlăuntrul capului tău rotund
aveai o trompetă galbenă la gât

mă rugam Doamne să nu cânte
ai cântat
(îți închipui: dans pe muzică de trompetă sub un cal mort)
te-am rugat să încetezi nu auzeai
suflai în trompetă cu multă îndemânare
când ai istovit se adunase deja multă lume
de bucurie câțiva începuseră să plutească prin livezi
şi între noi doi calul mişca uşor dintr-un ochi

în vremea nopții

o femeie vine noaptea la capătul patului, e tânără şi e îndrăgostită de femeia mea.

îi fac semn. ne așezăm amândoi pe margine
și o privim pe teodora dormind.
din când în când eu îmi aprind o țigară
din când în când tânăra femeie își ronțăie vârful părului.
mă întind pe podea și o privesc cu ochii dați peste cap.
nu povestim nimic, refuz să îi ating mâinile.
un frig aspru țâșnește din genunchii ei
(senzația oboselii ca niște minuscule alge între pleoapă și iris)
mă întind lângă teodora și încerc să dorm.
până la somn urmăresc isteria cum pătează ficatul insectelor .
în vremea nopții
cu palmele mai alunecoase decât meduzele din șapte mări
îmi sprijin pielea obrajilor.
pe marginea patului femeia tânără îndrăgostită nebunește de
femeia mea.
are mâinile roșii și se lovește necontenit

numele prietenului

din copilărie mâinile teodorei se luptă cu gura teodorei
încăperile din căușul palmelor sale
poartă strigătul ca pe-o minusculă agrafa de păr
(șuvița roșcată cu iscusință flutură deasupra acoperișului
istovindu-mă)
mă ridic în mâini în picioare și în cap deodată.
suspendat între pământ și negrul pământului
acolo unde o femeie înaltă lovește atât de tare aerai cu genunchii
încât de fiecare dată când trag aer în piept
parcă aș trage un alt bărbat peste mine.
într-o zi trupul teodorei se va răsuci ca un cuțit moale peste
umerii teodorei
și jucându-se cu lucruri mărunte în acea zi o vom întâlni.
îmi lipesc fața de perete
o vreme e bine doar puțin se înclină încăperea
și doar puțin se înclină jumătatea pământului
însă numele prietenului nu mai rezistă:
ca un ou de struț lovit de un cap de struț
se sparge în partea sa mai galbenă
și cu această culoare împroașcă pereții

Veronica A. Cara (1976)

S-a născut în Craiova şi a terminat Facultatea de Psihologie în Bucureşti. Volume publicate: *Viaţa pe acoperiş* (editura Gramar, 2001), *Baba Lina* (editura Cartea Românească, 2002), *Eny* (editura Cartea Românească, 2003), *Petrecere cu mama* (editura Polirom, 2004).

Veronica A. Cara, care a publicat mai multe volume de proză, produce o surpriză plăcută la prima ei lectură în cenaclul Euridice. Fragmentele citite sugerează un discurs echilibrat în care alternează ambiţia constructivă cu focalizarea intermitentă pe detaliul descriptiv. Aşa cum s-a remarcat, prozatoarea ştie să creeze atmosferă prin ocultarea instanţei narative şi prin schimbarea veloce a registrelor. Uneori i se poate reproşa o anumită monotonie, impusa de derularea neorealistă a manierei scripturale.

Pe maia o chema Rina. Rina Cara. Maia era cucoană. Avea prietene cucoane, avea un gardilop cu haine de cucoane, mirosea a cucoană, avea bucle şi zâmbet de cucoană. Maia fusese frumoasă, aşa cum numai ea se aşteptase, maia rămăsese frumoasă. Maia cumpărase numai ea ştie cum, demult, în tinereţile ei, spre necazul tatei, o casă mare boierească. Maia crescuse singură trei copii: pe tatăl meu, pe mătuşa Adelin şi pe fratele tatei, Peti. Tatăl tatălui meu murise, necunoscut de nimeni, demult într-un război. Tata nu-l cunoscuse, mătuşa Adelin îl uitase, unchiul Peti presupunea doar că el şi tata îi seamănă. La zâmbet, la înălţime. Tata şi unchiul Peti păreau a fi gemeni. Maia spunea zâmbind că fusese foarte stresată în acea perioadă şi se prea poate ca cei doi fii ai săi să fi fost gemeni şi ea să-i fi trecut anapoda în acte. Pe tata îl scotea din sărite orice spunea, orice făcea maia. Mie toată lumea îmi spunea că semăn cu „ doamna Rina". Eu credeam că semăn cu Angela Similea. Eu credeam de fapt că pe mine mă făcuse un vecin de-al nostru cu nume de metal preţios – Aur. I-am mărturisit asta maiei şi ea mi-a spus că şi ea crede acelaşi lucru. De-atunci am început să-l urăsc pe Aur. Încontinuu. Nu mă puteam abţine.

De maia era îndrăgostit sifonarul, inginerul silvic, deirectorul de la vin – alcool, doctorul pediatru, doctorul orelist, doi doctori de la sanatoriul bolnavilor de tuberculoză, directorul Gîtej de la atelierul mecanic, contabilul de la fabrica de pâine, şeful gării, doi pecetefişti, un căpitan de la pompieri, un tip scund cu Trabant, revizorul contabil de la cooperativa Dunărea, nea Penuş de la pielărie, domnul Nona, şeful raionului de încălţminte, nenea Cojocaru care făcea injecţii cu penicilină copiilor din cartier, Sache de la benzinărie şi Udilă, un nebun care vroia să fie argat în curtea noastră.

Când mama mă ducea la medic acestuia-i înfloreau mustăţile pe obraji:

„Ce face doamna Rina?"

La cincizeci de ani, maia avea părul ondulat şi roşu ca o flacără. Şi-l purta în bucle strălucitoare, puţin mai sus de umeri,

avea o dantură puternică, strălucitoare, obraji fără nici o cută, zâmbet fin, ironic, sprâncene cumva drepte şi ochi îngustaţi, uşor oblici, verzi ca măslina. Maia îmi spusese că fusese înaltă; acum nu mai era chiar aşa.

Mai tot timpul maia stătea în curte pe un şezlong. Râdea, enervându-l pe tata. Bărbaţi, mult mai tineri ca maia, ne băteau în poartă, cerând-o pe maia, tatălui meu de soţie.

Tata se întorcea turbat după ce le închidea uşa în nas, maia râdea în hohote. Maia nu-şi băga niciodată în seamă peţitorii. Maia rămăsese singură la douăzeci şi trei de ani şi nu se mai căsătorise niciodată.

Tata o ura pe maia. Şi mama o ura pe maia. Toate vecinele o urau pe maia. Bărbaţii, toţi, o iubeau pe maia.

„Eşti nepoata Rinei Cara? Ooooo!!"

În casa noastră, maia avea trei camere. O bucătărie imensă, camera în care dormea şi o odaie de bună. În odaie era gardilopul încrustat în flori mari de crin, lămpile înalte în forma lujerului de crin şi divanul cu tăbliile desfăcute în petale robuste de crin. Divanul pe care dormea maia avea pe tăblia de la cap două lebede, pe tăblia de la picioare, două lebede. Divanul era din mahon. În gardilop maia îşi ţinea hainele ei de cucoană, pe măsuţa de toaletă, mărgelele ei de cucoană. Mama nu avea haine de cucoană şi nici mărgele. Mama parcă era bucătăreasa noastră.

Maia mă lua de mână şi mă ducea la cucoanele ei. Pe drum îmi spunea să nu mănânc caramele, zahăr candel, şerbet şi prăjiturele de la ele, pentru că sunt din tinereţile lor. Eu mâncam. De cucoana Astenie maia îmi povestea că avusese un valet, Pol, pe care îl ţinuse în slujba ei, şi după ce acesta murise. Din zgârcenie nu-l îngropase, ba mai mult, îl slugărnicise şi după ce acesta murise. De Cornelia lui Lupu îmi spunea că este o curvă (îmi plăcea cuvântul deşi nu ştiam ce înseamnă), iar de doamna Roşca, văduva generalului, că este o ipocrită. Maia îmi mai spunea: „Cuvântul trivial ar fi trebuit să aibă o altă semnificaţie. Este un cuvânt frumos!" Maia nu îmi explica nimic din ceea ce-mi spunea. Îmi vorbea ca şi cum eu aş fi înţeles sau urma să înţeleg dacă mă lăsa în pace.

Toate cucoanele se întâlneau la madam Roşca, nevasta generalului. Madam Roşca era smochinită, nervoasă, legată veşnic la cap cu funde mari şi veşnic nostalgică după bărbatul ei, generalul Roşca şi după cuminţenia ei nemaiîntâlnită. Zâmbind cum numai maia ştia zâmbi, maia spunea: „ Lasă, coană Roşca, că n-a fost chiar aşa!"

„Ce-ai Rino, lua foc madam Roşca, nu glumi cu asta, eu am fost fată de pension..."

„Ştim, ştim, zâmbea maia, cum să nu..."

Maia îmi spunea că pot să iau ce vreau de la madam Roşca, dar apoi să le arunc. Să le iau numai aşa să rămână coana Roşca fără ele. Eu luam dantele, statuete, bigudiuri, păpuşi ferfeniţate, pantofi cu toc ciudat, uzaţi... După colţ le aruncam.

Eu cred că doamna Roşca din cauza noastră era atât de slabă. Când plecam cu braţele pline, suferea cumplit. Nimeni însă nu avea curaj să o supere pe maia.

Pe drum maia îmi spunea că toate acele lucruri o ţin pe madam Roşca prizonieră.

Doamna Roşca locuia în spatele hotelului Dunărea, într-o casă naţionalizată care fusese a ei. Şi hotelul Dunărea tot casa ei fusese. Tot ce avusese în casa naţionalizată şi în hotelul Dunărea strânsese acum în două camere. Doamna Roşca se sufoca între lucruri.

Dintre toate cucoanele, maia era cea mai respectată. Când maia nu râdea cu poftă, zâmbea ironic, când nu zâmbea ironic, râdea cu poftă.

Când ne întorceam pe înserat de la cucoane, tinându-mă strâns de mână, maia îmi vorbea continuu. Uneori mie mi se părea că în timp ce merg, dorm. Cuvinte pe care le-am găsit mai târziu în dicţionar le-am auzit pentru prima oară din gura maiei mele. Maia regreta că nu voi fi nociodată la fel de frumoasă ca ea pentru că semăn şi cu mama, îmi spunea să le spun totdeauna bărbaţilor ce-aş dori să îmi spună ei mie, pentru a putea pleca prima, să am încredere în timp, să nu mă tem decât de mine, să nu vorbesc împotriva mea, împotriva altora să vorbesc în glumă şi numai în faţa acelora care nu-mi cunosc graiul, să nu vorbesc niciodată mai mult decât trebuie, să n-am încredere în oamenii stăpâniţi de

cuvinte pentru că nu cunosc puterea cuvântului, să-i recunosc pe cei ce stăpânesc cuvântul după tăcere şi după puţinul pe care îl rostesc şi care ajunge. Apoi îmi spunea că odată, demult, într-o seară, când ea era îmbrăcată în catifea şi în crep-saten şi era încălţată cu pantofi din piele de şarpe, până şi regele nu ştiu care, voise s-o cunoască. Îşi iubise mult bărbatul, îşi iubise mult şi copiii, nu-i mai trebuise altceva. Cumpărase casa aceea mare mâncând un ou pe zi. Tata, însă era un cretin, nu trebuia să ştie astea. Maia ştiuse dinainte că va fi un cretin, de-aia şi-i pusese numele acela ridicol- Nandy, de-aia şi rămăsese cu el în casă, să-l poată supraveghea.Maia îl iubea tare mult pe tata, dar simţea nevoia să-l enerveze. Dintre toţi cei trei copii ai săi pe el, de fapt, îl iubise cel mai mult. Maia era fericită că există barbaţi întratât de nebuni pe pământ încât să vină s-o peţească la tata. Maiei îi plăcea să se distreze pe seama lui tata pentru că tata uitase cine îl ţinuse în şcoală...Astfel de lucruri îmi spunea mie maia pe când ne întorceam alene pe sub castani de la cucoane.

„ Numai tu ai părul meu, maie, îmi spunea maia, nimeni nu m-a mai moştenit, să nu mi-l faci de râs cu ceea ce vei avea dedesubt!"

Într-o noapte am făcut febră. A venit domnul Cojocaru să-mi facă injecţii. Mama şi tata erau lângă mine. Domnul Cojocaru a fiert întratâta seringile şi acele în speranţa că va veni şi maia încât ai mei au crezut că este beat. Se uita încontinuu spre uşă. Mama a chemat-o pe maia. Domnul Cojocaru s-a fâstâcit tot. Eu i-am cerut un ac de seringă. Domnul Cojocaru mi-a dat un ac de siguranţă... Era să-mi facă injecţia cu un ac de siguranţă.

În casă au urmat discuţii categorice. Maia nu mai avea voie să mă ia cu ea la cucoane. Maia nu mai avea voie să mă ia nicăieri. Maia nu mai avea voie nici să-mi vorbească. Tata spunea că-mi spune numai prostii. Mama, probabil, era de acord, ţipa. A fost prima oară când maia l-a făcut pe tata în faţă, cretin. Eu aveam patru ani, eu voiam să mă mut cu maia. Zâmbind, maia mi-a spus: „ Lasă, maie, am să mă mărit cu un domn drăguţ şi toţi trei vom pleca de aici şi vom locui departe. Nandy, te-ai hotărât asupra vreunuia dintre peţitorii mei?"

Am crezut că tata a înebunit, făcea spume la gură. Maia zâmbea.

Nu mai avea voie să merg în camerele maiei. Mergeam oricum. Maia îmi povestea de Cornelia lui Lupu, de răbdare, de un nebun car își tăiase o ureche, de venirea cuiva de peste mări și țări pe Dunăre, apoi îmi spune să mă feresc de Mioara lui Zoana, să am încredere în nimicuri și prea puțin în lucrurile mari, să nu las cuvântul să-și facă de cap în capul meu, să-mi fac eu cât pot de bine de cap în capul cuvântului, să-mi respect părinții, să iubesc oamenii. Mult! Mie mi se părea mereu că maia îmi spunea să mă feresc de Niță Popa.

Apoi, într-o duminică dimineața, maia a plecat. Noi eram în curte, pe verandă, mâncam orez cu lapte. Eu am intrat în camera ei, pe scaunul cu razem înalt de lângă ușă stătea un bătrân. Maia dormea. Am ieșit speriată și le-am spus alor mei că în camera maiei se află un bătrân. Ai mei au intrat, mama a ieșit și m-a dus repede în casă. L-am auzit pe tata urlând. Trei zile și trei nopți tata a urlat încontinuu. Era în august, nu lăsa trupul maiei să plece de la noi din casă. Nimeni nu s-a putut înțelege cu el, nici preoți, nici doctori, nici neamuri, nici vecini. Rătăcit, cu barba mare, tata urla că este mama lui și că n-o va lăsa să plece nicăieri. Că mâncase un ou pe zi ca să cumpere casa aia nenorocită. Că acum merită să rămână în ea. Lumea îl privea ca pe un nebun. Eu eram de acord cu tata. Doctorii spuneau că nu-și puteau explica cum maia putuse rezista atâta fără morfină. Că durerile trebuie să fi fost insuportabile. Toți erau de părere că maia plecase totuși înainte de vreme. Că nu apucase să se urâțească. „ Cretinilor, urla tata, mama n-ar fi plecat niciodată urâtă. Mama a fost cea mai frumoasă femeie pe care a lăsat-o Dumnezeu!"

Maia nu și-a luat rămas bun de la nimeni. Trupul ei a rămas mai mult timp decât era nevoie în casa noastră. Nici zi nici noapte tata n-a dormit. „Ce mult te-am iubit mamă, ce mult te-am iubit!" În cea de-a treia noapte eu am visat-o pe maia. Era pe treptele casei noastre, era frumoasă și fericită. Toate cucoanele din oraș au dus-o pe maia pe ultimul drum în rochii somptuoase de seară, împopoțonate cu aur și cu diamante. A fost un cortegiu lung, au venit toți barbații din oraș. „Nu se va mai naște o altă femeie ca

ea" spuneau. Tata plângea cu capul pe umerii peţitorilor. Am întrebat-o pe mama ce scria pe coroane. „ Rina Cara" mi-a spus mama.

Nu sunt pudică, nu mai sunt. Nu mai am probleme legate de cuvântul pulă, de cuvântul futai, muie, sugi pula şi mai ştiu eu ce. Se tot aud peste tot. Aproape nu-mi mai spun nimic. Dacă un bărbat mi-ar spune „ sugi pula" cine ştie ce naiba aş înţelege. Sunt mai revoltată când oamenii îmi spun că sunt artificială sau insensibilă. Dacă toţi oamenii mi-ar spune: „Sugi pula" mi-ar părea aşa, ceva, ca o abracadabra care nu mai înseamnă nimic. Aceste cuvinte nu mai au nici o vrajă. Nici rea, nici bună. Într-un fel este bine! Oamenii au început deja să se jignească sau să se excite cu altceva. La vremuri noi, nevoi noi. Pe mine, de multe, ori, cuvintele „sugi pula" mă trimit cu gândul la o adresă. După părerea mea, un barbat ar trebui să ştie să scrie despre pula lui. Mai ales dacă este scriitor. Nu mai sunt pudică, nu pot însă să nu observ insistenţele, neconcordanţele. Îmi amintesc de filmul acela în care un aşa zis artist plastic era apucat bine de doi zdrahoni de body-guarzi, înmuitat în vopseluri şi aruncat pe pereţi. Bineinţeles că ieşea ceva. Totdeauna iese ceva. Şi, dacă se ţine cu tot dinadinsul, există şi interpretări. Oamenii s-au născut cu mania interpretărilor.

Am citit o carte în care o tânără femeie are pe parcursul întregii cărţi o conversaţie telefonică în care spune în fel şi chip că vrea să sugă pula. N-am nimic împotrivă, multe femei ar vrea să facă asta, multe femei ar dori să spună asta, dar totuşi, trebuie să se întâmple ceva înainte, după, cândva, cumva, poate chiar să o sugă naiba o dată şi să conştientizeze ceva. Nu poţi să sugi la infinit pula şi să nu conşientizezi nimic. Este ca şi cum ai fi poştaş, mergi, dai la fiecare locatar în parte corespondenţa apoi îi sugi pula, sau altceva, ce are. După posibilităţi. La două, două săptămâni iei salariul. Ai supt pula şi n-ai simţit nici o bucurie. Mai mult, nici ăia care au aflat că ai făcut-o n-au nici o bucurie. Şi asta este oarecum trist. Oamenii se bucură totdeauna când află că cineva suge pula cuiva. E, aşa, un fel de voyerism de audiţie. Am citit rânduri întregi despre nu ştiu cine care linge păsărica nu

ştiu cui. Mie mi s-a părut că i-o linge cu forţa. Pe unde stilistic lucrurile stăteau mai bine, mi s-a părut că ei nu-i păsa, iar el vroia să fie privit. Asta înţeleg eu prin perversitate.

În rest, pulă, muie, futut, lins, spermă, flegme, puroi, viscere desfăcute... parcă suntem la fabrica de combinezoane destrămate, la atelierul de ciorapi remaiaţi. Muie sună deja mai banal decât muls. Vine o vreme când nici să fii maniac nu mai poţi. Că nu mai are nici un haz dacă nu mai este nici o oprelişte...Cam acelaşi lucru şi cu manierismul... Dar despre asta altădată. După ce îmi ies din cap cuvintele: pulă, flegmă, sânge, păsărică, muie.

Deea este prietena mea imaginară. Este frumoasă, inteligentă, sobră şi discretă. Într-o zi ne-a făcut o confesiune uluitoare. Mie şi altor prieteni imaginari de-ai noştri. Nici unuia dintre noi nu ne-a venit să ne credem urechilor. Ne priveam unul pe altul inmărmuriţi. Deea fusese într-o zi în parc, stătuse pe iarbă. Văzuse adolescenţi pe role şi avusese o fantezie. Ar fi vrut să se dezbrace complet şi să se întindă pe iarba. Acei copii să se fi apropiat şi s-o fi privit cu uimire. Atât. Ea ar fi vrut ca niciunul dintr adolescenţi să nu fi văzut până atunci trupul gol al unei femei. Poate, în tot acest timp, ea ar fi citit o carte.

Am întrebat-o pe Deea:

- Deea, dacă tu ai vrea să scrii o carte, cum ai scrie-o?

- Ştii, mi-a răspuns Deea, ori de câte ori îmi aprind o ţigară mă gândesc că ar fi posibil ca într-o zi copiii mei să vrea să mă imite. Atunci, trag două fumuri şi-o sting imediat.

Bogdan Iancu (1977)

S-a născut în 1977 la Rm. Vîlcea şi a absolvit Facultatea de Litere din Bucureşti. Volum de debut: *fata din lift* (editura Vinea, 2003).

În ciclul „Tina", tânărul poet se remarcă prin explorarea afectivă a discursului, reluând o retorică sentimentală mai puțin sofisticată și aparent mai autentică. Sentimentalismul său adolescentin, frisonat de puritate, îmi aduce aminte de ***Colocviile*** *poetului italian Guido Gozzano, exultând auroral de același patos al „sincerității". Există un minimalism romantic în aceste texte trăite cu maximă intensitate de un subiect poetic situat în peisajul anodin al scărilor și ascensoarelor de bloc. Nota colocvială mizează firesc pe un impact receptiv bine tensionat, comunicând un aer de complicitate timidă.*

tina

Tina! Tina! Tina!
era scris cu roşu pe placajul găurit al liftului
sub lumina becului chior.
era strigătul nostru de dragoste, de disperare.
poate ai fi meritat ca povestea asta
sa se deschidă cu *a fost odată,*
dar e bine şi aşa, cu începutul declaraţiei de dragoste
plasat în liftul ăsta vechi
din Be-zero,
care urcă şi coboară în salturi ordonate...
Tina,
numele tău simplu
ca sunetul unui clopoţel, cum spunea madam Pricolici,
îmi răscoleşte şi acum amintirile,
un fior îmi străbate unghiile, firele (puţine) de păr,
praful de pe ghete (ştii, ghetele care ţi se par haioooasee –
mi-ai spus-o de-o mie de ori)
şi se fixează undeva, pe o peliculă subţire şi gălbejită de timp
– banda de scotch pe care sînt lipite toate fotografiile cu tine:
tu în braţe la mami şi la taţi în vremea cînd, se vede clar –
încă se mai iubeau,
tu în clasa întîi cu creionul în mînă şi o hartă a României în spate,
tu între doi brazi la grădina zoologică din Sibiu
cînd te-au făcut pionieră şi ce emoţionată erai!
privind cu poezie spre aparatul de fotografiat;
în spate, un iac rumegă iarbă liniştit.
apoi te-ai făcut mare dintr-o dată...

umbra Tinei pe retină

pe vremea aceea nu existau dizidenţi.
toţi de la scară te iubeam.
tu (mi se pare normal) ştiai asta. şi-ţi plăcea.
într-o seară, îmi aduc bine aminte,

te-ai oprit în fața băncii de la bloc
unde așteptam ore întregi să apari
și, de la stînga la dreapta, ne-ai numărat, eram 10.
niște adevărați apostoli ai sentimentelor înalte.
George de la scara C, de exemplu,
îți scria poezii pe coperți de caiete dictando, apoi,
din cîteva mișcări bine executate le transforma în avioane,
pe care destinul le așeza într-un zbor pe o spirală nevăzută.
capătul spiralei era inevitabil pervazul ferestrei tale.
sau Luci de la 4, care umpluse pereții blocului cu
Tina+Luci=love.
și atîtea alte acte de curaj nebun.

dacă aș fi oglindă

Tina s-ar apropia în fiecare dimineață de mine
și și-ar aranja mai mult de 15 minute șuvițele rebele și blonde,
ar deschide larg buzele date cu roșu – culoarea ei preferată –
și-ar privi gingiile și fiecare dinte în parte,
pentru că ea nu iese din casă
pînă ce fiecare dinte nu are culoarea porțelanului chinezesc.
și, ca de obicei.
unghia ascuțită a arătătorului se înfige
în smalțul incisivilor și răzuie cu grijă stratul subțire
și galben de tartru,
pe care periuța de dinți l-a cruțat.
Tina e, în sfîrșit, mulțumită.
exerciții de mimică, devine serioasă cîteva secunde,
adică se încruntă,
după care se strîmbă...
(de obiceiul ăsta cu strîmbatul în oglindă
mă contaminasem și eu de la soră-mea).
apoi liftul coboară încet, tot mai încet... țac! parterul.
Tina iese ca o adiere, coboară cele trei trepte
care despart scara blocului de trotuar și pleacă în oraș.

... şi toată lumea ştia unde pleca,
ne uitam cum trecea pe stradă, cu importanţa cu care
ar fi mers pe Marele zid chinezesc.
pas după pas, gleznă subţire lîngă gleznă,
uşor, pendulat, calculat.
(umbla vorba că şi din satelit i-au fost
detectate mişcările astea profunde).
un trecător mai atent i-ar fi putut remarca zîmbetul
înfipt în colţul stîng al gurii.
e un zîmbet construit pentru zilele în care
Tina merge la interviuri.

Virgil

orice lift din lumea asta
ca să meargă bine şi să vină la timp,
ca să-ţi ofere tot confortul şi siguranţa
(ştiţi cîţi oameni mor zilnic în lume
căzînd cu liftul? sute. şi alte sute se sinucid din cauza lor),
ca să nu iasă incendii,
ca să nu scîrţîie decît rar
şi să aibă lumina potrivită, oglinda curată
iar zgomotul lui să fie liniştitor,
are nevoie de un tată grijuliu.
tatăl liftului e Virgil de la 8.
el ştie toate şmecheriile din lume.
învîrte pe arătătorul mîinii stîngi chei diferite
(cîte una pentru fiecare etaj)
şi-n dreapta ţine patentul.
în spatele urechii stîngi ascunde un creion.
cînd sună alarma, Virgil notează locul
ambuteiajului pe harta blocului,
sare din pat şi se face *slavalift*,
apoi vine urgent în lina întîi a accidentului.

de multe ori, clientul se blochează atît de bine în lift,
încît Virgil trebuie să coboare-n cea mai mare viteză pe cabluri,
să deşurubeze, să ungă, să pună totul la loc.
(Virgil a văzut de zeci de ori „omul-păianjen").
sau cînd clienţii sînt căsătoriţi
şi se ceartă căutînd vinovatul,
Virgil aşteaptă să se termine cearta,
să se pronunţe divorţul şi abia apoi
dă drumul la lift să-şi care unul dintre ei mobila.
un lucru îl deranjază foarte tare:
Virgil a fost martor la toate procesele de divorţ din bloc.

dragostea

cînd eşti mică
dragostea e atunci cînd primeşti mărţişoare
(Tina are cea mai pufoasă şi mai mare
colecţie de mărţişoare din bloc)
şi dragostea-i atunci cînd scrie în oracol
«ce culoare au ochii lui?» şi
«aţi vrea să fiţi prieteni sau să vă căsătoriţi?»
şi pînă la urmă el întoarce ochii în altă parte
şi se împrieteneşte sau se căsătoreşte cu altcineva
şi fumează apoi o ţigară şi atunci
dragostea e atunci cînd suferi-ca-proasta,
cînd îţi pare rău,
cînd începe un blues la un chef şi îţi dau lacrimile
şi lui îi transpiră palmele,
ar vrea să ştie tot despre tine.
dar mai ales dragostea-i atunci cînd e vară
şi ţi se rupe tocul pantofului în asfaltul încins
– e semn că cineva se gîndeşte la tine.
face vrăji, te vrea înapoi.
pe trotuarul din faţa blocului
zeci de tocuri strălucesc în lumina după-amiezei,

sfărîmate dar demne.
ca laserele lui Jean Michel Jarre în concertul de la Shanghai,
desenînd hotarul dintre noi şi restul oraşului.
şi dragostea cea mai mare e
atunci cînd George de la trei face avioane
– scrisori pentru tine
şi atunci cînd cafeaua-i fierbinte
iar *Tînăr şi neliniştit* s-a terminat,
tot dragoste e,
şi tot în inimă te pişcă
şi-ţi urlă: mi-e dor!

dragostea claxonează în faţa blocului
cînd te faci roşcată la coafor
are nervi, dă din picior.
dar şi mai dragoste e atunci cînd din blocul de vis-a-vis
un voyeur te atinge cu o pată de soare (aşa, ca-ntr-un vis)
reflectată-ntr-o oglindă, tu în faţa altei oglinzi te machezi.
şi între blocul BO şi blocul A4
voyeurul acela îţi dă şah-mat cu pata lui de lumină
întinsă curajos peste stradă.
dragostea-i şi atunci cînd vă despărţiţi
şi el „nu-ţi dă papucii"
doar că „tu meriţi ceva mai bun", te sărută pe frunte,
apoi tu nu-l mai laşi să-ţi şteargă şi lacrimile
şi vine vara şi se termină şcoala,
vin femeile de serviciu şi spală tabla
şterg pe jos, spală băncile
şi nicăieri nu mai scrie *I love you* şi dragostea
încape toată în apa plină de detergent,
apoi încape toată-ntr-o cîrpă
murdară şi ruptă pe margini şi-apoi
rămîne să petreacă vara într-o găleată roşie
pe care femeia de serviciu o uită în fiecare an
într-un colţ al cancelariei.

pînă la murături la borcan şi steluţe
de gheaţă la geam
pînă la toate astea tot o vedeam
a veniiit Tinaaaaaa! ţipau copiii pe scară
şi pînă la urmă mirosea a sarmale
şi a portocale şi a chanel şi la etajul cinci
muscat otonel.
liftul se bloca şi el ca-n alte daţi
şi ningea ca-n fraţii Grimm sau în
„o sută unul dalmaţieni"
a veniiit Tinaaaaaa! sărbători fericite!
zece fulare cîntă colinde în spatele blocului
şi nu se ştie de ce
la etajul trei stă singur în balconul îngheţat,
fumînd o ţigară
un domn cu trei facultăţi, tatăl Tinei, oarecum încîntat
a veniiit Tinaaaaaa! şi pînă la urmă seara se sfîrşea bine,
cînd bătea viscolul şi o descoperea
(încet-încet)
şi-atunci inima ei se vedea cel mai bine
era o inimă mare frumoasă ca
un tort cu frişca pentru toţi pofticioşii
şi pe inima ei scria pe o singură parte
„mc donalds"
şi-acolo lîngă plăpumioara roz-violet
îngenuncheam să auzim cum bate
să-i luăm pulsul
acolo se auzea ceva ca o tinichea şi atunci
aşteptam nemişcaţi să se trezească
să spună ceva.
unii rămăseseră muţi, alţii orbi de uimire
aşteptam, aşteptam, aşteptam

iar inima Tinei bătea din ce în ce mai tare
şi brusc începeau să cadă din ea
fulgi mici şi albi,
atunci se trezea:
am vrut să ştiţi că sîngele meu e zăpadă
ne spunea
să vă faceţi bulgări din el
şi nu vă bateţi cu ei
mai bine gustaţi-i
acesta e sîngele meu şi vreau să fiţi fericiţi...

Ştefan Manasia (1977)

S-a născut la Cluj-Napoca şi a terminat Facultatea de litere a Universităţii „Babeş Bolyai" din Cluj-Napoca şi lucrează în prezent la revista „Tribuna". Volum de debut: *Amazon* (editura Tritonic, 2003)

Ceea ce atrage atenţia imediat, după lectura volumului ***Amazon****, este perspectiva vizionară placată asupra cotidianului frust ce se amplifică lent pe măsură ce avansează actul semnificant. Coerenţa discursului poetic este realizată prin inserţia unor elemente mitologice, fără nici o spaimă de a fi omologat drept neomodernist. Textele lui Ştefan Manasia conving cititorul că poezia adevărată nu poate să renunţe definitiv la priza metafizică şi că nu există un „centru" din care să iradieze talentele literare. Ca simplu debutant, poetul de la revista „Tribuna" are şi substanţă suficientă şi o expresie destul de controlată pentru a mărşălui în primele rînduri ale competiţiei poetice.*

iluminarea

te gândeşti uneori la destinul tău de poet atunci
alegi o agendă cu coperţile verzi pe care o vei umple
cu versuri cum covorul de scame sau privirea
îţi va luneca pe zidurile reci răzuind tencuiala
te gândeşti la obiecte minuscule inutile fascinatorii
la culorile lor ponosite sub rugină şi praf
la sunetele pe care le-ar scoate dacă ar şti cânta
la piruetele pe care le-ar descrie prin aer dacă
formele li s-ar îndulci îndeajuns cât să poată dansa
şi atâtea lucruri visezi şi atâtea istorii îţi povesteşti
conştient în fiecare clipă de asta ca şi cum regizorul
dramei în care joci ţi-ar fi cerut să fii conştient
ca şi cum ai fi dintr-o dată ochiul lucios cu pete grena
al caracatiţei din abis cercetând strălucirea planctonului
apariţia codului cu dinţi reptilieni
sau a antenelor rândunicii de mare
şi abia atunci realizezi cât de străin de toate vei fi
în înserarea ce îţi apasă uşor vertebrele
ai să-ţi simţi degetele obosite pe masa de scris
şi lucrurile tăcute şi pierdute într-un fel de extază
incapabile să-ţi şoptească o poveste măcar
incapabile de un tremur înţelegător sau de un surâs

căci vei ajunge şi tu o zdreanţă ilustră un maieu
întins la uscat în cârligele clipei
înghiţind bucăţele de flegmă care vin de la sine
comunicând cu îngerii prin parfum (tot mai rar) sau duhori
văzând înserarea ascunsă sub aripa gaiţei lopătând
sau poate e vântul care izbeşte obloane or aerul
expirat ţi-atinge mâna pe când
e apropie Criza alergică Intoxicaţia Iluminarea
una din perioadele de asceză când (deschizi Cartea
şi) gândirea vânează ca pe un peşte exotic simbolul

iar sufletul primenit ar putea sta lângă oricare
dintre acelea îmbrăcate în rasa sfințeniei

însă tu speri că buzele nu-ți vor deveni niciodată nisip
că ochii nu-ți vor încremeni într-o suferință extatică
de aceea asculți bătăile inimii așteptând să-ți dai seama
că totul este doar o iluzie așa cum aburul cafelei
emite stările acelea moi și catifelate
de aceea-ți pândești cu vinovăție povestitorul
care acum așteaptă și el mișcările celuilalt de deasupra
aplecat peste răsadul verde lăptos cu brațele doldora
de trandafiri *umezi ca niște ochi luminoși*
sau poate fumând și jucându-și degetele pe holograma cânepie

ai vrea să gândești ca insectele
ca ele să zbori în aerul pulsatil
pentru că totul repetă mișcarea oceanică a sângelui
pentru că totul îi aprinde sau îi diluează culoarea
pentru că numai el ar mai putea inventa o poveste
auzind cuvântul pasăre sau cuvântul araucaria
cuvântul ghindă sau cuvântul chițcan
pentru că numai el își este victimă și călău
gâlgâind pe culoarele oranj
irigând mușchiul bleg apărând inima și capilarele
deodată totul să explodeze

schiță pentru autobiografie (de Antimoniu)

când eram un puști de cinci ani i-am dat lui taică-meo
prima (și singura) palmă. îmi desenase un turc, un sultan
și-i făcuse turbanul în formă de ou, clocit vertical, pe cap:
deci, logica frumosului pusese stăpânire pe mine,
se înstăpânise ca o eczemă de care nu mai scapi.

taică-meo şuta într-o minge roşie cu buline şi triunghiuri albastre
eu ţipam „şi mai sus! mai sus!" tata era cel mai bun
fotbalist din lume şi nu m-aş fi mirat dacă mingea ar fi rămas
lipită pe cer ca o stea.
mă ducea în Trivale, la meciurile lui Dobrin, şi la *grădina zombologică*
să văd cum dau zimbrii cap în cap. după ploaie,
adunam gasteropodele într-o găletuşă trandafirie de unde evadau
apoi patinând.
m-au alergat doi bondari de atunci nu-i suport,
am omorât o viespe cu papucul, în cameră, şi înainte de culcare
m-am uitat să văd dacă nu mişcă, poate „se prefăcea",
când dormeam m-am ridicat din pat şi am plutit până în bucătărie
doar ca să văd ce pregăteşte taica la micul dejun,
am revenit tot levitând în pat. le-am povestit nu m-a crezut
nimeni.

ţin în mână o cutie de chibrite, urc pe polată cu ea;
sprijinit cu spatele de slon, ..prind paiele într-o conservă de tablă.
vântul (bate din direcţia opusă) le-a stins.
îmi făcusem solar în grădină, şedeam pe o sanie învelită în preş,
meditam cum să distrug solarul ridicat de soră-mea şi Alina,
am fumat măduvă de soc pentru că mi-au arătat cum,
am fumat mătase de porumb învelită în foi de „Scânteia",
în grădină, eu şi tataia: Vechi Locomotive cu Aburi,
nu spuneam *veceu* sau *budă (deşi* ţăranii munteni sunt oameni culţi),
ci, laolaltă cu nea Ghiorghie-alu-Miei, ziceam *căcăstoare*
şi ne prăpădeam de râs.

un taur cu ascendent în capricorn se ataşează pe lumea asta
de câteva lucruri şi câteva femei:
primele, cu cât se-nvechesc, cu atât mai mult îi convin
(*averea*: o pereche de blugi franjuraţi, evazaţii din velur, cărţile
scorojite, tricoul mov-cenuşiu, pipa de os, altceva ce?)

lor, care se îndreaptă primejdios dinspre ființă spre uitare,
el cere timpului ca măcar dulceața salivei să le rămână aceeași.
un taur cu ascendent în capricorn este „de modă veche"
un vulpoi, un conservator: viciile și le descoperă înainte de zece ani,
iar calitățile pe la trei sau patru (lumina primelor amintiri),
viața îi va fi parazitată de vise și lene, de venin și orgoliu, de puritate și nepăsare.
în comparație cu el, ceilalți par niște boi surâzători,
niște boi candizi și fără complicații, cu ochii umezi,
cu cei mai frumoși și mai umezi ochi de pe lume.
ochii unui taur cu ascendent în capricorn vor capătă doar
lucirea aia a gheții surprinse de o zi primăvăratică. Orgoliu
cum spuneam: ViseLeneVenin
Puritate și Nepăsare
o pojghiță îndeajuns de sigură
și totodată fragilă.

mă trimiseseră pe deal, eu și țărănușii, să culeg mure.
îmi legaseră o oală de pământ la brâu, cu un cordon,
ceilalți umpluseră, sporovăind, sacoșele, eu leneveam, gustând
de pe fiecare rug. priveam rugii și bălăriile fantastice:
trăiam o bucurie exasperantă,
plantele erau eu erau mintea mea, peisajul ei reprezentat în concret.
știam asta mă durea să no pot pune în cuvinte.

L-am descoperit într-o grădină, pe tijele uscate
ce susțineau inflorescența unei buruieni,
întins, în toată splendoarea, în rețeaua anume compusă de el.
se deschidea ca o floare a veneții în brațele buruienii.

agresiv   arogant   aristocrat
fără prieteni fără dușmani
dacă l-aș fi atins, nu m-ar fi mușcat.

amazon

o istorie adevărată şi tristă, pentru Csilla

1

atunci câinele scheună. privi sârma ca pe o sondă precisă
indestructibilă
care avea să-i foreze venele cu încăpăţânare
până-i va dibui sufletul

sufletul câinelui atunci se predă

ştiind cum avea să moară în dimineaţa tulbure şi pustie, când manasia traversa cu îngrijorare nămolul pe care se legăna, asemenea unui şlep, căminul CFR

ca să fii scriitor gândea manasia *trebuie să ai oase tari, iar ca să trăieşti, oasele sufletului trebuie să-ţi fie tari, ca la fotbalişti, ca la vite.* căminul se apropia, căminul era un tei galben împodobit cu duhori

între gunoaie, nadăşul se ţâra înapoi, ca un amazon hămesit încolăcise pilonii podului, aştepta

la un capăt bine fixat în dane căminul CFR, la celălalt manasia în dimineaţa istorică şi acidă gândind: *ca să fii scriitor trebuie să pasezi podul, s-ajungi la teiul îmbătător, să ocoleşti câinele ce-şi duce stăpânul de-o sârmă şi, pe lângă toate acestea, cum intri pe poartă, arată-te strălucitor!*

cu mâini butucănoase şi cinstite, un ţăran meşterea sârma ca pe un motoraş, făcea dovada hărniciei lui acolo, pe pod, şi manasia, oprindu-se din gândit, se bucură:
se opri din gândit şi se bucură. începu să traverseze nadăşul ca o pastă îngălată, curgând aşadar în sus, ghemuit între piloni, răbdător

ocolind fisurile din spinarea metalică a podului, manasia înainta şi întrebă privind uşor într-o parte: *domnule, cum vă pot fi de folos?*

2

zilele trec şi ayatollahul viziunii se îndepărtează de noi.
zilele trec. zilele, ca studentele, inutile şi fade

trec zilele şi o dată cu ele ayatollahul viziunii, pulberea şi exaltarea şi sfinţenia vieţii de adolescent, iar atunci, mă întreb, ce-ar mai fi de folos decât

să ne umplem căuşul palmelor cu sodă, cu palmele lipite şi acoperindu-ne gurile, să ne rugăm

ingerând praful alb şi binefăcător, să ne rugăm în felul nostru, asemenea marilor păcătoşi care ştiu că nu mai au nimic de pierdut, că, de acolo de unde sunt ei, nu poate începe decât să le fie mai bine

şi dacă ratăm doza – eliberarea, cumsecădenia – o s-o luăm de la capăt, împreunându-ne palmele, căuşul umplându-l, în felul nostru rugându-ne

la Un Dumnezeu atât de mare şi de curat cum nici n-a început măcar să existe

trec zilele şi stomacul meu digeră tristeţea ca pe fluturi dis-de-dimineaţă vine ayatollahul comunicării şi îmi umple paharul cu sodă: *îl voi plăti cu sângele meu, să nu mă grăbesc*

3

după un timp, manasia repetă întrebarea, descântă: *domnule, cum vă pot fi de folos ?*

în clipa în care sufletul câinelui se predă, când ţăranul, liniştit şi viclean, ca după cuminecătură, admise că se descurcă greu, dar se descurcă singur, *întotdeauna o fo' aşa*

şi legând sârma de grumazul alb, trase de ea să-i verifice rezistenţa. înnodă apoi capătul celălalt de o sacoşă, tot mai sprinţar, sprinţarul moş

amintindu-şi un episod din străinul lui camus, manasia acceptă şi se depărta, hotărî că ţăranii din dâmbu-rotund au dreptul să-şi lege potăile cum vor

(era pe vremea când ayatollahul viziunii nu fusese încă înlocuit de căpitanul băsescu, vapoarele şi blocurile de locuinţe balansau încă toropite în dane, mii de câini leneveau pe maidane încolăciţi şi priponiţi în cele mai năstruşnice moduri)

ţăranul sâsâia ca un şarpe, câinele scheuna. manasia traversă podul gustând deja mireasma căminului, călăuzit asemenea piloţilor de luminile de aterizare

căminul ancora în nămol ca un portavion strălucind în dimineaţa tulbure, emanând o căldură stranie, ameţitoare, călăuzindu-şi noul venit printre şiruri de ouă de libărci fosforescente ca nişte neoane,

printre costumele portocalii ale ceferiştilor care, de-acuma, trebuiau să decoleze şi ei

nu se hotăra încă dacă să intre sau nu. îşi compunea o fizionomie savantă, un chip lombrosian care să inspire teamă, respect, duioşie – abia atunci portarii din lumea întreagă îi vor deschide porţile fără să mai pună întrebări, exclamând: *aşa, domnule, aşa da!*

4

când primul ceferist ieşi în aerul de şosete uzate, salutându-l ca pe o veche cunoştinţă, apoi nemai având ce să spună -tăcând, fiindcă salutul lui deschisese şi închisese deja o lume care, acum, gravita lângă ei

atent la lumea aceea, manasia se uită într-o parte, salutând cu multă afecţiune la rându-i, până ce lumea, rotundă şi aurie, umplută cu săpun, explodă

şi se auzi un pleoscăit şi se auzi un schelălăit când manasia şi primul ceferist îşi uniră privirile într-o limbă de şarpe, limba încremeni

ţăranul se depărta apropiindu-se de cei doi

îndărăt nadăşul gâlgâia

un braţ nevăzut îl chema pe câine-n adânc, el îşi mieuna tristeţea şi, mieunându-şi-o, se rotea, printre gunoaie şi ferigi, valuri de noroi, bidoane de bere şi cola săgetau luciul ca nişte fregate, desenau în torent chipul morţii

se rotea încă, ţinându-şi grumazul deasupra valurilor, când ţăranul trecu de cei doi, sâsâind

un dumnezeu mic şi neputincios îi sugea viaţa prin pupilele cafenii, însă câinele orb înota încă, repede-repede, mieunând

nadăşul – evanghelizat şi fericit – încolăcea acum uşor. strânsoarea parcă slăbise, parcă voia să îl lase şi să îi spună pa! cum spui copiilor mici şi mâţelor încuiate-n apartament pa!

5.

câine alb îmbrăcat în lâna memoriei (de-un alb murdar), străbătând potecile sufletului în chip de potaie, oprîndu-se, urinând & defecând

câine alb îmbrăcat în lâna memoriei (alb murdar), străbătând potecile sufletului în chip de potaie, cu ochii de fluture, martirizat, scurs între fălcile unui trup lipsit de sfinţenie, nevertebrat

câine alb îmbrăcat în lâna memoriei trece noaptea prin gard îţi linge mâna cu multă dulceaţă, bandaj ându-ţi rănile sufletului, dar sufletul ţi-este un zigurat

câine alb îmbrăcat în lâna memoriei adulmecă putrede flori uitate prin pieţe, călcând pe perniţe ca şi cum ar mângâia obrazul unei fetiţe, dar fetiţa îl vede, îl cheamă, l-acoperă cu impermeabilul ei. îl duce într-o cabină

deasupra amazonului veninos, cabina asta urcă la cer, alegând un punct fix. pe *calea lactee* luminile s-au aprins

lumi fericite rememorând mitul câinelui, alb

Ovia Herbert (1977)

S-a născut la Călăraşi şi este student la Facultatea de Comunicare şi Relaţii Publice a Universităţii din Bucureşti.

Prin volumul ***Deschideri****, pregătit pentru debut la editura Pontica, Ovia Herbert încearcă să-şi găsească un traseu poetic propriu. La fel ca şi la Adrian Urmanov şi Andrei Peniuc, avem de-a face cu un discurs lejer, construit în vederea captării imediate a receptorului către lectură. Nu contează deloc că tensiunea semiozică scade în mod flagrant, ci importantă rămâne numai acţiunea de seducere lectorială; strategiile emitentului textual sunt însă uneori atât de previzibile încât nici nu îşi ating scopul tocmai din cauza mizei minimaliste pe care o urmăresc. Când uită de „programarea" non-estetică, Ovia Herbert nimereşte versuri excepţionale care-i confirmă talentul.*

Deschiderile

(există)

cântec în spatele suprafeţei
vrem să-l învăţăm
născuţi pentru asta uităm mişcările deschiderilor
dacă te-aş întreba o noapte
ce-ai vrea să auzi de la mine ce-ai vrea
nu reuşeşti să rosteşti
nici eu dar pot presupune
o melodie puternică sau o linişte
din care nu se mai poate ieşi
cu trupul acesta.

refren: o să mă auzi aşa cum ai vrut tu
cum nu te-ai aşteptat niciodată
să iau forme să te continui
implacabil.

(nu reuşesc)

nu reuşesc să trăiesc fără răspunsurile voastre
pe orice cale în şoaptă
sau asurzitor
în spatele pielii vă formaţi
pentru ceea ce urmează
adăugaţi alte voci
deformări importante
sunt gata să le absorb
libere
un dans ce nu l-aş cunoaşte fără ajutor
folosiţi resorturi declanşatoare
în spatele crustelor

fiecare creştere a voastră
se întâmplă şi în mine

refren: pe zi ce trec îţi place mai mult
fotografia din perete are un alt cap
mai al tău.

(mângâierile)

mângâierile mele îţi schimbă viaţa treptat
te desfaci fără să ştii
te cureţi în ciuda bruiajelor
toţi ar vrea să te atingă în punctele
de unde îţi pleacă forţa
iubeşti cu ochii închişi
atingi ceea ce este nevoie fără să bâjbâi
ceilalţi sesizează noul aer ce vine
ar vrea să intre
să se hrănească şi ei cu orice preţ.

(unul)

unul în spatele altuia
pe holuri pe străzi în subsoluri ale oraşului
fără a face zgomot aşteptăm
timpul pierderilor
vom auzi îndemnuri
pregatiţi din mers
fără a opri fluidele de la unul la altul
ceea ce începea ca un murmur
se va mări cuprinzându-ne
simfonie înăuntrul căreia ne vom privi
altfel.

refren: crezi ce nu se vede
nu se întâmplă şi
urmează a lua forme.

(întâi)

întâi se va întâmpla între noi
descoperirea experienţelor rapide şi convingătoare
fiecare noapte se va transforma într-un extaz
alte spuneri
se vor derula în minte imperceptibil
cu o mişcare necesară a obiectelor
zâmbetele vor cuceri spaţiile
totul devenit proaspăt
asezaţi în carnea celorlalţi
se vor întâmpla naşterile de care
am avut nevoie de la început

(voi sta)

voi sta în tine oricum mă vei aşeza
îmi voi găsi poziţia
găsirea unor locuri
ce-mi vorbesc fluent
când vei mânca îmi vei da şi mie
făt lipit de sunetele tale
menţinem transferurile
orice pierdere
ne-ar afecta pe amândoi
ireversibil.

(cântecul)

cântecul e spus de la trezire
ca o rugaciune
să nu mă uite
să nu ne uite
în spatele uşilor sub spălătoare
netezim corpurile sub duşuri repetate
mirosiţi pătrunzător aromele aleargă
ajung în locuri transformate
ne dezmorţim
ne inundă gustul celuilalt.

(altă lume)

lume pentru creierele în creştere
expansiunea vocabularului
creat pe cel vechi
sunt alte mişcări şi gemete
pe epidermă hainele foşnesc felurit
silabe în aşteptarea răspunsului
freamătul unor corpuri detaşabile
instalări
ce au stabilit intrări armonioase atingerile
declanşează vibraţii salivări
greu de explicat.

(ai un loc în mine)

ai un loc rezervat
e nevoie doar de o şoaptă
interceptarea prin spunerea parolei
ne vom simţi excelent

în creierul meu
captările neaşteptate
vor încălzi carnea
în acest delir
nu vom mai şti cine pe cine mângâie
şi bucură
mergem spre locul emisiei toţi
ne vom întâlni.

(intonaţiile)

intonaţiile sparg blindajul
se expune vibratil
o nebunie proaspătă
produce satisfacţie
musteşti
găseşti alte întoarceri oriunde ai privi
limbajul în care reuşim
a dansa
ameţeli dorite
ce nu plictisesc
şi nici nu te adorm.

Ionuţ Chiva (1978)

S-a născut în Bucureşti, unde frecventează Facultatea de Litere. Debut editorial: *69* (editura Polirom, 2004).

Sunt bucuros să constat că, iată, la o distanţă de doi ani, Ionuţ Chiva se prezintă în faţa noastră ca un prozator matur, fără complexele iniţiale, cînd, în prima şedinţă de cenaclu, nu avea mai mult de zece pagini scrise. Acum, el şi-a definitivat volumul de debut care – sunt convins – îl va situa printre cei mai promiţători autori tineri. Alături de Ioana Băeţica, textele atestă frecventarea „metodei" fracturiste în proză, propulsînd un tip de discurs narativ ce mizează totul pe autenticitate. Se explorează, în continuare, atitudinalul actanţial al novicelui rebel, neintegrat încă socialmente, recuperîndu-se zonele periferiale ale existenţei într-un idiolect argotic neprelucrat. Descrierea unor reacţii fracturate la real face ca receptarea în lectură să fie cît mai palpitantă. Se probează mai multe registre colocviale (de la Salinger la Burroughs) în radiografierea naturalistă a realului cotidian. Nu ştiu dacă, furat de scriitură, nu va cădea în manierism facil.

– Pot să mă aşez?

Ridicai privirea şi era Vladimir. Zîmbea, se schimbase, acum avea un fel de barbă roşcovană şi rară. Şi o căutătură, aşa, saşie un pic.

– Văd că tot barosan ai rămas... Îţi dau o bere?

– Mănînci calule ovăz? Hă-hă-hă-hăăăăă... Îşi puse o mînă pe umărul meu ca să mă potolesc. Lipsi o clipă şi apoi reveni cu berile şi acelaşi zîmbet acru, zîmbetul lui nou.

– Ce mişto-i afară, ă?

Arăta ca mine, poate ceva mai curat. Mă scărpinai pe burtă în timp ce-l măsuram (prinsesem obiceiul ăsta tîmpit).

– Ce-nvîrţi?

– De, ca băieţii... prin piaţă.

Nici nu mă asculta. Vroia să deschidă o discuţie şi avea nevoie de pretextul ăsta. Nu mi-era bine cu el, n-aş fi vrut să-l mai văd pe nici unul.

– L-am scos pe Lazy de acolo...

– Da!? Şi e bine? Sau...

– Da, bine. S-aprinzi şi tu o luminare pentru Ochi, zise privind într-o parte.

Şi el se simţea prost. Iată, nici nu vorbiserăm de altceva... Plonjaserăm direct în momentul din care se întrerupsese totul. Un băiat încerca să vîndă pe terasă brelocuri. Ne lăsă şi nouă unul pe masă. Vladimir i-l aruncă înapoi cam repezit.

– Ionuţ, uite ce-i, eşti prietenul meu, vreau să te ajut...

– Mai ia-mi o bere.

Zîmbi. N-avea să-i fie uşor... Un timp stăturăm aşa.

– M-am întîlnit cu nevastă-ta...

– Ce zice?

– E frumoasă, zîmbi Vladimir galant. Zice că nu înţelege, a încercat să dea de tine, da' cine să mai ştie! M-am gîndit c-oi fi pe la mătuşă-ta aia, da' cum nu ne-ai dus niciodată...

– Las-o baltă... Stai şi rînjeşti la mine.

Rîdeam şi eu. Mă întrebă dacă n-aş vrea cumva să-l văd pe Lazy. închiriaseră o garsonieră împreună, „ca-n vremurile aurite".

Da, vroiam. Am dat berile pe gît şi am luat-o încet pe stradă. Pe drum a apucat să-mi spună cum că ei doi ar vrea s-o ia de la capăt şi cum nu înţelege cît de proşti am fost că ne-am blocat, ca şi cum noi singuri nu ne puteam descurca. Nu chiar ca înainte, dar oricum...

– Decît aşa... şi se uită la mine zîmbind.

Pentru că, totuşi, ne făcuserăm relaţii şi chiar prietenii printre clienţi? Ne făcuserăm. Făcuse el rost de niscaiva aparate performante? îl privii întrebător. Da, făcuse. Mi le arată acasă.

– Şi cum nu-l puteam lăsa pe fratele nostru...

– Nu mă bag.

Şi mă oprii din mers ca să-i dau timp *să înţeleagă* asta. Îşi muşcă buza uşor, dar îşi reveni. Schimbă un timp subiectul. Cînd am ajuns în faţa blocului, mi-a spus să nu m-aştept la mari progrese. Nu înţelegeam.

Aha, în privinţa prietenului Lazy adică...

Dădu să intre.

– Stai puţin, că am crampe.

Am luat o sticlă de votcă şi am urcat.

Într-adevăr, n-aveam la ce să m-aştept. Stătea pe un scaun, probabil aşa cum îl lăsase. Casa mirosea uşor a pişat. Zîmbea cînd am intrat. Stătea pe scaun cu un fes mare, negru, pe cap. îşi presărase beţe de chibrit pe picioare, în poală. Să tot fi fost din vreo zece cutii. Zîmbea la noi, rîdea ca proasta... Cicatricea i se închisese urît.

– He-he...

Ne aplaudă intrarea. Era în extaz, aruncă beţele în sus. Aplauda ca o focă.

– Ooof, frăţioare...

Am picat în genunchi la picioarele lui şi l-am luat în braţe încercînd să-i sărut obrazul ars. Se ferea chicotind şi încercînd să mai aplaude. L-am imobilizat strîngîndu-l tare şi mi-am împins

capul în pieptul lui. Tremuram fără să mă pot opri. Îl simţii pe Vladimir aşezîndu-se în fund lîngă noi.

– Ce faci, frăţioare?

Lazy se uita, liniştit acum, pe geam.

– Nu vorbeşte..., răspunse Vladimir în locul lui.

Îmi dădu o ţigară şi sticla. Le apucai dărîmat.

Lazy încercă să-şi sufle nasul de poalele cămăşii, dar Vladimir îl plesni uşor peste mînă. Acum mă privea şi nu puteam să suport. îşi plesni palmele şi făcu: „djjjjjjjj!!".

– Pizda mă-tii!...

Rîdeam toţi, el dădea din picioare fericit.

Apoi se opri brusc, îngheţă, cu o expresie de umilinţă îngrozitoare pe chip. Părea că ne imploră un ajutor oarecum jenant.

– Du-te la baie, îi şopti Vladimir, ridicîndu-l de pe scaun şi orientîndu-l în direcţia cea bună.

– Aşa o duceţi voi? îl întrebai cînd ramaserăm singuri.

– Ţi se pare aiurea? răspunse, măsurîndu-mă din nou ironic. Taică-său nu mai vrea să ştie de el de cînd l-am scos. Da' tu n-ai văzut ce-i făceau ăia pe acolo...

– Bă, *bănui*. Zic c-ai făcut bine.

– Mersi. Da', vezi, de-aia ziceam... că totuşi, cu banii, ce să zic...

Fluturai din mînă să tacă. Claxoanele se auzeau plăcut prin fereastra deschisă larg.

Lazy reveni, scuturîndu-şi ostentativ mîinile ude.

– Ai tras apa?

Rîse din nou şi fugi înapoi. Trase apa, veni înapoi, dădu să se aşeze pe scaun, dar se răzgîndi şi se săltă pe patul mare. îl vedeam cum stă, aşa, cuminte şi se uită la noi (bălăngănea din picioarele care nu atingeau podeaua). Îşi pusese un şerveţel peste picioare şi ţinea cu amîndouă mîinile un biscuit din care muşca rar, atent. Abia atunci observai că scăpase de fesul ăla şi-şi făcuse freza.

Asta m-a rupt.

Toate zăgazurile trosniră și un gol tandru îmi umflă coșul pieptului. Îmi lăsai fața în mîini liniștit, apucînd să văd că Vladimir își face și el de treabă pe la bucătărie.

Eram în viață...

Nu mi-a mai arătat scule, nu mi-a mai propus nimic. M-am ridicat, l-am sărutat pe Lazy, m-am dus în bucătărie să-mi iau la revedere. Stătea la masă și număra firimituri. M-a privit și i-am făcut cu mîna.

Am coborît pe scări și am ieșit buimăcit de soarele de aprilie.

Peste vreo două săptămîni, mă clătinam pe lîngă Dîmbovița în sus, spre centru. Fusesem gripat rău și acum ezitam la fiecare pas, închizînd ochii de plăcere. Din timp în timp mă opream să mă țin de parapet și să fumez juma' de țigară, deși asta îmi făcea puțin greață. Soarele astenic... Îmi treceam lunatec mîna peste obrazul neras, cu mare plăcere. Și apoi încet-încet, cu pași mici, plimbă-te, Muiuț, mergi doar, ce dracu' ar mai fi de făcut.

Pe la Grozăvești, rezemați de gărduleț, erau ei doi, ca și cum mi-ar fi blocat drumul convalescent. Vladimir și R., adică. De fapt, l-am văzut pe el și ziceam c-o minte pe vreuna, așa, în susurul rîului infestat. M-am înviorat, zic, să vezi ce-i stric vrăjeala lu' ăsta, ca-n liceu, dracu'... El luase o față, așa, ciudată cînd m-a văzut – și atunci R. s-a întors, mi-a zîmbit și m-a pupat pe obraz.

– Ce mai faci, măi?

Ia, zic, și eu pe aicea... Mă rog, regăsire, dă-i discuții, amintiri... Vladimir a sărit cu propunerea că să bem totuși ceva, dar n-avea nici unul dintre noi bani. Și oricum. Din cînd în cînd treceau studenți spre cămine și eu mă gîndeam că arătăm de parcă am avea vreo cincizeci, cam așa.

Am pornit toți trei spre oraș și R. m-a luat de braț să se justifice și să-mi relateze cele întîmplate de atunci. Și era, o, Vladimir Ilici, totul era așa de banal și mizerabil și ea nu mai avea parcă farmec deloc, să vezi că de-acu' i se îngroașă și gleznele și ooooof... Vorbea încet, zicea că sigur, mi-a zis ea să

nu încerc s-o mai caut, da' eu ce sînt pînă la urmă (sau eram, mă rog), cîine sau ce. Ca bărbat ce mă cred (credeam), ar fi trebuit să, mă rog, oricum, să fac ceva. Adică să trag de ea, să-i spun că, să-i demonstrez că...

– *Never*, zic eu.

– De-aia nici nu m-am mai măritat, de scîrbă. A rămas săracu' ăla bulversat total.

– Auzi, săracu'...

Vladimir rămăsese mai în spate şi mergea, aşa, cu mîinile în buzunare, *indiferent*... El fusese mereu întruchiparea discreţiei.

– Da', mă rog, alte vremuri... Acum, fără bull-shit, eu zic aşa: s-a mai liniştit, vezi bine, sîngele în noi şi abia acum cred că am putea avea ceva cu adevărat bun. Ce zici, Ionuţ, tu şi cu mine, ă?

M-am oprit şi m-am uitat la pantofi. Vai de mama lor. Ea şi-a aplecat capul să-mi prindă privirea. Mă cerceta. Ne-a ajuns şi Vladimir din urmă.

Zice R.:

– Uite, el a investit în sculele alea despre care ţi-a vorbit... Ne punem toţi pe picioare şi facem noi ceva pînă la urmă.

A, asta era... Am privit-o rînjind. Şi ea, şi V. cred că şi-au dat seama pe loc. Am început să rîd pînă să mă înec dracu'. Cu lacrimi am rîs.

– Adică, R., tu-mi ceri prietenia acum, ă?

Şi rîzi şi tuşeşte.

– Băi, ce să zic, sint flatat, da'...

Eram pe la Eroilor. Am luat-o la dreapta şontîc-şontîc, făcîndu-le „la revedere".

Ca-n filme. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nimic bun nu se mai putea întîmpla, dar eram cumva atît de mîndru că, iată, am reuşit să evit capcana. Mergeam pe stradă şi auzeam marşuri. Mai tîrziu am ajuns la „Argentin", unde am reuşit să-l conving pe om să-mi dea un coniac pe datorie. Am învîrtit paharul plescăind şi am început să-l sorb încet, gîndindu-mă cu emoţie şi detaşare la Ochi, la Lazy şi la toate cîte au fost. Ce s-a întîmplat mai departe ştiţi deja. Vladimir, Lazy & R. şi-au pornit afacerea murdară şi

s-a dovedit că Vladimir avusese dreptate. Foştii clienţi, o parte, în fine, i-au primit cu braţele deschise. Centaurul era deja în Spania, de unde a fost trimis înapoi mai tîrziu, aşa că nu au întîmpinat nici un fel de rezistenţă.

S-au mutat împreună, Vladimir şi R. au trăit o frumoasă poveste de dragoste (publică), întreruptă însă cam prea brutal, totuşi. Cristinuca a avut parte şi ea de o intrare remarcabilă în showbiz şi de o carieră scurtă, dar strălucitoare. Apariţia părului pubian însă a făcut ca atracţia să scadă brusc.

Într-o continuă uitare de sine, Lazy s-a dovedit a fi un operator dedicat. Bănuiesc că era ca un urs de circ amorţit şi caraghios. Trist de privit fără să fie el însuşi trist, probabil.

Toate astea mi le-a povestit într-o noapte Vladimir.

Ne-am bătut. Eram amîndoi pe podea, mă dureau toate. Mă sunase cu o oră înainte la telefon şi nu înţelesesem nimic în afară de faptul că mă roagă din tot sufletul să vin la adresa cutare.

Am intrat într-un apartament spaţios şi cochet. Făcuseră bani. Cristinuca dormea dusă, Lazy la fel.

– Le-am dat diazepam.

Era murdar de ceva ce părea sînge. Şi Lazy la fel. Pentru o clipă, şobolanul mic şi negru din pieptul meu şi-a oprit săpăturile. M-am lăsat pe un fotoliu. Vladimir tremura şi transpirase tot.

– Stai jos, i-am zis. Ai băutură?

A scos un coniac, am turnat pentru amîndoi şi le-am dat peste cap. Am turnat din nou. Linişte ca-n biserică. Se mai calmase.

– Uite, Mu..., ăăă, Ionuţ, te-am chemat ca să... Tăceam. Eu aveam răbdare. Mi-a spus cele de mai sus (cu alte cuvinte). Era beat şi a căpătat curaj.

– A murit R.

Auzi, „a murit". I-am aruncat paharul în cap şi eu am urmat paharul. Dar nu eram eu destul de puternic, chit că el era beat şi speriat şi eu altfel. Cred că mă omora dacă nu se sculau ăia doi. I-am liniştit cum ne-am priceput. Cu alte pastile, în fine.

Mă simţeam dezmembrat. Abia dacă nasul umflat şi pulsînd, arcada spartă etc. mă făcuseră gata s-aud şi restul.

Întins lîngă mine, Vladimir reluă povestea de unde fusese întreruptă.

– Şi a venit ăsta la noi. Clasic, aş zice. Ca Ochi cumva... Cică eu şi cu R. – şi el să ne vadă. Prostii... Crede-mă, n-aveam nici un chef, nu mai eram presaţi de nimic, da' ăsta era loaded şi ne-a promis o sumă groaznică. Plus viitori clienţi...

– Asta era chiar important, zisei, amintindu-mi ceva.

– Da.

S-au dus acasă la fraier, şi-au făcut numărul pe care-l tot vizionez de-atunci şi la un moment dat fraieru': BANG-BANG!

Şi trupul lui R. s-a încordat nefiresc şi apoi s-a destins total. Capul ei a căzut pe podea şi Vladimir a ieşit natural din strînsoarea care ameninţa să-i ţină membrul captiv.

Totul a îngheţat o clipă, imaginile au continuat să curgă pe ecranul din spate. Apoi Lazy a scăpat camera şi, cu un urlet înfiorător, s-a repezit la fraier. Vladimir s-a dezmeticit şi el din cel mai tare orgasm din viaţa lui şi l-a urmat. Şi aşa au rămas două cadavre şi Vladimir şi Lazy au fugit ca doi bezmetici lăsînd acolo tot (chiar şi pe R., o, Doamne!).

Şi acum. Nu aveam cu ce să-l ajut, iar el ştia asta. Mi-a lăsat caseta ca un căcat simbolic sau nu ştiu de ce. Ne-am spălat şi apoi am ieşit amîndoi. Vladimir se uita în toate părţile. Noaptea era destul de răcoroasă, ţesută cu vorbele bătrînelor care stăteau pe pragurile caselor vechi. Bătrînele pe lîngă care treceam erau mici, gheboşate şi negre.

– Pregăteşte-te, Vladimir, zic, că unde te duci tu e iadul.

În aceeaşi noapte răcoroasă de început de toamnă, tatăl lui Lazy primi un telefon la o oră deloc obişnuită pentru aşa ceva. O voce de adolescent îi comunica adresa de la care-şi poate culege copilul, adăugind rugămintea fierbinte de a şi face lucrul acesta.

– Încă ceva, spuse vocea... E şi o fetiţă simpatică şi deşteaptă foc acolo. Fie-vă milă...

N-a durat mult pînă să-i prindă.

Vladimir a fost cules de pe băncile gării din Mizil, judecat repede şi trimis la puşcărie, unde e pînă în ziua de azi.

George Vasilievici (1978)

S-a născut în 1978 la Constanța și a absolvit Facultatea de Științe Economice a Universității „Ovidius". Volume: *Îngerul negru* (1998), *Gabi 78* (editura Vinea, 2001), *Featuring* (în colaborare cu Ondine Dietz și Ștefan Caraman, editura Vinea, 2004, Premiul filialei Constanța a Uniunii Scriitorilor).

George Vasilievici face parte (împreună cu Mircea Țuglea, Sorin Dinco, Ileana Bâja, Grigore Șoitu, Mugur Grosu și Florin Cristian Anastasiu) din Cenaclul de Marți ce a funcționat la Facultatea de litere a Universității Ovidius. După ce, la al doilea debut (cel din 2001) s-a făcut remarcat pentru atracția manifestă către subteranele nesigilate ale abjecției, situându-se în proximitatea discursului pornografic, poetul se arată, acum, fascinat de „înspăimîntatoarea frumusețe" a existenței, într-o viziune mai echilibrată în care eul nu se mai simte atît de traumatizat de alterarea sa inevitabilă. S-ar părea că poetul constănțean ne va da de lucru și de acum înainte.

Înspăimântătoare frumusețe

„cumpăr sufletul diavolului"
(anunț la mica publicitate)

Între placenta elastică a mamei și placenta
fărămicioasă a pământului mâinile mele se întind
cu palmele deschise
și îmbrățișează în grabă alți oameni la fel de
străini mie pe cât de străin nisipul de pe fundul
oceanului îi rămâne soarelui. cuprind alte mâini
asemeni lor. se înșurubează în piepturi albe și
arogante din care laptele erupe și se amestecă cu lacrimile,
cu sângele, cu roua dimineții, cu ploaia, cu urina, cu transpirația.
cu sperma înourată și amenințătoare.
nimic din ceea ce poate fi amestecat nu rămâne altfel.

Nu stau leneș și nici întrebător, iar ceea ce
visez trăiesc întocmai, chiar și atunci când sunt
prăbușit, strivit zilnic de greutatea începutului,
căci nimic nu a început altădată, nimic nu s-a întâmplat
mai devreme de acum și soarele ăsta nu este nici el același
cu cel de care îmi aduc aminte iar cine crede
că mă cunoaște azi
pentru că m-a întâlnit ieri va râde și
se va bucura văzând ca s-a-nșelat.

Când o fată tânără, plină de iubire, cade
de pe casă și își zdrobește capul de piatra
pe care piciorul meu o ocolește cu atenție,
ochii mi se bucură de această formă
nouă în care se organizează materia.

Nu cred în nimic din ceea ce mi-ar pune
viața în pericol, însă nici nu ignor aceste
siluete abstracte, scrise sau calculate

disipate de lumina astrului ce-mi creste în burtă şi
ţâşneşte sălbatic de sub pielea mea uimindu-mă, precum firul ierbii
uimeşte zăpada ostilă cu răsăritul ei cloroformic.

Ştiu numai ce simt, dar ce gândesc îmi oferă putere
şi răspunsuri ce mă fac iarăşi să mă-ntreb,
şi astfel, numai ce este frumos este adevărat. o crimă
ce-mi potoleşte setea de sânge. o femeie pe care
o rad în cap şi dezbrăcând-o de haine, o dau afară pe
coridorul blocului, plină de lacrimi şi urlete
disperate ce vor atrage priviri străine asupra ei.
un răsărit înarmat până în dinţi cu nostalgii absurde,
ca un grănicer
ce-mi fură mult timp privirea
cu sofisticăria-i emotivă făcându-mă să nu
îmi amintesc niciodată că în spatele soarelui,
miracolul explodează după miracolul
dinaintea sa. o pădure proaspătă în care cântecele
păsărilor se împletesc altfel în fiecare loc, obligându-mă
să cercetez cu atenţie toate emoţiile ciripite până uit că
de aş fi ieşit la vreme din frunzişul halucinant dragostea ar fi
sărit în faţa maşinii mele, rănindu-se foarte uşor.
surâzător şi superficial.

Pe marginea lor, diavolul se sprijină în zâmbet. se dezvoltă
în alergare la picioarele mele dând din coadă.

„Mă duc singur, nu înţeleg ce nu înţelegi,
nu înţeleg ce nu-i de-nţeles"
ea mă priveşte prin toţi oamenii de-odată,
de-a lungul amintirii.

Sunt foarte limpede şi senin.
am venit singur. nu am nimic la mine, nici
măcar corp nu am. nu ştiu ce să fac dar

aşa te pot privi mai bine. aşa te pot
părăsi fără să strigi. fără să te opui masacrului
supravieţuitor al digului din maimuţă.

Ce păcat că nu mă poţi auzi şi tăcerea te face să minţi.
să mă împingi din evoluţie.

Mă gândeam la cele două perne rotunde
pe care m-am abandonat, dezvelindu-mă,
ca să ajung la tine.

Masca de om a fost doar lovitura precisă
şi ucigaşă a începutului. aşezată de curând
înainte de lacrimă. înainte de confuzia detectată
de-a lungul furtunii. totul s-a petrecut între părinţi,
în unicul leagăn al copilăriei, pe mijlocul
podului de carne de unde am învăţat înalţimea întunericului
să-mi împletească pielea.

„te iubesc dragul meu pentru că te pot ucide".

Ea cumpără sufletul diavolului şi se întoarce la mine
ca la început, cu palmele larg deschise, gata să-şi
manifeste absenţa din mijlocul crimei ca şi
cum ar fi fost singura vinovată.

„ce pula mea vrei? Nu-mi amintesc
de tine. Eşti doar o curvăăăăăăăă?
Îmi pare rău,
nu am ştiut. Mi-a făcut plăcere să te recunosc în
aceste condiţii."

Universul complotează pe faţă. Cheltuieşte miliarde
de stele pentru ca miracolul ce sunt
să se întâmple şi sfârşitul lui să-l
masturbeze direct în alb.

Nu pot fi nefericit purtând mitoza albastrului mării
sub costumul împotriva albastrului mării al
scafandrului introvertit ce ridică cu respect capacul
vaginului ontologic înainte de a se scufunda
în bezna şi fragilitatea interiorului personal.

Nouă mii treisute patruzeci şi două de apusuri
s-au rătăcit pe continentul înghiţit de apele
nimfomane ale corpului aplecat pe victorie,
tot atâtea răsărituri şi eu o dată cu ele mă caut
prin înotul stării tale de vis şi
ies la suprafaţă în lumina holului antic
plin de lichidul rahidian al planetei
nervos la maxim şi gata să mă ofer în dar
cercetătorilor, specialiştilor, inventatorilor
şi descoperitorilor ce se vor mulţumi cu mesajul
pe care sufletul meu sfărâmat de veselie l-a
încrustat în zâmbet pe gipsul cufundat în cele două perne.
rotunde.

Doamna mă aşteaptă în atmosfera nebuniei
cu moartea ascunsă între labii ţinându-mi piciorul pe gât.
„priveşte în sus" şi-ntr-adevăr , fără să vreau privesc în sus,
din început nu se vede nimic în rozul
pregătitor al dragostei fără corp, plâng pe lentoarea
introspectivă a revenirii, a recuperării,

pentru că
cel ce părăseşte este cel părăsit de iubire,
ucis în diavol de înspăimântătoarea frumuseţe.

Dan Sociu (1978)

S-a născut la Botoşani. Studii de filologie, neterminate, la Universitatea din Iaşi. Volum de debut: *Borcane bine legate, bani pentru încă o săptămână* (Editura Junimea, 2002).

Ciclul citit în cenaclu, intitulat „Cerere de debranşare", aparţine unui poet dezabuzat ce explorează zonele sordide ale realului, indiferent la meandrele discursive ale congenerilor. Deşi fronda extremală, decelată la nivel semantic, divulgă o conştiinţă mutilantă, delimitată de o viziune obscură, în conformitate cu bestiariul contorsionat al subteranei dostoievskiene, actantul revoltat nu-şi refuză toate şansele de a se elibera de necroza cancerigenă a cotidianului. Dan Sociu are o forţă neobişnuită a limbajului poetic într-un context în care debutanţii se nasc deja mimetici. Să sperăm că energiile poetice ale tânărului moldovean, înzestrat cu un talent autentic, nu se vor irosi într-o boemă ieftină.

vodcă sau vin

„we stand in galleries mournfully unable to look
as modern as that"
(Andrei Codrescu)

prima oară cînd mi-am văzut numele tipărit
a fost în nouăzecişiunu în ziarul local la
decese chiar a doua zi după moartea tatei

plesneam de mîndrie şi stupoare şi încîntare
bineînjeles că am citit anunţul de vreo
douăzeci de ori îmi silabiseam numele
puneam degetul limba urechea şi brusc
îmi aminteam
de mortul din casă de oglinzile acoperite cu
cearşafuri de statutul meu de proaspăt orfan
repede mă prefăceam că mi-e ruşine

mă blestemam şi azvîrleam oho ziarul cît colo

la îndemînă undeva de unde să-l pot culege mai tîrziu

îl ascundeam sub pat ca pe o revistă porno

la paisprezece ani am scris o povestioară sefe
şi un scriitor bucureştean mi-a aruncat o vorbă
aşa într-o doară stăteam amîndoi faţă-n faţă
era cît se poate de real şi de bărbos şi totuşi
nici nu mi-l puteam imagina nu mai văzusem scriitori
îi credeam pe toţi morţi mai mult chiar

eşti talentat mi-a spus ai vînă
mi se strîngea pielea pe spate aşteptam o
pedeapsă ceva îmi ziceam aoleu ştie că mă masturbez

ştie că fumez
mi-am cumpărat un caiet am scris pe copertă
cu litere îngroşate dan sociu poezii editura
cutare pe prima pagină dan sociu poezii coperta
de prefaţă de pe urmă m-a cuprins un fel de
nxietate dar ce le dau la lansare vodcă sau vin
cum ştiam eu că se face

şi noaptea cînd mă apuca foamea stăteam în chiloţi
în bucătărie şi mîncam borş cu ceapă hop
anxietatea dacă ar intra acum cititorii pe uşă
şi te-ar vedea
aşa că n-am scris pînă acum mai nimic
pentru că ştiu eu cum e cu poezia
şi cum se uită la tine cînd te plimbi prin casă-n chiloţi

foişorul rockerilor

în zadar îl mai ascult pe hendrix
nici măcar chitara lui n-ar putea dezgropa
tremoloul acelor zile ceaţa purpurie
prin care-mi tîrşîiam bocancii cu ţinte
gustul de rodie al primei înfrîngeri
(şi în ochii ei scria
ieşi afară dumneata)
năucit m-am lăsat pe vine în mijlocul foişorului
o clipă oasele subţiri mi-au trosnit
lanţurile argintii zornăiau îngrijorate
găurile din blugi atîrnau triste guri de paiaţă
capul de mort de pe geacă s-a făcut că se uită în altă parte
lucian şi cristi m-au bătut pe umeri
(cîtă vreme voi vorbi
prietenii mei vor trăi)

şi m-au luat cu ei la rodica
(o, nu vă gîndiţi la poveşti cu
adolescenţi miopi şi curve mămoase
rodica era doar o crîşmă de lîngă piaţă
consolatoare căci purta un alt nume decît al ei)
maică-mea a stat lîngă mine cînd am vomat
mi-a spus lucruri stranii
despre o planetă plină de fete
mai bune şi mai frumoase şi mai adevărate
şi care mă aşteaptă numai pe mine
(ce greţos ce oboseală
aş fi gîndit eu cel de atunci
citind aceste rînduri
într-adevăr ce naşpa şi ce greţos
dar vezi tu chiar luna trecută mi-au
schimbat vechiul număr de telefon
cel la care ea continua să mă sune
şi după)

conserve bine închise borcane bani pentru încă o săptămînă

1.

O turmă de oi
înaintează prin ploaia smerită
franciscană
peste podul care leagă tudorul de metalurgie

mîncat de viscole îmbălsămat în miasma bahluiului
după fiecare ploaie
petele de rugină îi
strălucesc în lumina noului soare

ca un trup nu tocmai tînăr

purtîndu-şi poftele la vedere

oi nemulse
de a căror dulce materialitate
se încarcă gemînd
ca de propria-i greutate
regăsită parcă după secole de plutire

2.

nimic nu se leagă în mine şi
oricît m-aş strădui nimic
nu mă leagă cu adevărat de voi
un pod amărît acolo pe care să poată trece
în siguranţă tramvaie autobuze turme de oi
trăiesc o zi şi pentru că
nu se rupea
mai trăiesc una
aceeaşi
şi aceeaşi ca-n
zona crepusculară.

aceeaşi dimineaţă crudă ca o blană
jupuită de pe un iepure viu

aceeaşi dup-amiază în care oriunde m-aşez
acolo rămîn
încremenit
şi încleiat
înecat în salivă ca o micuţă fotografie
sărutată cu ură

aceeaşi seară
care urlă să-mi
acopere urletele

cînd paharele sunt mai însetate ca mine
şi se rup de rădăcinile lor invizibile
şi muşcă

tu ştii că
iarna trecută cînd
ai dormit cu mine-n tezece
cea mai chinuitoare
dintre obsesiile mele
era aceea că
într-una din zilele
cu apă caldă vei fi prinsă şi
violată la duşuri?

3.

ploaia s-a terminat şi soarele se ridică în colţul din
stînga sus al oraşului ca un curcubeu apare la capătul
podului autobuzul cu pachetele noastre de-acasă
două plase ca de obicei legate-ntre ele cu un cordon
de la un halat de-al maică-mii cartonaşul cu numele
meu legat cu sfoară borcane bine legate la gură conserve
bine închise bani pentru încă o săptămînă

Ozone friendly

Pentru Radu Andriescu

1.

am scăpat în sfîrşit de mai vechiul şi ridicolul meu rău de maşină
de pe bancheta din spate aprob încîntat
înjurăturile prietenilor mei comentariile lor tehnicezoterice

nu voi învăţa să conduc o maşină

(pînă şi-n vise intru-n toţi stîlpii) cum
la vreun instrument nu cred să învăţ vreodat' a cînta dar
e ceva vreme de cînd am încetat să le mai spun femeilor tanti şi-n
faţa obosiţilor funcţionari şi a acrelor vînzătoare
rămîn cool
acum
mă ţin tare

(radule   adevărul e că am pierdut mai mulţi prieteni decît un
centenar
dar ştii
invers decît pe oglinzile retrovizoare
lucrurile par mai apropiate decît sunt în realitate)

2.

de ce cînd şi eu sunt ozone
friendly environment
friendly şi chiar friendly la o
adică semnez orice numai să fiu
cu băieţii iau poace la bîza
castane dupace peniciline stau
capră şi mă las cocoşat la lapte
gros bucuros fac cheta la flegmă

nu te-au trezit la ploieşti şi nici la întoarcere
n-ai apucat focurile de pe rafinării
în prima zi ţi-au ascuns cravata şi centura
ai primit mustrare
în faţa careului
îţi înghiţeai ruşinat mucii şi-ţi cădeau pantalonii
ţi-au plantat un şarpe în geamantan
ţi-au turnat pastă în chiloţi te-au
pictat cu cremă de ghete ţi-au scăpat
un linguroi de sare în ciorbă te-ai scăpat

pe tine şi te-au pîrît ţi-au furat banii
şi te-au lăsat singur în pădure dar
în ultima zi cine-a văzut ursul la
gunoaie în timp ce ei lălăiau lîngă focul
de tabără cine s-a ascuns şi l-a privit
minute în şir fascinat şi cuprins de tremendum

trec printre tîrtanii de pe copou ca
tipul de la the verve nepăsător
agăţîndu-i cu umărul (adevărul
radule că aş vrea să mă ia
cu ei la o ciomăgeală la o bă
ută la un tun la un viol în grup) trec
pe lîngă ţaţe şi gardieni pubici şi
mă simt stupid whitmanian

în serile de toamnă cînd ard
grămezile de frunze pe copou lucrurile
chiar par mai apropiate cîini încioţaţi de
milenii se desprind uşor unul de altul alunecă
pe role în vale pe lîngă universitate prin
gangul repetenţilor printre mesele
de la boema peste
fundaţie înspre gară

Alexandru Vakulovskj (1978)

S-a născut la Chişinău. Urmează studii filologice la Facultatea de Litere din Cluj-Napoca. Volume: *Pizdeţ* (Editura Aula, 2002), *Oedip regele mamei lui Freud* (Editura Aula, 2002).

Mai tînăr decît fratele său, Alexandru Vakulovski, este cunoscut mai ales prin romanul minimalist, deşi a debutat în acelaşi an şi în poezie, cu volumul care fusese pregătit să apară la editura Pontica. Aflat sub influenţa unor prozatori ruşi de dată recentă, el scrie o proză şocantă la nivel stilistic, astfel că menţine o priză continuă la contactul cu receptorul, pe care-l insolitează prin violenţa limbajului argotic şi a mesajului provocator. Ca poet are curajul să de-psihanalizeze un discurs ultrarigidizat de către optzecişti; nonşalanţa colocvială desacralizează orice tabu-uri etico-estetice. Debordanţa talentului literar al autorului (în toate genurile abordate) ne face să ne punem mari speranţe în el.

Dumnezeu îl citeşte pe Nietzsche

Dumnezeu îl citeşte pe Nietzsche
are dreptate – zice
sunt întru totul de acord cu el
Dumnezeu priveşte o emisiune religioasă la TV
îşi aprinde o ţigară
vede icoanele cu imaginile sale bărboase
nu-i aşa – zice
vede cum predicatorul termină emisiunea
şi se masturbează privind o icoană
un copil i se roagă pentru a primi
un zece la biologie
un beţiv îl ameninţă
dar ce am Eu de la toate
acestea – se întreabă
ce vreţi de la mine
iese în grădină şi muşcă dintr-un măr
îşi spală capul cu head & shoulders
se piaptănă la oglindă
(cine eşti – exclamă)
se aşază
scrie *„Antichristul"*

Dumnezeu la o conferinţă de presă

la o conferinţă de presă
Dumnezeu e înţepat de-un ateu
Tu nu exişti!
ce demonstraţie ne aduci
că Tu eşti Tu?
Eu sunt Dumnezeu

dacă voi muri eu
lumea va muri odată cu mine
fiecare mişcare de-a mea
e transmisă şi vouă
sunt trist
de aceea şi lumea-i aşa
mă îndoiesc de ceva şi apar secte
privesc porno şi voi vă excitaţi
fac box şi voi vă cutremuraţi
sunteţi inundaţi de sudoare
iar tu
eşti un gând nervos de-al meu

***

oamenii îl prind pe Duhul
lui Dumnezeu şi îi pun condiţii
de existenţă
îi dau două mâini
două picioare
îl îmbracă în costum
îi leagă cravată
îl încalţă
acum e altă treabă – zic ei
mai seamănă puţin a om

Dumnezeu în colţ

L-am privit
şi mi s-a părut înspăimântător
de singur şi bolnav
De la o vreme
e foarte obosit
A şi însurit şi i-a crescut barbă

Florile mi s-au părut nepotrivite
chiar dacă unii vorbesc serios de
moartea lui
I-am luat poza şi am
aşezat-o lângă fotografia mea
şi a prietenilor mei
Acum se simte bine
Când adorm aud
cum se şuşoteşte cu bunicul
Iar când intră cineva în camera mea
eu zic:

aceştia sunt prietenii mei

Dumnezeu se amuză

Dumnezeu priveşte oamenii
ce caută un sens banalităţilor
aceasta făcându-i fericiţi sau nefericiţi
din când în când
le arată fruntea sa încruntată
aceştia îl epigonează
crezându-se liberi arbitri
El se întoarce apoi hohotind
uneori chiar bătând din palme
Dumnezeu se amuză
mai priveşte o dată printre nori
Nietzsche aplaudă

Komunism & Dumnezeism

Vladimir Ilici Lenin
Friedrich Engels Karl
Marx îl înconjoară pe Dumnezeu
îl leagă de un stâlp
şi-i zic:

dă-ne te rog
frate o lamă

Iisus iese

Iisus iese
din ultimul bar sacralizat
preotul îi întinde o cola
Iisus şi-a îndeplinit
de minune
misiunea
îşi găseşte tatăl mort
Iisus se răstigneşte

Bateţi şi vi se va deschide

Dumnezeu nu mai doreşte să demonstreze
nimic nimănui
Lipsa voastră
înseamnă trădare
frica voastră şi jertfele sunt trădare
moartea vă pare dulce
molipsitoare
nu mă găseşte acel ce
aruncă bani cerşetorilor
nu mă găseşte acel ce mi se roagă –
moartea bate la uşile voastre

***

Dumnezeu
e întins pe pat
visează cu ochii deschişi
O furnică i se urcă pe piciorul gol

Am s-o pedepsesc – zice
strivind-o cu o ţigară
Dar dacă Eu
sunt Dumnezeul lor – se întreabă
Mă voi pedepsi
creându-le raiul
îşi taie venele
din care curg
miliarde de furnici
DUMNEZEU îşi
priveşte ţigara însângerată

Dumnezeu doarme

Dumnezeu aprinde o ţigară
şi închide ochii
El ştie că undeva îi zace iubita care va
muri degrabă
încearcă să se sinucidă
laţul se rupe
îşi taie venele
sângele se coagulează
Face un pământ şi
se descompune în
mii de Dumnezei
cărora tocmai
în apogeul fericirii
le mor iubitele

Dumnezeu nu ne va auzi niciodată

fumatul este satana
el intră în sânge şi-ţi tulbură gândirea

astea îmi spunea clownul
la 1 decembrie 1996
în piața marii adunări naționale
îl citesc pe Nietzsche
Zice că Biblia nu-i mai
mult decât istoria poporului
evreu Și e o carte plictisitoare
malefică
Poporul meu preferă să
meargă alături drumului
și cu picioarele goale
Poporul meu nu va avea
niciodată o Biblie
De aceea îl citesc eu pe Nietzsche
Poporul meu nu l-a citit El
citește Miorița
și se aruncă de la balcon
în cap Tatăl meu s-a lăsat de fumat
la moartea bunicii și
vorbește prin somn
țigărușa mea țigărușa mea

Dao De

afară e iarna pe care n-o iubesc
mâinile mi se întind
să sparg geamul dar eu
le opresc
credeam că ieșind din mine voi veni
Tu ai zis că nu
că va fi mai degrabă
un avort și va trebui
să mor iarăși în cer
și să mă nasc pe pământ

Aşa păţit-a Nietzsche

Nietzsche iese obosit din casă
Paşii lui îşi măresc viteza
pietrele nu-i mai sunt un obstacol
vântul îl încurajează
Nietzsche n-are nevoie de încurajare
Nietzsche intră în biserică
îşi face cruce
îngenunchează
toţi îl privesc
vrea să sărute icoana
dar vede poza sa
ridică ochii şi vede pe pereţi
doar scene din viaţa sa
ochii săi îl stânjenesc
îi ridică în tavan
dar e o oglindă
Nietzsche înnebuneşte

Bogdan Perdivară (1978)

S-a născut în Trușești, județul Botoșani. A absolvit Facultatea de Filosofie din Iași. Debut editorial: *Kilometri de pivniță* (editura Vinea, 2004).

Bogdan Perdivară mizează pe agresivitatea discursivă, prin abordarea unui lexic violent ce șochează sensibilitatea receptorului inocent, astfel că unii vorbitori au confundat autenticitatea viscerală cu limbajul vulgar. Este evident că, alături de, celălalt botoșănean, Dan Sociu, el aparține altei orientări poetice decît aceea a bucureștenilor, printr-o asumare mai gravă a socialului, ceea ce presupune un impact mai dur, la nivelul orizontului de așteptare.

kilometri de pivniță

plămânii mi se izbesc de fumul înghețat
și tresaltă speriați ca o inimă în brațe îmi țin
geanta de cârpă și-i cânt un cântec de leagăn
și parcă fermoarul îmi zâmbește
cu gura de chinoroz
a unei păpuși (lasă zic ei ești cu noi
dar de atâtea ori m-au mințit încât nici asta nu pot s-o mai cred)

vă rog nu mă mai iubiți din preaplinul plămânilor voștri
și din preaplinul stomacului vostru

de câteva zile încerc să ies din cameră încetul cu-
-ncetul pipăind cu vârful pielii pereții i-am numărat
pe toți de nenumărate ori sunt trei
pereți albi și-unul galben
(lângă pereții albi în fața mesei pătrate
devin și ei pătrați albi și negri întocmai ca pe o tablă
de șah și-n jocul ăla mută cu grijă
paharele și sticlele unul spre altul)

încet-încet o să ies de aici
boțit ca un tricou furat din second-hand și îmbrăcat
pe sub haine o să-ntorc spatele la tot frigul și la toate
nejunsurile plapumei o să mă strâmb de-afară
o să le strig cuvinte urâte apoi o să fug înăuntru
triumfător și-ngrozit
(lângă peretele galben ștefan azvârle câte o carte în sobă
se-ntoarce spre noi și ne spune „v-o recomand cu căldură").

(spune dan băi ce frig mi s-a făcut într-o zi or să zică și despre noi a fost odată ca niciodată un frig de crăpau cardurile ei au stat pe lângă bancomate și n-au putut să scoată banii au murit de foame până la adânci bătrâneți, băi n-ai 50 ți-i dau înapoi primesc mâine)

pentru aerul gros ca respirat prin şosete
vulvele pline de păr în care am avut
încredere apoi m-au trădat toate la fel
schimonosindu-se tâmp ca nişte copii traşi de urechi
pentru palmele pline de transpiraţie şi bucile
cuminţi dându-şi întâlniri zilnice
în autobuzele patriei şi
buzele cleioase crănţănind vârful sexului
omleta mustind de ulei şi bomboanele îndesate în gură
firul de zeamă verzuie rodul muncii isterice
a unui stomac căruia nimeni nu-i spune
că gata s-a terminat pentru
teribilele zile când îmi întind gâtul
ca pe un elastic de praştie şi-mi împroşc
înainte capul când vreau
să mă ridic şi muşchii mi se ridică
împotrivă ştiind că am să-i obosesc
până la saţietate şi azi şi tot aşa anul va trece
până la revelion şi n-am să ştiu
unde mă duc dar mă voi duce şi va fi ca la orice revelion
dimineaţa coşurile noastre ridurile până atunci bine
ascunse de lumina difuză vor ieşi
la iveală ne vom îngrozi
în zorii cenuşii ne vom înşfăca hainele
cu umerii strânşi vom pleca ruşinaţi
clătinându-ne cu un fel de mânie
cu ochii mijiţi şi pentru
poveştile lor de fete violate de taţi vitregi şi care
mai simt şi-acum ceva-n ele şi vor
ca noi să ştim şi să compătimim şi
să le sfâşiem şi să ne-nghită în ele
ca-n nişte pâlnii bulimice
şi tampoanele roşu-rubin şi căcaţii din duşuri
produsul autentic al minţii şi vieţii de facultate
şi colegienele obeze în treninguri de supraelastic
cu maldăre de vase murdare în drum

spre spălător şi desigur pentru
toată melancolia şi frumuseţea mea de la paişpe ani când
am invitat prima fată la dans
şi m-a refuzat m-am dus
acasă şi-am plâns şi-am jurat
că niciodată de fapt
pentru toată melancolia mea de oricând
pentru barăcile auschwitzurilor noastre şi
ale zăpezilor de altădată şi de acum
şi pentru câinii înciotaţi luaţi la şuturi de
gunoieri pumnii de romparkin şi diazepam şi
braţele de iarbă proaspătă şi daimonul creţ
încălţat în ciocate cu care-mi consumam delirurile

*(spune dan pe vremea când osemintele îmi erau încă oase în
strada tălpâlăriei nr.5 bl.m7 ap. 6 stăm şi-mi auscultam bătăile
minţii uimit ca în faţa unuia ce desface capace cu dinţii)*

pentru oasele ce ne vor spinteca
burduful pieptului tăioase şi precise precum
cuţitele electrice din abator şi pentru
oamenii izbiţi de camioane şi creierii lor căzând uimiţi
pe asfalt şi băltind ca nişte melci putrezi
şi-atâtea oraşe de oameni
şi-atâţia kilometri de pivniţă şi
kilometri de şobolani sabotându-ne
rozându-ne ţevile urcându-se pe pieptul nostru
când dormim şi apăsând din răsputeri
şi care după aceea vor fi încă aici
privindu-ne hoiturile cu ochişori veseli
ar trebui să fiu mai violent
chiar dacă nu-i atât de uşor cu toată
nemâncarea şi jegul şi prietenii beţi
care-mi scrâşnesc în urechi şi vinul
care mai fermentează în mine
cu plapumele care nu ne ajung cu picioarele
îngropate încet în cimentul frigului

acestui început de iarnă
cu femeile pe care ne suim îmbrăcaţi sau
le sfătuim părinteşte înghite fiindcă e
poate singura masă caldă pe ziua de azi

(spune naciu te aşezi cu capul pe masă ca să ţi-l mai odihneşti şi deodată te ia cu rău şi cu frig îţi duci mâna spre piept şi faci gesturi de linişlire spre cutia toracică spui cu voce tare „engage" apoi îţi aşezi din nou capul pe masă cu siguranţă ai să te trezeşti brusc în camera ta. din cauza greţii n-ai să poţi să zâmbeşti)

iau autobuzul iaşi-botoşani mi se face
groaznic de rău şi totuşi
călătoria e un pretext pentru a nu mai cunoaşte
iarăşi pe nimeni decât poate
câţiva indivizi boşcăiţi de ratare ar putea fi
chiar proprii părinţi disperaţi legânându-se de detalii
de genul ce-i pe la iaşi ţi-a crescut părul ai slăbit etc.
vorbind prea mult prea tare
rămaşi în urmă în adolescenţa mea ca nişte
pensionari îngheţaţi în static nu
nu mai cunosc pe nimeni e doar
senzaţia de familiaritate cu locurile
care şi asta dispare cu timpul pentru că locurile sunt oameni
şi dacă nu-i vezi nu-i mai iubeşti doar atunci când mori
ai să regreţi botoşaniul şi ţi-ai dori
orice conversaţie stupidă sau să stai pe toate
băncile pe care vreodată ai stat sau să te mai plimbi
cu puştoaica şatenă cu şapcă pe care
la 17 ani n-o puteai suporta oraşul-tău-de-atunci-perdivară
atunci când mori ai vrea să te laşi
moştenire cuiva drag fiindcă nu ştii ce vieţuitoare
jilavă se va strecura prin scorburile sfincterelor
va întinde picioarele solzoase se va lungi
peste măruntaiele tale într-o toropeală călduţă

urechile-mi țiuie de greață precum alarmele de probă
care pe vremuri trezeau din somn un oraș
de mult soarele a dispărut prăbușindu-se ca o rață-mpușcată
poate am să adorm și n-am să mai fiu cine știe
spălat împrospătat stors hidratat îndopat
cu vitamine și steroizi n-or să mai fie nici speranțele mele
că unele lucruri s-ar putea cu timpul îmbunătăți
adică lungi din cauza gravitației nici zâmbetele
bebelușilor lor pe bancheta din spate vorba lui radiohead
nici mașinile lor de spălat automate aș vrea
o eră a revoluției un rage against the washing machine
și lângă scaunul prea mic am să mă trezesc cu autobuzul
hohotind triumfător la turație maximă
vocile lor de mult ciucite la pândă zvâcnindu-mi în cap
cu mișcări din ce în ce mai agile duhoarea
de benzină boțindu-mi gura ca pe un ambalaj de biscuiți
strâns în pumn mintea mea pâlpâind încetișor ca o lanternă
veche cu baterie pătrățoasă numai bună de încercat
cu limba frica adunându-mi în ochi chiuvete întregi de sânge
curs în dimineața asta și în altele
sângele din pasta de dinți sângele din gingiile fără fund
umplând scrumierele atașate de spatele scaunului monumente
ale Țigării Necunoscute îmbălsămate cu capace de cola și
omuleți de gumă și niciodată n-o să se oprească de tot
voi privi din ce în ce mai aproape
podeaua tremurătoare izbindu-se în buzele mele
ca niște airbag-uri schiloade umflate în pripă

(spune diana în seara aia voi nu erați și s-au terminat lumânările naciu să stau cu el dar n-aveam chef i-am spus mă duc pînă-n curte dar el a ieșit să mă supravegheze bănuia ceva a zis didi să nu fugi când nu era el atent am sărit gardul am luat-o la goană spre păcurari)

(de locul cald de picioarele amorţite de
băutura falsificată după metoda
din cognac te vei plictisi în cele din urmă şi-atunci
vei ieşi în grădină îţi vei îngropa faţa
în zăpada proaspătă ca într-o pâine
tăiată în două)
pleoapele îmi sfârâie opaiţe slinoase
din care uleiul s-a terminat
de mult. cu buzele vinete îngân oglindă-oglinjoară
cu limbă de moarte îmi îmbrăţişez dinţii unul câte unul
corpul mi se adună din colţuri
şi de data asta mai neclar mai aproximativ (până când
se va holba lunganul cu pielea aspră cu trăsături obosite?).
lumea s-a terminat hăt în adolescenţă
odată cu mine trăim în tristeţea mea postcoitală
şi nu ştiţi cum
mă urcam pe blocuri cu zece etaje şi mă întorceam
cu spatele nu mă aruncam din reflex
rămâneam doar eu şi smoala acoperişului
caldă ca o mână abia scoasă iarna
din buzunar ţi-o lipeşti pe obraz şi se prinde
spaţiu virtual în care îmi cântam bluesurile
şi-mi jucau horele
mă împiedicam de elemenţii antenelor
urlam din bojoci sunt în emisie sunt în
emisie
hămesit aşteptam aprinderea beculeţului roşu
(ei vor vedea cum te prelingi transparent în vieţile lor
te vor privi deformat ca prin funduri verzui de borcane).

spune ştefan toată viaţa mi-au spus ăştia viţel şi la armată viţel culcat eu nimic ştii viţel culcat znap una peste cap nu-i nici un viţel pe-aici mă cheamă vitel pe la 8 vine maică-mea să vă dea afară nu spuneţi nimic aşa-i maică-mea vă întoarceţi diseară)

Adriana Gheorghe (1978)

S-a născut la Bucureşti şi a terminat Facultatea de litere a Universităţii Bucureşti, urmată de un masterat, în cadrul CESI, cu o lucrare despre dansul contemporan. Nu a debutat încă editorial.

Adriana Gheorghe este o ființă fină, de o gracilitate persuasivă, dotată cu o inteligență foarte ascuțită. Scurtele sale intervenții cenacliere, de pînă acum, sunt surprinzătoare prin incitanța observațiilor inedite asupra textelor narative. Textul citit in cenaclu ne obligă să recunoaştem că autoarea lor promite enorm; de multă vreme n-am mai întâlnit o prozatoare debutantă cu o asemenea precizie şi acuitate în descrierea senzațiilor fiziologice. Parcă ne-am reîntâlni cu Hortansa Papadat-Bengescu din textele ei de început. Şi totuşi exista o mare diferență; tânăra prozatoare a achiziționat, din punct de vedere tehnic, tot ce s-a adăugat, în timp, actului seriptural. Scriitura sa rafinată e concomitent descărnată şi senzuală. Dacă nu se va pierde în mondenități gratuite, Adriana Gheorghe poate sa devină o mare prozatoare.

A doua noapte: Sonia a decis pentru amîndouă că e mai bine să rămînem în teatru noaptea asta.
- Pluteşte ceva periculos în aer... glumea ea.
(...) Oameni buni, ideea era să mă tîrîţi voi pe mine pînă la capătul acestei nopţi, iar în nici un caz să ajung să vă judec... Vladimir vorbeşte, într-adevăr, la telefon. Sonia se agaţă de picioarele mele. Nu mă pot uita la ea. Îl văd deja pe Manuel chircit şi îndurerat, inspirind strident din punga de aurolac.
- Probleme. Nu primeşte decît o singură persoană. M-am gîndit să-l las pe el să decidă cine.
- Dar cine e el? fac o ultimă încercare. Şi de ce mi-aş dori să mă primească?
- N-auzi? Pentru „plăcere"! aud din punga de la picioarele mele.
Mirosul ăsta şi gestica mă fac să o urăsc pe Sonia. Vladimir termină de vorbit la telefon. Verdict: Sonia merge cu el. Eu rămîn aici. Pot, eventual, să mă întorc la teatru. Mi se pare normal ca Sonia să meargă cu el. Mie nu mi se întîmplă niciodată nimic. Sînt mereu exclusă şi nimeni nu are nevoie de mine. Âmi plîng de milă şi-mi place, e tot ce mi-a mai rămas „plăcut" de făcut şi ma las suptă de această bălăceală călduţă şi leşioasă, în cele mai moi mizerii personale.
Aş da cu cei doi de toţi pereţii. Pămîntul începe să se zgîlţîie, tremură ţevile, un zgomot infernal ne asurzeşte, ni se precipită dantura. îl văd pe Vladimir cum îşi sprijină bărbia încercînd s-o oprească din tremurat în virtutea unei forţe minunate, care nu ştiu de unde mi-a venit, mă apropii de el şi-i izbesc cu o lovitură puternică de sus în jos maxilarul. De uimire, uită pentru cîteva clipe de durere. După care începe să urle. I-am spart cel puţin doi dinţi şi scuipă încontinuu sînge. Dă să sară la mine, dar reuşesc să scap de el imobilizîndu-l definitiv printr-un gest la care chiar nu se aştepta: o împing pe Sonia în faţa metroului, cel care ne declanşase de fapt toată furia sonoră, neputincioasă, dar cu anumite posibilităţi... Sonia e uşoară ca o cîrpă. Nu mi-aş fi imaginat. Vladimir stă crăcănat, total inestetic, într-o prăbuşire neterminată şi a cărei finalitate acum nu mai există. E drăguţ aşa.

M-aş duce să-l îmbrăţişez.
Acum e rîndul meu să fiu imobilizată. Privirea imposibilă a celor doi mă resoarbe în pliurile alunecoase ale realităţii: razantă a Soniei, stabilindu-mi contururile (decisese dintr-o căutătură cît spaţiu pot ocupa în acea noapte) şi fixă a lui Vladimir. Pe ultima mi-o dezlipesc mai greu. A pătruns în cornee, în obraji şi a umplut ridurile. Slavă Domnului că nu-mi pot citi gîndurile!

Prima zi: Astăzi dimineaţă a murit iubitul meu. Infarct miocardic. Comun. Se poate întîmpla, practic, oricui. M-am certat toată după-amiaza cu mama care încearcă să mă convingă că mortul trebuie privegheat trei zile şi două nopţi. Probabil că va reuşi, pentru că nu ştiu de ce dar nu prea un putere să mă cert cu cineva acum. După alte negocieri, Manuel e întins în dormitor unde va fi vegheat timp de două nopţi. În a treia dimineaţă, îl înmormîntează. N-aş şti să precizez exact cine sînt aceşti ei care îl vor petrece „pe utimul drum”, dar ei există.
Ultima dată cînd m-am certat cu cineva a fost acum două zile, cu Manuel, care mă ruga să facem ceva special împreună, să stau mai mult pe acasă şi am tot amînat, am stabilit întâlniri cu o mulţime de oameni şi n-am reuşit să fac cel mai simplu ucru: să-l văd pe el. L-am văzut abia azi. Pielea i se înnegreşte reptat, în cîteva ore va fi de nerecunoscut, sînt avertizată. Nu face nimic, îl vom repara, o să-l recunoşti, mă linişteşte o moaşă sau o femeie care lucrează la un serviciu funerar, sau soră medicală sau ce va fi fost ea, care se ocupă, în chiar momentul de faţă, cu îmbălsămarea corpului. M-au dat afară din cameră, un unchi, cred, mă ţine la uşă, încearcă să-mi vorbească, nu-l ascult şi nici nu contează pentru că nici nu se aşteaptă să fie ascultat, trebuie doar să facă ceva.
Sînt îmbrăcată în galben şi una dintre rudele care au ireluat iniţiativa îmi atrage atenţia că ar fi bine să-mi fac timp să mă schimb, bine pentru mine pentru că după ceea am să regret că n-am făcut totul aşa cum trebuie şi, adaugă, înainte să-l machieze, să nu uite cineva de mîna ridicată. Manuel se răcise cu o mînă întinsă în faţă, nu reuşeam să-mi explic de ce şi nici ceilalţi nu se hazardaseră să-mi explice de ce. Unchiul care-mi poartă de grijă

cu mîinile line fixate pe umărul meu şi unghiile netăiate îmi dă drumul puţin, apoi mă apucă mai strîns şi mai stîngaci. Are faţa crispată de parcă m-aş lupta cu el să scap şi sarcina lui ar necesita un efort grozav. Apoi îmi dă drumul şi îmi întoarce spatele intrînd în cameră să îndeplinească, îmi imaginez, cererea mătuşii. Îmi închide uşa în nas, apăs clanţa şi intru după el, în camera mea e multă lume, prea multă lume. Bărbatul s-a îndreptat direct către mîna lui Manuel şi înainte să pot spune ceva se aude zgomot de oase rupte. Gata, acum îi intră cămaşa. Ce cămaşă spuneai că vrei să poarte, mi se adresează cineva gras şi ghemuit în scaunul meu de birou care trosneşte la rîndul lui, dar mai uşor, mult mai uşor decît oasele lui Manuel. Inspir puternic şi urlu aşa cum n-am mai urlat niciodată pentru că, pînă atunci, n-am ştiut că se poate urla. I-am poftit *a-f-a-r-ă* pe toţi. Unul să nu mai rămînă şi închid uşa cu greutate după ei, aşa cum o ţineam contra mamei în copilărie cînd voia să vină peste mine şi să mă împace, iar eu voiam să fiu lăsată în pace să mă pot izbi în linişte cu capul de uşă pînă amuţeam de lurere şi, de fapt, nu mă mai durea nimic. Acum m-am izbit o singură dată, nu m-am putut abţine şi în mişcare am văzut cămaşa dragă îmbrăcată numai pe jumătate. Îl ajut să îmbrace toate hainele pe care tot eu i le pregătisem puţin mai devreme, pentru altceva, dar nu mai ştiu exact pentru ce. Jumătate din obraz e acoperit cu fond de ten, din sticluţa mea de la oglindă, restul e vînăt, iar la buze şi nări e negru.
Oasele rupte se zbat în piele ca într-un sac şi încerc să nu fac mişcări bruşte pentru că învelişul ameninţă să se rupă şi conţinutul să iasă în afară, deşi tare aş mai trage de el şi l-aş forţa să danseze cu mine încă o dată. Mă încolăcesc în jurul mîinii care trebuie să rămînă întinsă înainte aşa cum a vrut sau n-a vrut el, îmi forţez puţin lipsa de elasticitate şi mă ghemui de jur împrejurul braţului, care acum e aşa cum trebuia să fie, iar faţa mi se sprijină într-un loc vechi şi prietenos. Obrazul meu e lipit de obrazul lui, partea cu fard, cred. Şi aşa adorm.
La trezire, părinţii decid, şi aici nu mai am putere să mă împotrivesc, să continue priveghiul şi ziua şi noaptea următoare, cum se cuvine, dar eu să încetez privegherea. Consimt imediat, apoi regret.

A treia şi ultima zi: Dimineaţa. îmi amintesc vag că cineva, azi-noapte, la un moment dat ne-a dat afară din teatru. Şi rupte de oboseală şi cu nervii cam prea surescitaţi pentru a ne orienta repede către un loc mai bun, sau poate temîndu-ne tocmai de ideile care ne-ar fi putut stăpîni la ora aia, am cedat amîndouă şi ne-am prelins pe lîngă ziduri. Azi-noapte, corpul meu s-a ghemuit plăcut într-un loc cald şi moale, acum nu-mi mai e prea limpede de unde acea impresie, dar nici nu mă pot plînge că aş sta prea rău. Stau pe pămînt, cu spatele rezemat de peretele teatrului şi braţele sprijinite, destul de inedit, de doi bolovani, al căror rost pe trotuar nu-l înţeleg, dar care prefer să admit că face parte dintr-acele mistere despre care e mai bine să nu se vorbească. Sonia stă încă şi mai interesant decît mine. Cu capul pe o cutie de carton şi picioarele ridicate pe o băncuţă de lemn, îndeajuns de joasă ca să nu o incomodeze. Încep să cred că e mînă omenească la mijloc în aşezarea noastră meşteşugită. Şi nu neapărat mîinile noastre. Sonia nu s-a trezit încă. Aerul dimineţii e teribil. Atît de rece încît respiraţia mea pare un mecanism complicat şi huruitor care necesită mari şi usturătoare eforturi pentru a fi menţinut în funcţiune. Darămite repetat. Dar pentru prima dată această răceală imensă îmi place. Mă înviorează şi mă împuţinează. Sînt uşoară şi gracilă şi mă ridic dintre pietre. O iau de mînă pe Sonia şi în timp ce ea se trezeşte, cu greutate şi cu încruntări, ne ridicăm uşor deasupra pămîntului. Zbor de mînă cu Sonia, deşi simt ceva din fineţea prezenţei lui Manuel în preajmă, deşi o ţin tot mai strîns pe draga mea Sonia de mînă. Doar în vis mi-a mai fost dat să trăiesc această senzaţie teribilă de umplere a spaţiului prin corp şi respiraţie, de parcă m-aş dezumfla dintr-o mai veche comprimare. Azi am decis să-mi împart aerul cu Sonia, deşi pe undeva trebuie sa fie şi Manuel, şi performeriţa Ana, poate chiar şi Vladimir.

Adrian Urmanov (1979)
(pseudonim al lui Leonard Aldea)

S-a născut în Ploieşti şi a absolvit Academia de Studii Economice. A beneficiat de o bursă de creaţie de un an la Londra. Volume: *Cărnurile cannonice* (editura Pontica, 2001, Premiul de debut al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti), *Poeme utilitare* (editura Pontica, 2003).

De la Nichita, cearta supremă a subiectului poetizant cu sine se rezolvă aproape stereotip doar la nivel „anatomic"; nu mai folosesc la nimic nici „carne", nici „oase", nici „fese", nici „mâini" etc. dacă nu sunt descărcate de abstracţia originară, orfică. Foarte tânărul poet, Adrian Urmanov, are inteligenţa artistică de a explora până la capăt – într-o expresie quasiermetică/descărnată, – canonicitatea cărnii, depăşind stadiul amorf al corporalităţii empirice, standardizat de retorica discursului sentimental. Altfel spus, nu spiritul sau sufletul individului sunt „cannonice" ci, în primul rând, materia, carnea trupului, conducând la o alterare tragică a principiilor de coabitanţă dintre statutul anatomic şi cel ontologic al subiectului; este aici un alt tip de discurs, post-visceral, în care e surprinsă mai vechea gâlceavă dintre trup şi suflet /spirit.

Originalitatea constă în derularea ritualică a zicerii ce îşi revendică recuperarea solemnităţii arhaice a discursului chiar şi atunci când tratează aseptic latura aşa-zisă „trivială" a comunicării. De fapt, în ton cu poietica postapocaliptică recentă, se avansează, individual şi obscur, în acţiunea abominabilă de „exfoliere de Dumnezeu", fără a se găsi altă soluţie salvifică decât aceea cunoscută a exorcizării prin rostire. în acest act procesual, al rostirii solemnizate, are loc retranscenderea cărnii prin re-transferul laconic în nuditatea semnului. Prin Poemele utilitare, poetul se reîntoarce la discursul liric nud, propunînd o altă „alianţă" cu receptorul, pe căi mai directe, de pură exasperare afectivă.

avortând anusian (păcatul)

cumva am penetrat un cer nou, plutesc căpşuni şi lapte şi e soare.
simt dragoste când bate vântul dinspre tine, cu miros umflat
şi simt dragoste când ţi se redimensionează buzele şi limba, şi acoperă
metroul şi TNB-ul şi Universitatea.

am ajuns să-mi curgă avortoni din vârful degetelor, copiii mei făcuţi cu
Oscar Wilde,
cum să vă făt în eprubetă, în mame purtătoare, vreau să vă sugeţi sânii
şi fesele din uterul meu, până vi se vor umfla anii până la prima erecţie –
atunci vreau să ştiu că
pe mine
mă veţi sparge dinăuntru spre ei cu prima ejaculare.

avortând anusian (păcatul)

drepturi greu de injectat
ne fac tot mai grabnică exfolierea de Dumnezeu ca şi cum
alunecările pe muchii tocite nu ar fi de ajuns

– o dedublare absolut necesară pentru cei cu pielea rigidă, ţinerea de minte
absolut incomodă orbeşte
absurdul acceptării unei inhalări oarbe: necondiţionate
necontrolate
nedirecţionate se apropie cumva
– în ciuda aparentei elasticităţi – de o nouă erecţie.
Să ne temem.

McDonalds-ul fericirii medii şi-a intrat în drepturi, a pătruns pe piaţă.

m-au apucat durerile, am să te rod milimetru cu milimetru, aşa cum te făt.
majoritarul măreţ ideal va trebui să ucidă
fiindcă.

stelele poartă dorinţe de futere, de moarte, de droguri, de bani
nu se va mai naşte anticristul.

avortând anusian (păcatul)

poate după erecţie în impotenţă voi atârna în sus.
capitalismul mare ucide cu roşu cu zâmbet capitalismul e un schelet
democraţia ne învaţă să rupem de la gură să rupem de la ochi
să punem unde vom lua să tăiem din erecţie să lipim pe mâini.

Dumnezeu iubeşte la extrem, la limită.

am alergat după majoritate
ca după un avort pe care nu l-am luat de prea scump.
– capitalismul naşte din erecţii medii –

Dumnezeu iubeşte ascuţit, prin definiţie.

avortând anusian (păcatul)

mirosul cărnii bătrâne de târfa a propriei intime perversităţi ajunge
să taie către final
exasperante reîntoarceri divine către noi cu şansa în mâini invariabil
avortată invariabil amânată,
lupta e nedreaptă şi obositoare.
credinţa – înspăimântătoare revelaţie a unui adevăr primitiv şi absolut –

monştrii divini se dezgolesc descoperă o îngrozitor de vie erecţie.
se arată limpede: arhaicele legi sunt perfect valabile într-o
democratică lene a lumii
mirosul mândru vorbeşte profetic despre căderi ale ruşinii
despre cum se prăbuşesc axiomele egalităţii
despre cum
Concepţia iniţială nu e nici pe departe învechită

nici pe departe departe.

poeme utilitare

poem de dragoste
(mă las într-o voie atât mă las într-o voie)

eşti rupt de oboseală
sunt rupt
nu sunt deloc puternic
să nu crezi că sunt puternic
mă las într-o voie atâta tot mă las într-o voie
o voie puternică
mare cât cerul bucureştiului
eşti sub cerul bucureştiului?
şi eu sunt sub cer
sunt rupt

(rămân aici cu tine)

poem de dragoste
(nu sunt nici eu puternic: dă-mi târcoale verifică-mă)

nu ştiu cum să te prind: crezi că te prind
dacă îţi ţin mâna?
pot să-ţi ţin mâna

pot să stau în fața ta: să te uiți în centrul ochiului meu
să mă gândesc: ce este împrejurul nostru
ce este împrejurul meu şi al tău chiar acum în clipa asta când
citeşti rândul asta
şi să plâng
poți să te mişti: odată ce încep să plâng mişcă-te
învârteşte-te împrejurul meu
lasă-te pe vine priveşte-mă de dedesubt de deasupra
împinge-mă cu degetul
roteşte-te de jur împrejurul meu
poți să iei o lacrimă pe buricul degetului
să o guşti să vezi că sunt pe bune
cât plâng
poți să mă atingi
nu sunt nici eu puternic: dă-mi târcoale verifică-mă

(rămân lângă tine de acum)

poem de dragoste
(acum se vede o urmă lucioasă eu văd o urmă acum)

mă îngrozesc că nu se poate şi mai direct
şi mai de tot
tremur puternic sunt atât de nemulțumit de mine
de ce pot face pentru tine
sigur se poate şi mai mult
tu nu simți că se poate şi mai mult?
să reuşim cumva să ne conectăm unul la altul
ca un ştecher în priză
crezi că ar fi ceva mai mult
să-mi las amprenta degetului mare pe pagina asta
jos în colțul drept
o ating acum
înainte am suflat uşor peste buricul degetelui până s-a aburit puțin
acum se vede o urmă lucioasă eu văd o urmă acum

atinge şi tu: în dreapta jos
crezi că e mai bine? simţi ceva în plus?
mi-a rămas puţin umed
buricul degetului
poate dacă şi-l umezeşti şi tu puţin
încearcă să-l uzi cu puţină salivă
e mai bine aşa? simţi că e mai mult?

(între pieile noastre vene transparente de lumină)

poem de dragoste
(eu am tremurul ăsta de groază doar că tremur / atâta tot al meu)

chiar nu-mi dau seama cum o să te ţin aici mai departe
sunt blocat absolut blocat

şi-aş spune cum vrei tu despre ce vrei tu
numai să nu te îndepărtezi numai să ai încredere
nici eu nu sunt puternic nu te bloca în asta
sunt slab ca un copil îngheţat la colţul străzii
eu am tremurul ăsta de groază doar că tremur
atâta tot al meu
tremurul ăsta continuu de
dragoste mare câtă am pentru tine

(pagina următoare)

poem de dragoste
(lipeşte-te de mine când tremur)

mai poate fi şi felul în care eşti când eşti numai tu
singurătatea ta mai poate fi încă un fel
să ne atingem unul de altul

dacă ai avea răbdare să mă urmăreşti câteva clipe
urmăreşte-mă acum
lipeşte-te de mine când tremur
dacă transpirăm unul într-altul câteva clipe
atât câteva clipe
de acolo poate începe încă un fel
să ne atingem unul de altul

(întoarce şi pagina asta)

poem de dragoste
(este vorba despre tine nu despre altul nu despre mine)

mai sunt câteva secvenţe pe care să ţi le prezint
despre tine şi mine despre
cum suntem noi
şi îi dăm drumul

întâi de toate să reţii aşa

că la un anumit moment eu am spus da
da frate sunt mai mult
eu sunt mult peste asta

că din clipa aceea s-au înfipt în mine
cabluri groase de frică – asta e important asta
să nu te oprească nici pe tine
s-au conectat la venele mele şi varsă continuu
frică rece şi tremur

că tu eşti continuu aici

că este vorba despre tine nu despre altul nu despre mine

că tu mi-ai fost arătat cu forța te am
imediat cu primul gând de dimineață imediat ce adorm
primul vis prima secvență
înaintea mea obsesiv lângă mine

că tu ești de fapt totul tu ești premiul cel mare
miza trofeul

că mă scufund într-o baltă înecăcioasă de iubire mare
pentru care n-am spus decât da
da frate
sunt mai mult / eu sunt mult mai mult decât asta

(încă puțin încă o pagină)

Ioana Băeţica (1980)

S-a născut la Turnu Măgurele (Teleorman) şi a terminat Facultatea de Litere din Bucureşti. Volum de debut: *Fişă de înregistrare* (Editura Polirom, 2004).

În „fişă de înregistrare", Ioana Băeţica transcrie aproape naturalistic scene sexuale, cu o acribie anatomică frizând obscenitatea. În final, însă, textul ia o altă direcţie de valorizare printr-o asumare autoexorcizantă. În prozele următoare se renunţă la poietica sexualistă, exhibându-se o scriitură pudibondă, atentă la reacţiile viscerale ale subiectului scriptural ce se livrează deliberat unei explorări corporale nuanţate, chiar mitice. Ca şi Ionuţ Chiva, Ioana Băeţica stăpâneşte excelent mecanismele textuale, ţinând strâns hăţurile stilistice, astfel că impresia de preţiozitate şi, concomitent, de spontaneitate este frapantă la lectură. N-aş putea spune cu exactitate dacă ea se înscrie sau nu în reţeta „fracturistă" dar semnalez, apariţia unei debutante de al cărei talent literar nu mă îndoiesc.

Fişă de înregistrare: 02/01/1980

Citesc în W. Faulkner *ceva care trăieşte printre rafturi prăfuite cu certitudini ordonate şi de mult divorţate de realitate, secătuindu-se liniştite, ca şi cum un suflu din aerul acesta care vede cum se îndeplinesc nedreptăţile*... şi mi se pare şi mie acuma că exact aşa stau lucrurile: toate teoriile mele despre eros preluate din cărţi sau auzite de la oameni sunt divorţate de realitate – sau avortate de ea, pentru că iniţial realitatea le-a dat naştere şi pe urmă s-a debarasat de ele ca de-o haină prea strâmtă care-i stinghereşte mişcările.

Azi i-am gustat din urină. Am ieşit amândoi să ne uşurăm în spatele casei, lăsându-i pe ceilalţi aproape beţi înăuntru, să se scălâmbăie haotic pe muzică rock, cu ochii scoşi din orbite şi cu ţigările agăţate de buze. Eu i-am spus că mi-a îngheţat fundul, iar el şi-a pus palmele late pe fesele mele goale, ca să le încălzească. Apoi am făcut pipi. „Hai să vedem care ţine mai mult!" Şi când şi-a tras fermoarul (cum să suport acum gândul că şi alte femei îşi vor agăţa dresurile în fermoarul blugilor lui!?) şi s-a întors cu spatele să plece, mi-am şters degetele pe zidul pe care urinase el şi pe urmă le-am lins. Gust de limfă şi de apă de mare. Foarte parfumat. Acid şi parfumat. Pe urmă o săptămână atingeam mâncarea înainte s-o intro-duc în gură cu buricul degetelor ca s-o „sfinţesc". Şi parcă muşcam din mare.

Tot în seara asta l-am rugat să mă lase să-i ţin penisul când dă drumul la jetul de urină. Mai făcusem asta şi înainte, cred, dar nu-mi aduc bine aminte când şi unde. Sau da! Atunci când încerca să-mi explice cum fac bărbaţii pipi şi am încercat şi eu, din poziţie verticală. N-a ieşit nimic.

De data asta, am simţit o vibraţie caldă în palmă, ca atunci când îţi amorţeşte uşor încheietura şi sângele răbufneşte prin capilare până în vârful falangelor. M-am jucat cu jetul lui de urină, am desenat pe gard figuri geometrice nemaivăzute, care, a doua zi, pe lumină, când am trecut pe acolo, normal că au

semănat cu două jumătăți de inimă despărțite de distanța dintre stinghii. Și tot în seara aceasta (ce seară!) mi-a dăruit bolul lui alimentar îndelung mestecat (cred că la origine era vorba despre niște pâine cu margarină), pe care l-am strâns puțin între cerul gurii și limbă ca să-i obțin saliva, după care am înghițit totul cu o poftă nebună. Altă dată îi înghițeam sperma.

Pe urmă am făcut dragoste într-o încăpere mică și foarte mizeră. I-am lins tot trupul nespălat – nu se mai spălase de 24 de ore – și mai ales sexul. Foarte bun. Nu cred să mai existe pe lumea asta vreun trup care să fie murdar și să miroasă atât de frumos, nespălat și totuși atât de curat. Am întins cu degetul arătător sperma lui pe podeaua infectă: *Vlada.* Mă gândeam atunci ce-ar fi să-și cheme prietenii de dincolo și să-i așeze cuminți pe scaune, cu mâinile pe genunchi (obligatoriu pe genunchi!) ca să ne privească în acțiune, comentând în șoaptă între ei pasajele ratate și pe cele sublime, luându-și notițe printre sorbiturile din bere. Ce-ar fi să aibă vreunul dintre ei nebunia să se apropie de ecran și să întindă mâna dincolo, spre noi – Cristi l-ar castra pe loc cu briceagul pe care-l poartă mereu în buzunarul blugilor, la spate, pe sub haina de piele.

„Nimeni, nimeni, să nu lași pe nimeni să te-atingă, cu mâinile lor proaste, fără imaginație. Toți sunt niște necunoscători. Să nu dai voie nimănui să-ți ceară mai puțin decât poți tu da, fato! Numai cu mine, iubito. Doar eu!" „Doar tu, Cristi, știu, doar tu."

Când ne iubeam noi mult de tot - adică pe vremea când mă iubea și el –, îmi plăcea uneori după ce făceam dragoste să-i împletesc în trei părul pubian sau să i-l desfac în șuvițe pe care să le lipesc cu salivă și spermă ca un fel de fixativ. Îi făceam nemaipomenite coafuri cu bucle și cărare pe mijloc, pe care le susțineam cu inelele mele de inox sau le lăsam să cadă liber de-a lungul penisului zvelt, deși obosit. Cred că e una dintre meseriile cărora mi-aș dedica întreaga viață – să fiu coafeza lui pubiană! Să-mi scot brățara de pe mână și să i-o strecor pe sub testicule, ca o diademă ce-i înconjoară zona pelviană. Ce chip fascinant are acolo jos! În vârful sexului are un ochi vigilent, cu care poate să

întrezărească prin întunericul vaginului meu punctul G. Şi, când plânge cu acel ochi, cu câtă risipă de lacrimi o face! Uneori se smiorcăie sau scânceşte şi atunci câteva lacrimi se scurg de-a lungul palmei mele. Iar când doarme – şi nu doarme des –, ochiul din capăt se închide cu o pleoapă de epidermă încreţită. Glandele lacrimogene-testicule adună de jur-împrejur nişte gene creţe şi mătăsoase care, deşi am încercat să le întind şi să le ordonez cu rimel, au stat tot după capul lor, rebele. Ce arcuită sprânceană comportă acest glob ocular... Una din carne moale şi netedă, reliefată ca o curbură puţin ovală ce-i înconjoară complet ochiul. Irisul e adânc, e un fel de canal care-şi află rădăcinile terminaţiilor nervoase de natură optică direct în creieri. Dacă-ţi treci – adică dacă-mi trec – degetele peste această retină alunecoasă, îmi rămâne pe buricul lor un parfum de apă de mare, între dulce şi sărat, între amnezie şi anamneză.

Tot în perioada deschiderii salonului de coafură se mai întâmpla să refuz penetrarea şi să mă satisfac numai eu, frecându-mi sexul de genunchiul sau de glezna lui. Dar se enerva cumplit că rămânea pe dinafară şi mă punea să-i masez uşor sexul, în ritmul mişcărilor mele. Ceea ce eu nu făceam, evident, decât de vreo trei-patru ori, atâta cât să-l incit şi să-l fac să mă forţeze.

De altfel, şi el îşi găsea uneori spaţii de refugiu atunci când actul normal nu-l mai incita, şi ejacula în urechea mea (spermatozoizii vorbesc între ei!) sau în mica adâncitură de la baza cefei, acolo unde occipitalul se îmbină cu vertebrele cervicale. Acolo unde se sfârşeşte părul. Îmi ridica cu mâna dreaptă pletele, îmi înfunda fruntea în pernă şi se suia pe mine, împungând cu sexul zona aceea unde pielea e atât de fină. Stânga i se sprijinea invariabil în fereastră, iar când era pe punctul de a termina, eu ştiam; ştiam pentru că începea să zgârie uşor cu unghiile sticla şi să scrâşnească din dinţi. Pe urmă mă rostogolea pe spate şi stătea călare peste şoldurile mele. „Acuma sunt femeie pentru tine. Mă fac femeie, uite!” Şi-şi strângea cu palmele carnea din jurul sfârcurilor, mişcându-se lasciv în jos şi-n sus, în timp ce eu îmi ridicam muntele lui Venus aproape convinsă că în următoarea secundă o să-mi răsară din el un penis cu care să-i penetrez anusul.

La sfârşit de tot, când cădeam amândoi în nesimţire unul lângă celălalt, pierduţi printre cearşafurile umede şi mototolite, când tâmpla mea se liniştea pe una din fesele lui şi priveam cum se îmbină dimensiunea rectilinie a fundului cu dreptele perfecte ale membrelor, iar degetele îmi urmau privirea ca o umbră, simţeam că mă aflu pe o pârtie de schi. Mă apuca ameţeala din nou.

Treceam direct în vis, unde, bineînţeles, făceam iarăşi dragoste cu Cristi, iar el se mişca ritmic ca o reptilă, ca o târâtoare prelungă, ce era absorbită încet, încet şi în linişte în vaginul meu cuminte aşezat pe un scaun de plastic al unei cofetării vesele, în plină după-amiază de vară; era înghiţit bucată cu bucată, oscior cu oscior, până nu mai rămânea din monstrul meu decât un nume, iar apoi, în câteva secunde, doar iniţiala C pe care, înfometată după împreunare, o înmuiam în cafeaua din faţa mea şi o ronţăiam ca pe-un corn cu ciocolată. *Out of the ash/ I rise with my red hair/ And I eat men like air*. Like air-air-air:

Sexul oral sau sexul anal ne plictisiseră de mult, aşa că nu ne mai incitau simţurile decât dacă se petreceau în conjuncturi cu totul şi cu totul inedite. De pildă, mi-a făcut o dată un cunnilingus în timp ce cântam la pian cu picioarele desfăcute, iar fesele lui, sprijinite pe pedala de aprofundare a sunetului, respectau indicaţiile de pe partitura lui Grieg.

Pe urmă, în sexul meu îşi introdusese cam toate extremităţile de nenumărate ori, aşa că şi de lucrul ăsta ne cam plictisiserăm de la o vreme. Prin urmare, într-o zi am apelat la obiectele neînsufleţite de prin camera lui. Mai întâi Judah, maimuţoiul de pluş pe care-l avea de când era mic, a trebuit să-şi frece botul de plastic de labiile mele, în timp ce un şirag de perle artificiale se înnoda, strâns, în jurul sânilor. Cristi zicea că, dacă nu dau drumul la lapte în momentul ăla, o să mă strângă până o să-mi crape sfârcurile şi o să se scurgă foliculina. Din nefericire însă, şiragul de perle a cedat înaintea mea şi s-a împrăştiat pe covor. Am înţeles atunci amândoi că tot ce nu e natural e îngrozitor de previzibil şi de plictisitor. Am renunţat, prin urmare, să mai folosim altceva în afară de corpurile noastre tinere.

Tot din acelaşi motiv a fost o vreme când rafinaserăm puţin strategia imobilizării membrelor şi renunţaserăm la cravate, curele sau baticuri de mătase, imaginându-ne că suntem legaţi totuşi de picioarele biroului, fără să fim în realitate. Şi făceam dragoste împietriţi în imaginar, doar cu sexele libere şi febrile, care se izbeau unul de celălalt în disperare, cu iluzia că se privesc fiecare într-o oglindă şi cu convingerea că se pot duce dincolo, în spaţiul figurii reflectate.

Suferearn imens că nu aveam la dispoziţie o cameră de luat vederi ca să ne satisfacem voyeu-rismul ingenuu ce ne locuia pe amândoi. Însă aveam grijă să ne depăşim criza uitând să tragem jaluzelele, astfel încât – sunt absolut sigură –, în bunătatea noastră nelimitată, îi oferearn familiei de vizavi clipe de neuitat, în cursul cărora – fantazam noi – se puteau masturba fiecare pe sine sau reciproc, privindu-ne în linişte din întunericul bucătăriei lor, laolaltă poate cu prietenii şi vecinii de palier aduşi special pentru sublimul spectacol al maeştrilor din E 10, etaj 3. Ne imaginam că tot blocul de alături sau chiar întreg cartierul se strângea la geamul de vizavi şi ne priveau cu toţii fascinaţi. Uneori ni se părea că-i auzeam respirând sau înghiontindu-se să-şi facă loc mai în faţă, mai aproape de fereastră, iar noi le făceam atunci cu mâna din partea cealaltă şi mai aprindeam o veioză.

Era însă un plop care le importuna raza vizuală, aşa că, atunci când domnul de la parter s-a hotărât într-o bună zi să-l taie fără nici un fel de explicaţie, am ştiut amândoi de ce recursese la asemenea faptă profund neecologică, l-am iertat şi ne-am zâmbit cu subînţeles.

E clar că nu mai rămăsese nici un loc public din oraş neînsămânţat de Cristi: parc, toaletele barurilor, acoperişuri, cimitir, curtea bisericii, curtea grădiniţei, scări de blocuri, gară, autogară, pasarele, cinematografe, biblioteci, casă de cultură, spital şi policlinică – din toate izbucneau acum fântâni arteziene de spermă şi nimeni nu ştia că la orice pas strivea sub talpa pantofului cel puţin un spermatozoid de-al lui Cristi. Am uns cu umorile noastre clanţele apartamentelor unor necunoscuţi, cutii poştale, canapele de compartiment de tren şi pereţi de săli de

așteptare, halbe de bere și mochete de instituții, haine noi din magazine, pâini din brutării.

Ne plăcea mai ales iarna, când ne dădeam jos pantalonii și stăteam zece minute cu fundul gol în zăpadă, ca să ne înghețe sexele și să ne mai potolim febra, după care o luam razna pe câmpul de la marginea orașului și alergam prin beznă unul după altul, oprindu-ne pentru câte o penetrare din douăzeci în douăzeci de metri – și apoi alergam iar. Alergam până când Cristi își lansa din vârful săgeții sale regale o chestie fosforescentă ca o ploaie cu picături de lumină. Mă hipnotiza.

Într-o noapte am mituit paznicul și am intrat în clădirea liceului meu, la parter, în clasa mea, și am făcut-o pe banca în care stăteam eu – a doua pe dreapta – „ca să ai de unde să te inspiri la extemporale de acum încolo!", îmi zicea el printre spasme. De-atunci nu-mi amintesc să fi luat vreo notă mai mică de 10. Tot acolo mi-a dăruit o buclă din părul lui pubian, pe care s-o port mereu într-un pandantiv la gât, ca să-mi poarte noroc. Acum n-o mai am. Mi-am presărat-o peste micul dejun în prima dimineață când am simțit că o să ne despărțim. Am mâncat-o.

Voiam totul. Mai mult decât totul. Voiam să nu mai pot sta în șezut o lună după ce mă culcam cu el și da! – erau nopți după care scaunele și canapelele îmi deveneau inutile. Dormeam cu câte o pernă sub șolduri, ca să nu mă doară vânătăile, sau cu o fașă elastică prinsă peste coapse, de teamă să nu le desfac în somn și să-mi plesnească rana de la marginea vaginului. Nu puteam dormi pe burtă, pentru că mă dureau sânii și mă usturau sfârcurile care, de altfel, prindeau de atâta supt un fel de înveliș aspru. Nu ceda decât la unguentul binefăcător al salivei lui. Peste noapte, sperma lui mi se usca pe piept, pe umeri și pe gât, așa încât dimineața o dezlipeam de pe mine ca pe un strat de epidermă prea bronzată. încet, în fâșii cât mai lungi, cu precauție, făcând apoi între degete bobițe minuscule de spermă uscată, pe care le strecuram în pasta de dinți.

În săptămânile când el era plecat la tot felul de conferințe plictisitoare de filosofie, eu trebuia „să mă fac bine din nou", îmi

spunea, până se întoarce el „ca să mă facă iarăşi rău de tot!". Şi atunci îmi puneam tot felul de comprese reci pe sâni, îmi introduceam ovule în uter, îmi ungeam cu alifii antiseptice anusul, iar în tot acest timp aveam grijă să-mi tai unghiile cât mai scurt şi fără colţuri, ca să nu-i rănesc fascinanta intrare în labirint dintre fese, atunci când avea să se întoarcă. Cu două-trei zile înainte începeam să mă hrănesc doar cu lichide, ca să-mi elimin consistenţele alimentare din intestine, să-i curăţ drumul, cum spunea el.

A venit pe urmă o vreme când preludiul actului ne lua cam trei-patru ore pe zi, timp în care citeam împreună teoriile despre erotism ale lui Georg Simmel, Herman Parret, Paz, Foucault (proastă carte – *Istoria sexualităţii*), Bataille sau Bruckner, mângâindu-ne tandru trupurile unul altuia sau – hm! – eu dând glas frazelor la microfonul lui şi el conferenţiind unui public inexistent în Aula Magna a vaginului meu.

Totuşi, un lucru mi l-a refuzat cu obstinenţă. Un copil. Degeaba m-am străduit să-l fac să renunţe la prezervativ într-una dintre zilele mele de glorie fertilă – îmi ştia perfect calendarul ciclului (doar acelea erau dăţile când nu mai beam vin cu o picătură de spermă, ci vin cu o picătură de sânge menstrual); în zadar îl minţeam că iau anticoncepţionale – îşi dădea perfect seama că le pot foarte simplu arunca, arătându-i lui flaconul consumat.

Dar într-o zi a uitat să mai ia cu el prezervativul folosit şi l-a lăsat pe claviatura pianului. Mă temeam teribil să nu-şi aducă aminte de el în ultima clipă şi am răsuflat uşurată când i-am auzit paşii pe scara blocului coborând grăbit spre realitate. Am tras cu o seringă sperma din cauciuc şi mi-am eliberat-o în vagin. Am simţit o fierbinţeală străbătându-mi trupul în sus, ca atunci când iei o gură de alcool tare, dar în traseu invers. Mi-a ars rărunchii, însă eram fericită. Voiam cu tot dinadinsul să exist. În noaptea aceea, mi-am introdus un tampon de vată în sex, ca să evit să se scurgă sperma, şi am dormit cu zona lombară ridicată pe o pernă.

Şi, încet, încet, din clipa aceea, am început să mă nasc. Peste nouă luni, pe doi ianuarie 1980, am ieşit la lumină.

Mă cheamă Vlada. Tata n-a mai urcat niciodată scările înapoi.

Alexandra Diaconu (1979)

S-a născut la Galaţi. A absolvit Facultatea de Jurnalism din Bucureşti. Volum de debut: *Luna de fiere* (editura Vinea, 2003)

Sub aparenţa unei livrări sentimentaloide, poeta apelează la o sinceritate exorcizantă pentru a accede la corporalitatea scriiturii prin decorporalizarea experienţei existenţiale. Ar fi necesară o autocenzură severă pentru ca textele acestea – cam planturoase – să se contragă într-o structurare poetică originală. Deocamdată primează discursul genuin care nu poate să-i alimenteze resursele decît pentru scurt timp.

luna de fiere
(litere descălţate-n pantofi albi)

te-aş înşela doar pentru-a mă desprinde dureros-tranşant din carnea
ta. lipindu-mi coapsa de un alt bărbat.
întunericul nopţii şi-amantul meu trec pe la mine. pe rînd. cînd unul,
cînd altul, şi-n augustul ăsta astmatic, tu-mi transpiri prin porii toţi,
clocotind.
cînd şi cînd amestecîndu-te-n inerţie cu-ntunericul.
te scurgi menstrual, aproape imperceptibil, timid chiar.
dintr-un nucleu temporal către margini.
durerea mi-o diluez în fiecare dimineaţă, la cafele, la ţigări, după ce
mi-am gonit amantul pe scările blocului, să nu-l prinzi, să nu-l
surprinzi, dintr-un ceas deşteptător, într-o lumină a ochiului meu
tăiat, cicatrizat.
şi-apoi clar conturat pe sînul stîng.
la colţul inimii astăzi. îmi fac un nod.
să te sugrum în el. şi-ai să stai aşa, crăcănat peste secolul următor.
atemporal atîrnînd. un nod marinăresc la ştreangul unui spînzurat de
sufletul meu.
cu bezna sau cu-amantul meu să nu mă mai laşi niciodată singură, m-auzi?!
niciodată, am spus!

***

un poem cu ochi mari.

iar în poemul ăsta umed, la tine mă uit.
şi nu pot spune nimic mai căprui.

***

pentru că o să vină noaptea şi-am să-i împrumut din părul meu. în
bezna gîndului să te-nveleşti în el. ca într-un giulgiu părăsit de
stele.
ai să lipseşti un timp din trupul tău şi carnea-ţi se va altera, cît tu
vei
respira departe. în somn plecat şi nu în moarte. într-un pat străin,
tu
lîngă mine dormi greoi, şi-n întuneric te ador minute nevăzute,
cum
sufli aerul dintre cuvinte-ntr-o linişte virgină, printr-o femeie
neştiută, faci descinderi în cer.
unde nu-s diferenţe între robi. acolo cred că ne numim la fel.
acolo
cred că existăm fără păcate.
acolo, eu mai cred că locuim într-altul.

***

facem dragoste.
şi-n jurul nostru pute sufocant, a lumînări.
dar nu pentru c-am fi romantici, tu doar eşti mort. şi nu transpiri.
pentru cănuţi-e cald. ;
deci facem dragoste curat.

***

e-o coborîre-a viilor în moarte, prea mult au înjurat, şi prea
vulgari
au fost. au tras cu ochiul pineal, prin gaura cerului, la îngeri, cum
făceau dragoste, cei rătăciţi pe drumul cer-pămînt-retur.
şi eu eram îngerul ochiului tău, trimis pedeapsă, la groapă te-am
condus mireasă. îmbrăcată-n alb. trebuie c-aşa a fost. de tu te

legeni
pe mine, ruginit, ca o epavă eşuată-n port.
îmi aparţii, căci inima din piept deja ţi-am smuls-o. într-un rînjet fericit, ştergîndu-mi de pe buze globule albe, globule roşii, voluptos.

***

şi-ţi spun iubitule, în mine nu te scurge. în burtă mi-ar creşte-n sicrie copii morţi, cu mine-aş hrăni viermi nouă luni. Prin cordoane-ombilicale de pe-o lume pe cealaltă.
şi pielea dimprejur se umple de pămînt reavăn,
în luna de fiere, noi continuăm sa facem dragoste.

***

satisfăcut te-opreşti. cu ochiul pineal închis, privind la albul pleoapei, tu te gîndeşti la ce. te-ntreb. la linişte visez, c-aşa ar trebui să fie-n moarte, mă gîndesc.
ţi-aş spune, că dincolo-ai ajuns deja. or, te iubesc prea mult.
tăcerea-ţi s-o mai spintec.
şi-atunci în plînsul meu pleoapa-ţi înec. ochiul să nu-l mai dezbraci niciodată.

un poem nou

şi noi chiar am fi vrut să fim poemul ăsta nou. care să răstoarne literatura cu cracii în sus. s-o dea pe spatele ei, şi-aşa prea cocoşat, prea mult am fi vrut noi. un alt limbaj, un alt discurs, cu totul nemaiauzit, cu forţa lui violent-inocentă. cu memorabilitate. un alt cocktail pe terasa muzeului am fi vrut să fim. ce dacă dorinţa asta a noastră era doar o penibilă dovadă de neputinţă, căci altfel am fi fost. pur şi simplu.

pe frunte-mi trec gondole, cîrmacii lor ţipă de la unul la altul, încercînd să nu se ciocnească, să nu se scufunde, turiştii sînt surzi la bruiajul lor. într-o veneţie vînată de-un continuu pericol de-a fi înghiţită, de ape sau de alte otrăvuri, de mai multe decenii, dar, pentru unii oameni, secolul ăsta înspăimîntător s-a oprit pe loc. într-o gondolă ce penduleazā prin tinereţea frunţii mele.

***

pe strada mea oamenii sînt cît se poate de stranii, obişnuiesc să meargă pe şinele de tramvai, cînd el nu vine să-i ducă la casele lor. dar oare tramvaiul nu trece niciodată pe strada mea. mă întreb, în orice caz, cînd ei nu circulă pe-aici, oamenii se plimbă-n locul lui, pe şine, cu gîndurile lor conectate la cablurile de-naltă tensiune, cu traistele pline, de parcă şi-ar căra zilnic, în mîini, copilăria, tinereţile şi-alte răstimpuri, în pungi de doi lei. şi, pe deasupra, galbene, pe
lîngă trup impersonal atîrnînde. căci în apropiere este piaţa din cartier.

***

şi tu stai pe-aceeaşi stradă, dar nu mergi niciodată pe şinele de tramvai, pe urmele lor. pesemne că tu pleci în fiecare dimineaţă de-acasă, dar nu te mai întorci în nici o după-amiază. şi paradoxul ăsta chiar că nu mi-l explic.

***

staţiile cu peroane înguste şi-au pierdut rostul, devenind doar nişte socluri de beton părăsite, fără nici un fel de misiune pe lume. ca nişte rame de ochelari cu lentilele sparte.

jurnalul-de-călătorie-al-alexandrei nu poate fi decît neterminat, întrerupt brusc de-alte gînduri. eu, de exemplu, mă gîndesc acum la viciile unui copil, ascuns cu naivitate într-un poem vicios.

***

poemul ăsta şade şi el într-un fotoliu cărămiziu-pluşat. îmbrăcat în bluza mea de mătase, înlăuntrul căreia obişnuiesc să dorm altădată, dungată în albastru, una din noile tale culori preferate, picior peste picior stă. aproape la fel de graţios ca şi mine, că-i distingi liniile coapselor mele prin hîrtia subţire, de proastă calitate, fumează, dezbrăcîndu-se în foiţe fine de ţigară, transparente aproape, un fum cenuşiu-albăstrui pe care-aş putea spune că-l savurează, cu-o poftă naivă, de parc-ar fuma din tine sau din ziua de mîine chiar.

***

e-o dimineaţă cu cerul plouat, în care ploaia nu s-a trezit încă, după o noapte albă. dar o va face. şi-atunci îi va fi foame de noi, după beţia de aseară, ne va dori în gîtul ei de la primul căscat leneş, printre măsele, să ne molfăie, săne-nghită. să-şi spele stomacul, să se cureţe. în cinstea toamnei care vine. şi de care mie mi-e un dor chinuitor, motiv pentru care tu-ai putea fi gelos.

***

în fiecare an există o dimineaţă, în care eu mă trezesc şi mă lipesc de fereastră, cu adeziv, e primul ochi pe care-l redau toamnei, printre
puchinii mei obosiţi, e prima noastră întîlnire. cu emoţia de la sine-nţeleasă.
atunci poemul ăsta se-aşează-ntr-un fotoliu cărămiziu şi leneş şi-şi

soarbe cafeaua altfel, cu-o satisfacţie vicioasă, fumînd chiar, scriind.
ca un copil, poemul ăsta chiar adoră starea asta de lîncezeală.

***

cred că-mi simţi lipsa din principiu, adică mă iubeşti din principiu, şi durerea acestui verb o simţi penetrînd lumea de-afară printr-un exces de politeţe, ca să nu-mi mai spui că tu nu simţi nimic lumesc pentru mine şi eu să-ţi întorc spatele.

***

poem gol. pentru că din poemul ăsta am plecat. într-o duminică dimineaţa, să ne plimbăm copilul, de mînă, prin parc.

***

tu-mi pui în spate propria-mi karmă, ca pe-un sac de cartofi, prea greu pentru vertebrele mele. iar eu plec mai departe, împotmolindu-mi picioarele, pe drumul ăsta mă tîrăsc, plîng, agăţîndu-mă, în disperarea mea, de-o balustradă sau de-o piatră sau de-o clanţă. în cele din urmă, cad în genunchi.

***

aşa mă rog eu la tine, ca la propriul meu dumnezeu coborît. tu-mi plăteşti păcatele şi pleci înapoi. în jurul meu se face mult loc, aş putea chiar să-mi deschid aici un parc de distracţii, eu însă, deocamdată, tot singură stau şi tot plîng.

***

ca un semn aşteptînd o descifrare, în genunchi stau. rugîndu-mâ la tine, carele eşti în ceruri şi nu mai cobori de acolo.

***

cît de simplu este să naşti un monstru în inima celui iubit, asta cînd nu vrei să-ţi murdăreşti mîinile. căci inima aia se va mînca apoi singură, de la interior spre margini, avînd trează conştienta propriei monstruozităţi.

***

şi de ce spiritul ăsta al meu nu mi-ar fi coborît în trup doar pentru-a se materializa în schimonosirea-durere a unei cănii, a unor oase. şi-atunci de ce-l dispreţuieşti atît, cînd el nimic nu face, decît să-i fie cel mai umil supus, să nu mai facem dragoste, tu-mi spui. e prea lumesc şi prea-n pămînt.

***

eşti împăcat cu toate lucrurile-astea, am aflat astăzi, ferice de tine, nemuritor într-un trup pămîntului dator, căci a ta va fi împărăţia, lumea asta nu te mai doare, tu i-ai plecat de mult. tu, care-atît de imaterial îţi doreşti prin viaţa mea să fii şi-atît de stăpîn pe cealaltă, da ce te faci de-oricîte vieţi şi trupuri tot una-ntr-unul este? să te văd atunci pe unde mai scoţi viaţa din trup afară, fără să-i rupi nasturii.

***

mă voi obişnui să fiu imună, reuşind drumul de la sacru la profan şi invers, insensibilă la toate trăirile-astea. adică voi fi exact aşa cum nu ţi-ai dorit, cum mai bine-aş fi murit decît să se-ntîmple.

Domnica Drumea (1979)

S-a născut la Făgăraş. A absolvit Facultatea de litere a Universităţii din Bucureşti. Debut: *Crize* (editura Vinea, 2003).

Deşi s-a format în ambianţa cenaclului de orientare „fracturistă", condus de Marius Ianuş, discursul ei poetic se deosebeşte de acela al congenerilor psihotizaţi de propriul eu, prin atitudinea mai gravă a instanţei autobiografice; această gravitate subiacentă se manifestă mai ales la nivelul conţinutului ce-şi abandonează subiectul narcisiac în favoarea răsfrângerii realiste a contextului social. Dar directeţea tonului protestatar (divulgând „spectacolul trist" al celor ce „n-au servici, n-au pîine") apare deseori erodată de un patetism nereţinut, ca proiecţie incenzurată a unei sincerităţi neprelucrate estetic. Cu tot excesul sentimentalist, oarecum distonant, Domnica Drumea este o debutantă talentată care va fi în stare – sunt sigur – să se diferenţieze de colegii săi printr-o asumare responsabilă a actului poetic, depăşind fronda mimetică a unora dintre aceştia.

Țara mea

Acum e liniște e noapte aici
o gheară neagră îmi închide ochii mi-i
scoate
e noapte acum, mi-e bine
după o hemoragie de toată frumusețea
sînt proaspătă, baby
sînt împietrită
mă iubești
așa cum stau chircită aici
la poarta clinicii de ginecologie
izbind cu ciocul hohotind
implorînd serul vostru fiziologic, mila
îmi strîngi coapsele, baby
pielea învelită în ciorapi de plasă

hiena nopții ne adulmecă, ne înghite în rîsul ei înfundat
zgîriu cu unghia timpanul delicat al delicatei asistente
și-n tăvile cu spirt plutesc triști embrioni
cocoșați

te înconjoară zece perechi de picioare
zece perechi de pulpe roșii, baby
zece secretare furibunde cu vulpi în jurul gîtului cu
bufnițe pe umăr
galopînd năucite pe o plajă cu hoituri
zece secretare fierbinți răspund la telefon
pentru tine
cu gurile deschise pregătite
cu dinții spălați
zece regine cabrate în fața tejghelei
încordîndu-și fesele gîfîind

în dimineața de după anestezie voi fi
oarbă nu voi mai fi
și scoarța zidului și acele mă vor
agăța cu furie
mă vor jupui

să privim realitatea în față, iubire
de ce nu în dos ar fi mai
apetisantă din spate
te apropii rînjind desfăcîndu-ți
pantalonii (arăți atît de bine)
dar te rog, fie-ți milă, nu acum, e încă prea devreme
anii noștri fragezi
sexele noastre calde

ne vom crește copiii cu apă și rădăcini
cu sînul meu sterp
îi vom încălzi cu respirația noastră
cu cîntece de beție
dormi în pace națiune
că prezentul nu se pune nani nani
îi vom înveli în pielea noastră îmbătrînită
în păturile second-hand
feriți de mirosul gunoaielor de florile putrezite din parcuri
de aurolacul toamnei de foșnetul înnebunitor al banilor
ne vom crește copiii departe de
isterie de disperarea mea – nopți cu urlete și farfurii sparte
neputînd să privesc viitorul – tîrfă înșelătoare
și oamenii pe care viața i-a distrus
cărucioare legănîndu-se pe rîuri de lapte
mami desfigurînd jucării

Vine Ianuş şi-mi trage o palmă
şi-mi mestecă lacrimile
Vine Ianuş şi-mi urlă „de ce eşti proastă?"
şi capul mi se bălăngăne încet, sîngerînd
stînga dreapta stînga dreapta
Vine Ianuş şi-mi înfige un cuţit
între pulpe
pînă-n măduva tîmplei
Se ridică apoi se spală pe mîini
şi fuge

„te aştept aici"

Nu sînt eu

S-a terminat:
mîinile tale gesticulînd nervos, vocea spartă, pumnii strînşi.
s-a terminat, iubirea mea.
De-acum cavernele ticsite aşteaptă numai paşii tăi,
de-acum buzele vor sorbi vinuri dulci.

N-o să te mai întîmpin cu reproşuri,
cuvintele tăioase n-or să mai răsune pe hol.
„Vreau să fiu singur" vei spune, mut, nimănui.
Am trecut prin atîtea parcuri desfrunzite, iubirea mea!
Privirea obosită ţi se stinge încet, ca soarele într-o zi de iarnă
strigătele, acuzînd atîtea capete, ţi se pierd.

Ţigara fumegă, desenînd drumuri şerpuite,
pe obraji alunecă lacrimi cu rimel.
Scotocesc nebună prin poşeta veche.
Pe străinul aceasta nu l-am luat de mînă niciodată.

Atît îmi amintesc: patul răvăşit,
camera goală, ca după un priveghi.
Asta fusese tot.
Şi vîntul îmi usca obrajii umezi.

Treceai pe Podul Minciunilor,
înfrigurat, o şuviţă căzută pe frunte...
Nu mai ştiai ce culoare au ochii mei.
Păpuşile din turnul cu ceas
făceau, pe rînd, plecăciuni tăcute.

Dintre noi doi, fii tu cel puternic.
Lasă lumina să-ţi joace în ochi.
Rîzi de gîndurile triste,
rîzi de măştile lor purpurii.

Uite, copiii scutură crengile ninse.
Sub nimbul palid al becului, fulgii sclipesc.
Cînd stai cu mine o zi întreagă, pelinul îmi pare dulce,
Zaţul din ceaşcă îmi arată labirinturi de noroc.

Să nu-i ascultăm pe cei care au prins degete-n menghină,
pe cei care i-au încolţit pe cei slabi.
Nu tresări cînd îţi aruncă mănuşa lor laşă.
Astăzi rămîi cu mine,
vom ciocni pahare, vom învăţa dansuri vechi...
Rămîi cu mine, rămîi,
voi fi tăcută, nu voi mai fi...
Eu nu ştiu să vînd anii noştri pe cîţiva arginţi.

Cînd copacii devin umbre, cînd se face frig,
în cartier încep ţipetele.
O femeie înnebunită ridică ochii spre cer.

N-are servici, n-are pîine, lacrimile
i-au secat demult.

Bărbatul ei se zbate pentru cîteva hîrtii mototolite.
Ies capete la geamuri: ce public curios,
ce spectacol trist!
Aplauzele ne încremenesc în palme.
Nu jucăm şi noi, de-atîtea ori, rolul acesta disperat şi comic?
Ştim replicile pe de rost.
Am ajuns strigoi,
tîrîndu-ne de la o noapte la alta.
Se lasă, grea, cortina somnului.
Copilul meu, vei juca şi tu acelaşi teatru de umbre?

Eu spun bani.
Tu răsfoieşti, îngîndurat, caiete cu poeme.
A venit vremea să facem bilanţul,
a venit vremea,
tragem linie şi socotim:
n-ai făcut aia, n-ai făcut cealaltă, n-am făcut nimic.

Cîte fiorduri murdare în iarna asta,
cîţi oameni rătăciţi pe străzi!
Dîmboviţa, cu pescăruşii ei înecaţi,
a adormit între diguri.
Mă priveşti exasperat cum las metroul să plece,
cum caut monede fără valoare pe jos.

Pe pod nu se opreşte nimeni.
îşi duc, absenţi, poverile de griji.
în loc de gînduri, în capul meu şuieră vîntul.
Hîrtii risipite în ape întunecate:
chipul meu descompus.

Nu-mi place soarele.
iepurii au fugit,
e vineri şi capul meu fîsîie ca un balon dezumflat.

În piaţă se vinde pămînt galben,
pămînt pentru flori, buruieni cu pămînt.
Morminte proaspete.

De trei zile bunicul doarme, de trei zile de mînă cu mama
prin magazinul universal,
de trei zile culegem jerbe.

După ce îl scoatem, naşa sparge o cană.
acolo, jos, e frig,
şi lopeţile spintecă aerul.
Mătuşa împarte mîncare. Sînt flămîndă,
sînt o mobilă strîmtă, nu vorbim.
Într-un beci, ea îşi face unghiile.

Leana îmi zice: cînd mori sufletul zboară,
sufletul e o pasăre mică ce se izbeşte în geam.

La început, oamenii au ochii umezi.
Apoi încep să şuşotească şi cineva rîde,
cineva trage cortina peste mintea mea

mîngîi piele crăpată
şi var stins
lujere pline adormind în pahare
degetele i se desprind şi dinţii
şi inima i se desprinde
şi seara se lasă uşor ca un giulgiu

Nu mai eşti copil, nu mai sînt copil,
bagă bine la cutie
în pungi de-un leu încolţeşte frica
isteriile mele încolţesc
răsucite strîns pe bigudiuri
femeie ofilită, femeie ofilită, legănată de vînt,
domnul Şpagă te informează brutal
un scîncet o pereche de cuvinte
care nu ajută la nimic o voce grasă

Astăzi e vineri, pămîntul e reavăn
o lume liberă crapă
şi tu, dulceaţă,
tu nu-mi întorci sărutul.

Iulia Argint (1979)

S-a născut în Bucureşti, absolvind, în acest an, Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti.

*Fragmentul din romanul **Malkuth** citit de Iulia Argint în cenaclu a impresionat la lectură prin implicarea unor mecanisme obscure ale ambiguităţii, explorate mai ales de către prozatorii de descendenţă kafkiană. La un prim nivel simbolic, se decelează imediat o perspectivă cabalistică ce orientează tendenţios derularea evenimentelor narative. Apoi, la al doilea nivel, ţesătura textului apare impregnată de o densă atmosferă realistă ce-i dă verosimilitate. Scriitura, ce rezultă de aici, mi se pare extrem de elaborată, ceea ce ne convinge că Iulia Argint posedă toate acele înzestrări necesare pentru a deveni o romancieră adevărată.*

Malkuth (fragment)

Câteva rânduri din jurnalul Maestrului

Îngerii mă persecută prin absenţa lor (până şi lipsa lor, aşadar, poate ajunge la desăvârşire). Chipul Medinei Az Zahra este pentru mine chipul dureros al revelaţiei cu care întârzii să-mi înlocuiesc sufletul. Aici se va da lupta, Acolo se va da un răspuns. Aici mă voi face de râs, Acolo voi avea poate aripi albe. Simplu. Ehie aşer Ehie. Cum tu eşti cu mine, aşa sunt Eu cu tine. Umbra-mi dansează alături. [...]

Mă gândesc la diferenţa aceea care se tot taie între *anşei-ruah* şi *akademai* şi nu ştiu la ce-ar putea folosi sau mai precis cui i-ar putea folosi, diferenţa aceasta între înţeleptul dedicat celor spirituale şi eruditul cu saci de patalamale. Cine-ar putea şti al cui cal va fi mai iute, mai aprig? Evident, nu există asemenea specii curate, eu însumi sunt când anşei-ruah, când akademai; dacă oamenii sunt supăraţi pe tine, te consideră *un biet akademai*, când sunt plăcut impresionaţi de prestaţiile tale, te iubesc şi te mângâie cu *anşei-ruah al meu*, asta-i. Nu trebuie să te încrezi niciodată în frunze. Într-un fel îmi caut *publicul*, nu unul cum îl poate înţelege orişicine. Publicul meu nu este un pom înfrunzit peste care bate vântul, publicul meu este un bulgăre imens de zăpadă care se rostogoleşte întruna, atât de compact încât vântul nu-l poate risipi, ei o numesc transă a vântului, glas al unei voinţe nemiloase, aşa-i, dar nu-i numai asta, vântul nu e doar o voinţă, m-ar putea crede cineva, nu ştiu, este *o punte spre moarte*, este o punte spre moarte care nu mereu se simte ca o eliberare. Poate că de aceea stau oamenii cu ferestrele închise. Doar poeţii şi nebunii le lasă larg deschise, chiar şi atunci când nu sunt acasă, aşa o să le intre mult vânt în odăi şi, Doamne ajută, poate multă zăpadă, cât mai multă zăpadă, înăuntru, şi poate şi în suflete, când se vor întoarce, multă zăpadă, în gură, în urechi, în nas, în sufletele lor moi ca pielea de căprioară, ca trupul de păianjen cu picioare de balerină aeriană. Ca mătasea verde de pe fundul apelor, ca blăniţa

puilor de rață, ca pubisul fecioarelor, ca norii, ca părul bătrânilor din Adăpost, ca liniştea...

Un vis al păstorului

Mă plimbam printr-o grădină interioară în mijlocul căreia se găsea o fântână din care curgea un fir subțire de apă. Îl auzeam limpede, parcă ar fi curs în capul meu. Eu purtam un pieptar deosebit, un efod, o mantie albă, o tunică lucrată la gherghef, o mitră şi un brâu, toate din aur, materii colorate în albastru, purpuriu, cărămiziu, unele din in subțire. Ciudat e că-mi amintesc totul în amănunt. Efodul era din aur umbrit, împletit cu fir albastru ca azurul, purpuriu, cărămiziu şi in subțire răsucit, totul lucrat cu măiestrie. Pe umerii efodului, erau încrustate două pietre de onix în care erau săpate nişte nume, şase pe una, şase pe cealaltă; pietrele erau prinse într-o ferecătură de aur ca nişte lănțişoare de aur curat împletite. Pe pieptar era o țesătură de pietre, în patru rânduri: sardonix, topaz,smarald, apoi, rubin, safir, diamant, apoi, opal, agat, ametist şi în ultimul rând, hrisolit, onix, iaspis, toate ferecate în aur. Pe pieptar, un păianjen mare din sfori de aur prinse între ele. În dreptul inimii se aflau în pieptar Urim şi Tumim. Mantia de sub efod era toată albastră. De jur împrejurul tiviturii ca o platoşă din jurul gâtului, erau nişte rodii albastre, purpurii şi cărămizii, presărate cu clopoței de aur care în timpul mersului sunau cristalin. Pe frunte purtam o tablă din aur pe care scria ceva, nu am înțeles ce, limba aceea îmi era necunoscută. M-am apropiat de un grup de morminte pe ale căror lespezi erau cuvinte scrise în aceeaşi limbă necunoscută mie dar nu am trecut mai departe, am rămas şi apropiindu-mă şi mai mult, am îndepărtat ceața şi mi-am trecut degetele încet peste adânciturile în piatră ale hieroglifelor. Am simțit un vânt puternic cum mă loveşte peste față. Vântul aducea cuvinte de undeva anume, *publicul meu nu este un pom înfrunzit peste care bate vântul, publicul meu este un bulgăre mare de zăpadă care se rostogoleşte întruna şi pe care vântul nu îl poate risipi, ei îi spun*

transă a vântului, o voință, dar este mai mult de-atât, vântul este o punte spre moarte, o punte spre moarte care nu mereu se simte ca o eliberare, și fântâna împroșcă în toate părțile, învârtejită nebunește, parcă ar vrea să se ridice de la pământ, să zboare deasupra Orașului, ca o pasăre rotundă de piatră din care curge un fir de apă, o văd plutind deasupra, fântâna e pe cer, fântâna e pe cer, și pietrele de pe pieptarul meu o urmează, smulse de vânt, sardonixul, topazul, smaraldul, rubinul, safirul, diamantul, opalul, agatul, ametistul, hrisolitul, onixul, iaspisul, cu câte două perechi de aripi Urimul și Tumimul. Tallit, tefilin și ziziot. Tallit, tefilin și ziziot. Și hainele mele au devenit negre ca spatele de corb, barba începuse să-mi ardă mocnit, încercam să sting flacăra din jurul gurii mele, ce straniu arătam, cu barba în flăcări, cu hainele acelea fără strop de aur curat, fără nestemate, fără pic de albastru, de purpuriu, de cărmiziu! Ceva mă privea de sus, din clopotniță, ceva căruia îi zăream puțin din degetele lungi și murdare, cu unghii lungi ca ale femeilor necredincioase, dar căruia nu-i puteam vedea fața. Apoi, a început să plouă torențial, era aceeași ploaie ca în visul cu episcopul, dar acum episcopul nu era pe nicăieri, așteptam să-l văd mișcându-se ca o broască țestoasă printre morminte, râzând isteric, râzând ca un nebun, râzând până mi-ar fi venit să-l strâng de gât, până mi-ar fi venit să-mi apropii fața arsă, fața în flăcări de a lui și să-l mușc până la sfâșiere, Doamne sfinte, Doamne sfinte...

Păstorul se trezi năduşit. Începuse să se lumineze de ziuă.

O „discuție" între bonomul brutar și băiatul răsărit de neunde, acum ajutor de brutar și duhovnic

Plămada părea bine frământată. Dospită uniform. Zăcea întinsă pe masa neverosimil de lungă din sala cuptoarelor. Laboratorul brutarului era laboratorul în care acesta croia pâini din aur curat, înfigându-și mâinile în plămada aceea ca în grămezi de galbeni strălucitori, împărțind-o în grămăjoare mai mici, după o socoteală

tainică, datorată experienței măsurate cu măsura ceasornicelor, măsurate cu nemăsura. Le cresta ușor pe deasupra, ca la ceremonialele legămintelor de cruce și le așeza în burta cuptoarelor, cu o grijă extraordinară, ca pe niște miei sacrificați într-o ardere de tot. Copilul îl privea cu mare atenție. Pur și simplu nu-l slăbea din priviri. Într-o zi ai să știi și tu să faci ceea ce fac eu, băiete, trebuie să fii foarte atent și foarte răbdător, înțelegi, nici un răspuns, nu e lucru ușor, să știi, eu unul mă bucur că am pe cine să învăț meseria asta, dar ca să ajungi maestru, eh, ar trebui să fii pisică și să ai ca ea nouă vieți, auzi, ia și tu lopata aia și scormonește puțin dedesubt să nu se stingă focul, asta-i prima regulă, nu lăsa cu nici un chip focul să se stingă, băiete, băiatul luă lopata și scormoni în măruntaiele primului cuptor, apoi în măruntaiele celui de-al doilea, apoi în măruntaiele celui de-al treilea...până ajunse în celălalt capăt al sălii, de aici îl auzea puțin mai slab pe brutarul care continua să-i vorbească. Se întoarse la locul lui și continuă să-l privească pe brutar, care se mișca într-un anumit fel, ca o broască țestoasă fermecată, brutarul nu era bătrânul din vârf de munte, brutarul era un brutar care își cunoștea foarte bine meseria, numai că știa copilul că brutarul acela pe care-l privea era o pisică cu nouă vieți din care nouă vieți îi mai rămăseseră trei, și știa prea bine ce se întâmplase cu celelalte șase, brutarul știa și el, dar nu spunea nimănui, nici măcar copilului, pe care-l simțise pui de neom, ce se întâmplase cu cele șase vieți ale brutarului, apoi modelezi plămada cu palmele, dragul meu, dar nici nu mi-ai spus cum te cheamă, cu degetele, dar vezi să fie extrem de curate, și-i privi mâinile, după care, tai în carne vie, cum s-ar zice, ușoorrr, cu grijă, netezești cu lopețica asta... și presari puțin praf de aur pe deasupra, așaa, râse, pe spinarea fiecăreia încrustezi următoarele litere, ה-מ-ד-א, copilul rânji, nu-i problemă dacă nu știi pentru început ce înseamnă, tu le în-crus-tezi fru-mos, așaa, pe spate, ridici încet pâinea și ai grijă să nu-ți curgă sudoarea în crestături ori altundeva, să nu risipești praful de aur că dacă-l risipești, se destramă, și o să scoți din cuptor o grămăjoară de firimituri pe care, ce altceva, o să le dai la

păsări şi păsările or să le mănânce ca nişte apucate şi or să fie găsite moarte, cu ghearele în sus, ţepene ca stinghia, râse, că tot ce nu iese devine otravă, dar, şi-i făcu cu ochiul, nu-ţi spun deocamdată de ce, copilul rânji. Dragul meu, liniile tre' să fie drepte, ascultă-mă, liniile tre' să fie drepte şi perfect aliniate, din ce în ce mai dese şi perfect aliniate şi drepte, pâinea iese desăvârşită dacă liniile crestate pe deasupra sunt din ce în ce mai dese şi perfect m-auzi, să nu umbli în ajun prin pivniţă, printre obiecte murdare şi blestemate, nu-i numai asta, copile, nu-i numai asta, din nefericire, dar obiectele acelea, din pivniţă, sunt din fosta casă a unui primar de odinioară, gura subţire-crăpătură de uşă veche, în miezul pâinii pui o linguriţă de bale de pom, una singură, nici mai mult, nici mai puţin, nu uita, copilul îl privea vânăt uite ce frumuseţe, spuse brutarul, şi scoase din cuptor ca dintre coapsele unei femei o pâine mare, galben-aurie, din care ieşeau şerpi de abur sinilii, turcoaz, purpurii, cărmizii, verde de smarald, galbeni ca şofranul, movulii, rozalii ca apa de roză, îhmm, aşa ca apa de roză, va să zică iai flori de roză cu floarea lor cea galbenă denlăuntru, niscai dramuri de cuişoare, niscai dramuri de belgioin, niscai dramuri de scorţişoară; toate le pisează cu bătucitor de stuf şi le răvăşeşte cu florile de roză dupre care le răstoarnă în căldare de scoate apă, cu foc lin, până ce va eşi humezeala din roze. Apoi, apa ce vei scoate culc-o la soare să să limpezească şi vei privi lucru frumos brutarul netezea piei de vasilisci mişunaţi din plămada care nu se sfârşea în veci, văpsea cu albastru de stele unghiile unei crăiese cu buze sângerii, chituia ferestrele unui palat de copac, se iubea cu femeia sfinx păcălindu-i zvârcolelile, fără fotografii cu pătucuri procustiene, fără cercurile din sticlă ale Maestrului, fără femeia cu miros de cimitir, fără visele preoţilor morţi dădămultdătot, fără ligheanele de aramă pline de dădeau afară cu apele de la spălarea peştilor, dupre e-vis-ce-ra-re... Minunat, brutarul putea vorbi vrăjitoreşte dar nu era vrăjitor, brutarul era un brutar care-şi cunoştea bine meseria, şi-o cunoştea bine, într-adevăr, fără nici o îndoială, cu siguranţă, cu certitudine, absolut minunat, havel havalim amar

cohelet havel havalim hecol havel, havel havalim amar cohelet havel havalim hecol havel.

Havel havalim amar cohelet havel havalim hecol havel. Cuptoarele uruiau. Laboratorul se încinsese mult pentru că munca brutarului era în toi. Şerpişori mişunau pretutindeni, ieşeau încet din cuptoarele încinse şi umbrele-aburi sinilii, purpurii, cărmizii, verde de smarald, galben de şofran, movulii, rozulii ca apa de roză se încolăceau şi se înălţau spre tavanul pe care şedeau pictaţi de mult îngeraşi cărora nu li se mai distingeau feţele, cu spinări aurii şi se încolăceau a odihnă ori a pândă pe masa aceea incredibil de lungă, acum când brutarul povestea ceva din copilăria lui dulce ca zahărul era întotdeauna linişte deplină în casa aia de care mă apropiam tiptil şi căreia îi loveam zidurile cu un băţ gros până ieşea în prag o fetiţă înaltă de tot cotrobăiam împreună prin gunoaie stăteam întinşi pe veranda din spatele casei şi ne ascultam ghiorţăielile din burtă mergeam în patioul bisericii vechi şi ne stropeam cu apa de la fântână până începeam să strănutăm ne priveam o vreme cu nesaţ şi o luam ca nebunii la goană până în podul dărăpănat al bisericii cu zugrăveli coşcovite pe pereţi îţi vine să crezi, dragul meu, Estera a fost cea mai bună prietenă a mea în copilărie, Estera care are grijă acum de bătrâni sclerozaţi, suferinzi de incontinenţă urinară, de amnezie, de ficat, de paralizie, de inimă, de bilă, de surzenie, de orbul-găinilor, de constipaţie ori diaree, de gingivită, de insomnie, de frica ei nu ştiu i-ai văzut vreodată ochii nu ştiu ai văzut-o vreodată nu cred că ai putea-o privi ochii ei ochii ei ochii ei brutarul nu se mai putea opri ochii ei ochii ei ochii ei havel havalim amar cohelet havel havalim hecol havel ochii ei ochii ei ochii ei ochii ei ochii ei ochii ei...

O transă a vântului, o voinţă, mai mult, o punte spre moarte

Bătrânii pluteau pe lângă acei pereţi întunecoşi, al căror întuneric era exalat de zidurile înalte, pletele lor albe străluceau în

întunericul coridoarelor, în palmele lor străvezii, erau femei vrăjite care, în vizuinele lor calde şi umbroase ca în pântecele lor, priveau ameţite în faguri de miere gigantici să vadă călăreţi şi cai sălbatici învolburaţi în lupte fără sfârşit, urlete şi răni dulci ca mierea, morţi dulci ca mierea de culoarea chihlimbarului, morţi care nu îndurerează, morţi care mântuie, morţi ca o mângâiere pe frunte, morţi ca o batistă care abia atinge trotuarul aruncată de la un balcon de aur curat, dintre doi sâni de aur curat, desprinzându-se de o mână de aur curat. Morţi fireşti ca mirosul unei cupe de crin alb, ca schimbarea insesizabilă a cerului, ca atingerea lui suavă de acoperişurile caselor-falanstere-colivii-buncăre-închisori cu ferestrele mereu închise, desfăcute numai câteva clipe în timpul zilei pentru aerisire şi ca noaptea Oraşului cu străzi luminate din ziduri femeia stătea nemişcată cu ochii larg deschişi între cratiţe, tigăi, tingiri şi polonice în care se oglindeau dulapurile înalte, deformate, ca nişte case de lemn în care dormitau duhurile pădurii. Aşa cum stătea nemişcată în centrul bucătăriei urieşeşti părea că meditează profund. Bătrânii pluteau în încăperile întunecoase ale Adăpostului, cu părul alb despletit în jurul fiinţei lor mici şi râdeau din când în când scurt-femeieşte. Printr-o reţea de ochi mici se strecurau fire subţiri de lumină, se împleteau şi alcătuiau o cosiţă aurie care se apucă să măture singurică prin Adăpost gunoaie închipuite, mizerii de alabastru, mizerii din porţelan femeia nu auzea-nu vedea prinsă în jocul de-a neclipitul acolo între cratiţe oale tingiri polonice bătrânii erau în aer cu părul în vânt şi priveau la luptele sângeroase ale călăreţilor care se dădeau în fagurii galben-întunecat cosiţa aurie mătura gunoaie chiar de pe lângă picioarele femeii – dezgustată de ideea de a fi vreodată, în orice fel scriitoare – mătura podelele odăilor de sus, pe sub ei care pluteau şi nimeni nu a văzut cum din reţelele de întuneric încâlcite ca o pădure neumblată ieşiseră fire de lumină şi se făcuseră cosiţă aurie şi cosiţa mătura lucruri care se urcau şi pe pereţi păianjeni gândăcei cu aripi furnici mătura lacrimi de femeie frumoasă de bărbat obosit de copii speriaţi de pustietatea de care dăduseră în castelul cărbunatic din

povestea în care au intrat pe nesimțite toți au intrat pe nesimțite în poveste și de acolo drumul în cele mai multe zări vizibile se infundă și îi izolează pentru foarte multă vreme de acum vom umbla cu toții numai ținându-ne de mâini.

Nu a vorbit nimeni despre glugi despre nelipsitele glugi ale orășenilor pe timp de ploaie cu soare așa erau ele făcute numai pentru o asemenea îmbinare de stări meteorologice de grație. Era timpul să fie ales un nou preot păstorul nu mai făcea față prea bătrân fiind și se gândise că era necesar să vorbească cu Estera să-l primească în Adăpost unde nu era cald și bine dar era răcoros și inteligibil era prea bătrân să oficieze slujbele de cuviință să-i asculte pe oameni la spovedanie și nici el nu mai simțea că toate câte le făcuse până într-acel ceas ar mai trebui făcute și de atunci înainte păstorul intrase în Adăpost cu femeia alături păreau doi tineri nelumiți care muriseră și care totuși mai trăiau încă mai minunat decât în felul obișnuit care trăiau și aveau fețele luminate de un surâs alb ca pleata cavalerilor de onoare înțepeniți zâmbitori în pragul casei aceștia îi petreceau de alminteri pe ultimul lor drum de aici nimeni nu avea cum să mai iasă poate doar cu picioarele înainte ori cu mâinile înainte ca somnambulii pe care îi paște o primejdie de moarte o prăpastie sau o apă adâncă. Glugile erau un dar care dansase din mână în mână și nimeni nu mai știa cine îl făcuse odinioară era un dar binecuvântat de toți preoții acum putreziți acum în ceruri acum în visele avute de ajutorul de brutar în locul numit Tăblia scribului era darul timpului ar trebui să se înființeze și un Muzeu al Glugilor pentru că orășenii mai aveau și altfel de glugi care mai de care mai minunate rod al unei imaginații ieșite din comun copilul văzuse în visele acelea pe capul fiecăruia dintre preoți câte o glugă țesută cu fir de argint pe un material cum nu mai văzuse nicăieri altundeva prin care ploaia putea pătrunde numai cu consimțământul purtătorului care se mira de fiecare dată cum de îi reușeau atâtea minuni într-o singură zi.

Nu mai scrisese de o săptămână întreagă chiar azi se făcea o săptămână oarbă ca un banc de pești înghesuiți unii într-alții

aşteptând cu ardoare să fie culeşi precum bananele precum nucile de cocos şi ea era o maimuţă oarbă şi bătrână care nu se mai hrăneşte decât cu purici cu polonice de purici cu oale de purici cu tingiri de purici care se urcase în cel mai înalt pom şi nu mai voia cu nici un preţ să coboare de acolo pentru că acolo aştepta moartea o altă maimuţă tânără şi zglobie şi care avea să o tot tragă de membre să coboare în pământ da o maimuţă bolnavă care nu mai putea culege nici măcar o banană nici măcar o nucă de cocos toate în pârg şi ea stătea nemişcată în pomul acela uriaş şi cum stătea aşa acolo părea că meditează profund.

Cele mai interesante erau glugile negre.

Tudor Crețu (1980)

S-a născut la Timişoara, unde a absolvit Facultatea de Litere a Universității de Vest. Volum de debut: *Dantelăriile Adelei* (Editura Mirton, 2001).

Deşi va părea exorbitantă afirmația noastră, trebuie să spunem că, simultan cu poeții cei mai tineri din Bucureşti, timişoreanul Tudor Crețu se înscrie şi el în acel minimalism de sorginte fracturistă, realizând un discurs personal bine strunit mai ales atunci când nu alunecă în derapaje neomoderniste. Ca şi la congenerii săi, se pare că sfărâmarea/fracturarea programatică a textului îi dă ocazia să se exploreze ca subiect poetizant, prin notații aleatorii care, însă, riscă să slăbească intensitatea pactului comunicativ. Printr-o autocenzură mai riguroasă, filtrându-şi jetul autentic de orice aluvionare retorică, poezia lui Tudor Crețu va putea deveni o certificare a prezenței unui poet original.

Dantelăriile Adelei

*

tristețea asta
printre sâmbete și praguri
oase de păsări străpung hainele
e ziua mea
suflu în lumânările morților
urme de cămilă în nisipul din lăzile pompierilor
e vorba
de apa îngălbenită în pahare
de lumina colorată de dinții și degetele fumătorilor
de buzunarele în care îmi încape uneori toată mâna

*

laptele vărsat peste numerele de telefon
și căldura tăcută a acestor ore
în care țagăra-și înmoaie bucățile de pâine
vom îndesa vată în găuri de cuie
vom aduna tot pământul din case
cel din vaze cu flori și de pe ghete murdare
cu pene de înger vom șterge praful
până când totul
dar absolut totul
va străluci

*

astfel
astfel
molcom
cu dinți de iepuraș
rozând morcov

fiert
aripioare portocalii
înger într-o cameră de hotel

*

de sticlă
de oglindă
cât de albi îţi sunt dinţii
îmi arătai
uşoară cum e mărul
aripa unui pelican
clintind scaunele pe o terasă

*

albă până când carnea va fi
sclipiciul pulovărului tău chinezesc
cum luminile unui oraş noaptea sau
sfârâitul ţigării cum proaspătă
sub pasul tău zăpada

*

o cochilie de melc vârtejul
şi luciul de copac jupuit
al vaselor din chiuvetă
şi bineînţeles tu
cea care coase pe sită
peisajul

*

acest bărbat
- ca sticla pisată îi lucea barba –

şi femeia de lângă el
cuburi de gheaţă
întinzându-i
cu linguriţa

*

atâtea zile
a căror lumină seamănă
cu tristeţea cântecelor de leagăn
umbra copacilor
şi seva ce o torc în sine
ca o vorbă de duh
atâtea zile
în care liniile ne par iederă
când ne privim palmele
când ne privim în oglinzi
de parcă am vrea să ştim
cât e ceasul
să intrăm în vorbă cu noi înşine

*

cercuri tulburi
ochii
apă în care
o piatră se scufundă
priveliştea

e sâmbătă seara
popcorn şi bere
ne aşezam în faţa obiectelor

*

am încălzit obiecte în palmă
le-am înmuiat în ceaiuri şi parcă cineva
îmi umple perna cu pene de lebădă neagră
atâtea lucruri
după care nu mă mai pot întinde liniştit
şi cele două fire din tavan
de care trebuia legat becul
n-au cum să-mi mai pară
tulpini de ghiocei fire de ieirbă către capătul iernii
ci pur şi simplu două sârme
s-â-r-m-e de care trebuia legat becul

*

era duminică
mirosul de spirt ars al asfaltului
şi fata aceea prostuţă şi săracă
cu un fir lung pe buze
care mi-a spus
lasă

Andrei Peniuc (1980)

S-a născut la Bucureşti, unde a absolvit Facultatea de Drept. Volume: *Un animal mic* (editura Pontica, 2002, Premiul de debut al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti), *Mic manual de terorism* (editura Ziua, 2002).

*Cînd a citit prima dată în cenaclul „Euridice", Andrei Peniuc a stîrnit o anume perplexitate receptivă, explicabilă prin faptul că discursul său părea să nu se alinieze niciuneia dintre ultimele grupări poetice; el nu este nici fracturist ca Marius Ianuş, nici confesiv ca Bogdan Iancu şi nici visceral ca Adrian Urmanov. Ceea ce frapează în primul rînd este chiar impresia acută la lectură că nu aparţine nici unui model apropiat. În volumul de debut, cu un titlu programatic „minimalist" (**Un animal mic**), poetul întreprinde o tentativă riscantă de a capta realul – în sens lacanian – fără angajarea manifestă a vreunei medieri retorice, prin cuplarea directă la mecanismele dinţate ale discursului nud, dizlocat de orice aparenţă a cupurii semantice. În laboratorul semiotic se simulează un **real virtual** ce nu comunică altceva decît efortul fatic al comunicării în sine. Actantul liric divulgă o **extraneitate** perceptivă de extra-terestru catapultat într-un spaţiu ambiguu, tridimensional, în care au loc mişcări ciudate, prin deschiderea unor fante luminiscente şi prin deplasarea surdă a unor falii tectonice profunde; se instituie o criză cognitivă absolută a subiectului incert ce se afirmă ca prezenţă doar în act, pe măsură ce se derulează procesul autotelic de investigare a spaţiului interstiţial. Culisarea sintagmelor în direcţii total aleatorii, prin rupturi sintactice imprevizibile, creează un aer hermetizant ce induce senzaţia unei angajări scripturale de o enervantă noutate.*

Snuff

<...aşa-numitele *snuffs*, filme cu actori amatori,
o femeie şi unul sau mai mulţi bărbaţi. Debutează
cu scene pornografice, dar în momentul actului
sexual femeia este ucisă în mod bestial. Se presupune
că victimele sunt femei ce se regăsesc pe listele de
persoane dispărute ale poliţiei. Totul pare
foarte real. S-ar părea că e vorba despre o perversiune
dusă la extrem, deşi la fel de bine ar putea fi vorba
despre trucaje bine realizate. În rândul populaţiei
s-a creat o adevărată psihoză. Cu toate acestea, anchetele
desfăşurate până acum nu au putut strânge dovezi
concludente, nu s-a găsit nici un cadavru...>

(din raportul FBI pe anul 2000, publicat în *New York Inquirer*)

<...Britney Spears, probabil cel mai popular personaj
al planetei la ora actuală...>

(buletin de ştiri CNN, 26 nov. 2001)

►se luminează
când se luminează mă luminez
Britney păşeşte sau cântă lângă mine încetişor
totul se aşază fixează
ficatul plămânii rinichii îşi au locul lor
mă strecor în mine uşor
ca un irezistibil personaj pozitiv ►►

►mă poartă microorganismele mişcătoare ca un pat
de furnici mergătoare
las iarăşi totul să treacă ştiu îngerii survolează oraşul

internetul trece prin tâmplele lor
aş zice legătura cu legătura aş zice
închid şi unesc mâinile poate sunt un frate al vostru
şi ne permitem multe unii cu alţii ►►

► eu nu plec nicăieri
am aici casă şi examene mă atrofiez
în camera mea e atât de cald îmi alunecă mâna pe obiecte
dacă aş putea să mă salvez mi s-ar părea prea simplu
la un moment dat voi deschide gura
voi lăsa să-mi salivez în poală
îmi voi desfiinţa buricul
în noaptea de opt spre nouă ianuarie nu s-a întâmplat nimic
am stat treaz şi am aşteptat Britney mi-a cântat►►

► trebuie să îmi tai unghiile
să tai o fantă în mine cu ochii senini
e o zi nouă înăuntrul vocii Britney
sunetele ei se suprapun numelui meu
nu pot să mişc simt
o socoteală vâjâind peste cap
azi mi s-a părut iarăşi că pot să trec prin obiecte
dacă mă întind să dorm şi rămân mult aşa
mă trezesc în fundul pământului şi dacă acolo e iadul
sunt mâncat
mi-e frică de moarte
ca de seara asta cu mine ►►

► Britney stăruie să facem un snuff împreună
totul pe Ministry 10/10
cotul ei la un moment dat sub spate
într-o poziţie foarte incomodă

lăsându-i o vânătaie ovală
transpirație picurând pe rama de lemn a patului
la sfârșit să mă taie de la diafragmă în jos cu un cutter
portocaliu găsit pe biroul meu ► ►

► totul a fost filmat
covorul e curățat
s-a aerisit dimineață
la început mi-a fost greață
nu mai văzusem intestine
după ce am respirat aer nou a fost bine
rola o duc la tipul ăla ciudat
parcă se aude o muzică de sub pat
aș dansa pe muzica asta ► ►

► crezi că intri într-o poveste
printr-o fantă lăsată așa înadins
dimineață când ai deschis ochii
nimic din toate astea nu exista
ai deschis ochii cu o scurtă mirare
repetată la fiecare trezire
acum ziua crește
de jur împrejur cadrele se așază în tine
te penetrează și crezi o poveste
și știi că îți place ► ►

► Britney Spears face duș în camera ta
aburii de pe umerii ei luminează ca focul
în timp ce își săpuneste șoldurile cântă
cu voce groasă într-o limbă pe care nu o cunoști
sunetele rostite de ea se descompun lent
vibrează în pereți covorul mustește
de zoaie frumos mirositoare
aburul luminos ți se lipește de față ► ►

► îmi adulmec de o vreme mirosul
azi l-am simțit
mi se aduce o primă variantă spun ei
cu mult sex și o lumină artificială încruzind carnea
eu sunt clientul misterios
ii împușc cu un revolver masiv și lucios
iau rola de film și fug în Hong Kong
acolo începe totul
mă îndrăgostesc de o chinezoaică
o conving să îmi facă puncție lombară
din coloana mea iese un lichid auriu
ca o lumină a lichidării
se lipește de oameni și de obiecte
rămân nemișcat privind pe fereastră ► ►

► intru nădușit în camera mare
pulpele chinezoaicei strălucesc usturător pe retină
este aici o mireasmă a începutului
ca purtat mă apropii de fereastră o lumină mă învelește
nu se aud sunete creierul meu gândește o muzică
proiectorul lăsat aprins derulează
snuff ► ►

► îi las pe amândoi întorși spre fereastră
am derulat înainte să ies
rola mică e-n cutiuța ei
cutiuța în mâna mea dreaptă
sunt parfumată încă parfumul lui
dansează pe mine o lunecare plăcută
cu pasul ușor mă apropii de port
briza îmi linge acidulat tălpile roze ■

Ruxandra Novac (1980)

S-a născut la Făgăraş. Absolventă a Facultăţii de Litere din Bucureşti. Volum de debut: *Steaguri pe turnuri* (editura Vinea, 2003).

Deşi foarte tânără, Ruxandra Novac scrie nişte ***poeme pedagogice*** *fiindcă, astăzi, poezia a devenit din nou un act de „pedagogie" gravă, prin expierea voluntară a eului în plonjonul abisal al scriiturii. Dacă ceilalţi competitori din cenaclu au tentat să disimuleze ludic gravitatea existenţei prin şarjări juvenile, mai mult sau mai puţin gratuite, Ruxandra Novac nu se lasă deloc antrenată în lejeritatea dicursului „fracturist" sau „utilitarist", autolivrându-se liminar textului cu o luciditate tragică, asemănătoare cu aceea a poetei Ileana Mălăncioiu din volumul debutului,* ***Pasărea tăiată****. Numai poeţii adevăraţi reuşesc să spargă tiparele discursive convenţionale, ajungând să comunice direct, fără zorzoane retorizante, starea agonală a fiinţei noastre viscerale/istorice. Salut evenimentul rarisim din şedinţa a treizeci şi treia a cenaclului Euridice şi mă bucur sobru cu ocazia omologării acestui debut excepţional.*

clovnii

în duminica aceea rîioasă
nu mai ştiam ce să facem
Venea tristeţea mică apoi tristeţea mijlocie
apoi tristeţea mare
veneau melcii şi greierii înspăimîntători
şi Marile Oase care ne-au dat viaţă.
ne aciuisem şi noi pe acolo
tîrîndu-ne hebefenia şi insomniile şi complexele şi poziţiile
catanomice şi tusea seacă şi inima şi maţele şi mila
jucîndu-ne cu noi
şi aruncîndu-ne ca pe nişte monezi.
Ne era frig deşi trupul ne fumega
ne aduceam aminte.
(altădată ieşeam îmbrăcaţi în flori de nalbă
pluteam pe lîngă
valeţii încotoşmănaţi şi lalele negre şi nisip ni se
scurgea pe gură)
cerul se deschidea în fîşii violet în casa scărilor
şi noi credeam că vine Domnul Dumnezeu
şi Domnul Dumnezeu nu venea
– Da, dom'-sergent, să trăiţi,
aşa credeam şi trebuia să stăm drepţi.
Domnul Dumnezeu se uită la noi compătimitor
aşa cum
noi ne uităm la Domnul Dumnezeu compătimitor
Doamna Dumnezeu se rujează şi acoperă bulevardul
cu panglici şi portjartiere.

Noi vom trece de stomacul amabil al zilei acesteia
pentru noi melodia lucrurilor s-a descojit
noi sîntem purecii de baltă
noi scoatem limba de-un cot
şi cădem şi bombănim şi ne dăm peste cap
şi urlăm în trompete

Existenţo, scumpete,
tu eşti cea mai bună din cartier
o să-ţi trimit urechea mea tăiată
civilizaţio, cuţu-cuţu
o să-ţi dau şi ţie rana ascultătoare din stînga

Cînd ne veţi fixa electrozii
nici nu va mai fi nevoie de ei
dincolo de marele cîmp de săbii ne vom tîrî singuri
doar cu şarpele nenorocului nostru
şarpele de casă, negru şi blînd.

Noi izbim cu copitele
oglinda şi patriarhul şi tampoanele domnişoarelor şi ministerele şi
marile culturi şi oxigenul şi reflexele condiţionate
şi mai ales cutia plămînilor noştri
o izbim cu copitele
noi nu ciocănim la poarta raiului,
ci la nevasta unui şef local de partid
noi sîntem ţapii
bărbile noastre sînt pînă la pămînt
şi nimeni nu mai strigă nimeni
Noi sîntem o fotografie din Marele Ziar
noi
construim obsesiile funcţionarului mărunt din colţ
noi
construim liniştea funcţionarului mărunt din colţ.
noi
dresăm metafizica
şi hamsterii şi dragostea şi ale tinereţii valuri.
Sîntem exhibiţionişti primăvara şi voyeuri toamna.
claustrofobi tot sezonul.

Ceasurile torc umede în duminica aceasta rîioasă.
plimbă-ţi psihicul în altă parte pe aici
nu a mai rămas nimic.

r.w.f.

aici nu e loc
nici de milă nici de libertate nici de dor
totul se încleştează te trage din ce în ce mai jos
pînă la capătul capătului
totul e un urlet o apă cafenie care
mă spală întruna din care beau întruna
în timp ce femeile mele cîştigă bani.

Hrană pentru morţi acele cuvinte frumoase
care s-au spus
de mii de ani doar hrană pentru morţi
grăsimea gălbuie a Marilor Oameni.

Toate membrele puse în ordine pot fi un lucru bun
o haină tăiată din piele de om poate fi şi ea
un lucru bun.

eu nu cunosc nici mila nici libertatea nici dorul
o mînă suavă îţi mîngîie şira spinăriii
şira spinării tale bisexuale
din continuarea creierului tău bisexual
jos undeva e o ţeavă în flăcări
între legile care guvernează putrefacţia.

ecografitti

*

noi sîntem muncitorii şi mîinile noastre clădesc
lumea
noi sîntem fericiţii lumii acesteia nu ştiţi că

sîntem fericiții lumii acesteia ne e foame noi știm
știm totul inima noastră le adună pe toate adună
inimile voastre mari adună trotuarele blocurile
florile păsările fluturii
toate merg la culcare
in inima noastră mare

ca un cocainoman trist
le siècle fanatique își face numărul noi
ii pipăim capul cu degetele noastre
mirosind a DTT
noi sîntem fehciții lumii acesteia nu știți
că sîntem fericiții lumii acesteia atîrnăm greu
seara ca florile printre
stîlpii aceștia electrici
cu capete de mort

*

și noi stăm aici între muchiile reci în seri lungi
de iarnă
și foarte rar foarte rar din sacul de rafie ceva
ne mișcă mîinile picioarele

din nou e foarte frig ne ducem dracului
în camera asta cu pereții acoperiți de sudoare
- da, ne bagă în cap tot felul de... solidaritate...
în fine
apoi ca melcii se învîrtesc printre ele
cum te săruți cu cineva și nu-ți place.

(pînă cînd sternul nostru devine fosforescent
pînă cînd pielea explorează și rîdem și strigăm și
lumea cade în bucăți în fața noastră)

noi căluţii de lemn păpuşile de plastic
noi dragii de noi
noi care am
şi care vom mai
formolul miroase frumos solidaritatea se naşte
noi rîdem şi strigăm zgomotul cade spiralat

*

spaima ne-a adunat într-unul singur
spaima de căţelul pămîntului, de seringi,
de cei care ne obligă să ne
lăsăm de fumat
spaima de lobotomie, spaima de damblagire
de domnul contabil,
de-a nu crăpa decît după treizeci de ani
spaima cumplită de cei care ne ocrotesc
spaima de omul-pasăre,
spaima de bob din twin peaks.

spaima, femeia cu părul roşu, cu mîinile roşii,
cu barba roşie cu
tocuri înalte cu ciorapi lycra
frecîndu-se de fermoarul blugilor tăi,
trecîndu-mi uşor mîna prin păr
păianjenul viu mort care iese din mine,

spaima ne-a adunat într-unul singur
de-a lungul unghiilor
ou cu unghii
mirt cu unghii cărnoase
tu mergi dincolo de pîntecul zilelor noastre de
rictusul fără greşeală
tu eşti mustul care curge din glezna odăii
şi micuţa moarte care clănţăne la fereastră.

*

iar celălalt spune să trăiești așa ca într-o
alarmă continuă sau
așa de pe-o zi pe alta să nu te bagi în scheme apoi
întinde mîna după sticla de rasputin bea mi-o
pasează și mie spune povestea
cu lebedele alte povești apoi despre locurile unde
animalele se împerechează
despre farmecul de nedeslușit
al căderii iggy plăcere pentru viață și noi
călătorim cu covorul
ca ăla din o mie și una de nopți
ne înălțăm și călătorim
prin aerul țării noastre estice
al țării noastre agrare fumăm
țigări de lux undeva în coșul pieptului
răsare bucuria
adusă de țigările de lux o scoatem imediat
cu unghiile noastre ojate

*

dar viitorul și aplauzele proletarului
nu ne vor mai încînta. S-a dus.
Pe zidul de cărămidă stacojie el venea
urina se desenau
formele meschine ale vieții noastre

(la douăzeci de ani începe iată să se decoloreze
să se tocească pe margini)
Sintem acum pe terasă în cartier stăm de vorbă
sîntem proprii noștri stăpîni
ai grămezilor de turme și ai pămînturilor bogate.

Poveştile ce ni se spun
le primim ca pe nişte adieri ale unui fluture mare.
Şi aşteptăm, stăm de vorbă la argentin.
Ne cufundăm pînă la umeri mîinile
în sputa sidefie a unei vieţi viitoare

*

despre lucrurile care fac să se nască lacrimi
în colţul ochiului
despre entuziasmul care-i face să lăcrămeze uşor,
uşor
zilele de naştere ale prietenilor, ale neprietenilor
zilele roşii, galbene şi albastre, toate celelalte zile
buchetele de flori atîrnate,
oamenii care mărşăluiesc
printr-un roman al domnului kundera,
oamenii care mărşăluiesc
pe corpul femeii uriaşe desenate pe zid
într-un cartier proletar
FERICIRE by nekro
A SE ÎNTREBUINŢA ÎNAINTE DE
sau a nuseîntrebuinţa deloc. prietenii vin vorbesc
vorbesc tu taci înveţi greu eşti greu adaptabil
dar ştim noi că... înţelegi înveţi
alte nimicuri alte prostii
încet corpul îşi aminteşte
OUTSIDE IS AMERICA totul intră în normal
„dă altă perspectivă asupra zilei de azi"
şi de ce totuşi nu poţi ieşi din
de ce nu e aşa cum trebuie
deşi trebuie, trebuie...
FERICIRE by nekro.

Denisa Mirena Pişcu (1980)

S-a născut la Braşov şi este absolventă a Facultăţii de Litere din Bucureşti. Debut: *Pufos şi mecanic* (editura Vinea, 2003).

Din micro-fragmentele fără titlu din volumul de debut se reţine mai mult sugestia unei stări poetice posibile decât să se întrevadă poezia ca atare; ca receptori, ne aflăm oarecum indecişi în privinţa influenţei lui Eugen Ionescu din ***Elegii pentru fiinţe mici*** *şi mimarea metodei „fracturiste". Subiectul poetic se comportă el însuşi la fel de indecis, drapându-şi reacţiile cu acea „cvasi-luciditate creatoare" ce caracterizează imprevizibilitatea infantilă. Acesta explorează realul „cu ochii deschişi" deşi e tulburat de infuzia drogului somnifer ce estompează conturul lucrurilor familiare. Tocmai amalgamul de senzaţii şi percepţii fruste, descris cu naturaleţe netrucată, conferă autenticitate textului ce se instituie treptat în scriitură originală.*

imagini capabile să-mi păstreze ochii deschişi

*

Sunt îngrozită în fiecare noapte
de sunetul ceasului deşteptător.
Prea repede a trecut martie,
înainte să mă mai pot da
încă o dată pe gheaţă.
Dimineaţa mă trage cu colţii ei transparenţi,
îmi oferă otravă pe tavă.

*

Dincolo de dobândirea
unui anumit fel de înţelepciune
cauzele somnului îmi sunt necunoscute.
Mă întind pe covor,
răvăşită, moartă,
nespălată pe dinţi,
şi adorm.

*

Somnul îmi pătrunde în oase
halucinatoriu,
pervers,
cu moleşeala cu care dezlipeşti
o foaie albă de hârtie
de pe geam.

*

Mi-e atât de somn încât
craniul mi se topeşte încet,
într-o pastă inconfortabilă,
lipicioasă,

care nu-mi permite deloc
alunecarea.

*

Încântătoare imaginea omului adormit:
genele i s-au lipit,
sufletul horcăie,
îmbujorarea pomeţilor e semn bun.
Cu nerăbdare aşteaptă aceştia
adormirea
(dispariţia lui temporară
din colectiv)
Somnul, ca o lipitoare uriaşă
ce îţi acoperă ochii şi nasul şi gura
aducându-le lor
satisfacţie.

*

Hristos trezit din somnul Său
de un străin
bolnav.

Hristos, pe care un străin bolnav
îl trezeşte din somn.

*

Dicţionarul roşu,
cu perforări tehnologice pe muchia filelor,
tăieturi speciale, pe grupuri de litere,
pentru identificarea mai rapidă a cuvintelor –
dicţionarul roşu
striveşte musca.

*

Copilul, cu mâna închisă,
sfârcul bombat între dinții de lapte,
dinții din laptele mamei,
bule mici, alburii,
între buze.

am intrat în corpul iubitului meu

*

Oasele îmi sunt întinse,
pielea albă, cu mici reliefuri de portocală
pe care încerc să le elimin
cu cremă.
Iubitul mi-e în pat, corpul lui gol
mă închide
ca pe-o sămânță.

*

Am intrat în corpul iubitului meu
cu o lanternă prinsă la piept.
M-am plimbat în voie
prin picioarele și prin gâtul lui
și am ieșit
din nou pe buze.

*

Am intrat în corpul iubitului meu
cu un soi de scepticism
că voi ieși de acolo lipicioasă,
plină de sângele și sperma lui.
Aveam pe mine o rochie cu flori

şi tot ce am găsit în timpul plimbării a fost
aer dulce.

*

Am intrat în corpul iubitului meu
ca într-o casă.
M-am aşezat şi am mâncat
fără să fac firimituri
în corpul iubitului meu.
Am adormit repede
şi cred că eram
cu capul pe rotula genunchiului său.

*

Eu doar stau
şi-mi întind sânii
spre gura ta.

*

Dimineaţa, iubitul meu
pătrunde în mine
cu zorile.

*

Te aştept în pat,
Somnul mă pătrunde încet.

*

Te aştept în pat,
goală,
mai puternic şi mai frumos
ca niciodată,

genele mi se încâlcesc,
pleoapele coboară lent
peste imaginea ta...

azi toate femeile poartă pulovere roşii

*

Fără pomul livezii;
fără fân, fum,
ţiglă şi ghiocei,
fără garduri mănoase
şi umbre privilegiate,
cu saboţii rupţi în picioare,
cu ulcioarele pline,
cu encefalul decolorat
de această eclipsă interioară,
de prea mult zgomot ce vine
de la câini vagabonzi şi copii –
fără de măsură şi cu şuviţe,
fără de armă dar cu baston din mesteacăn,
pe înserat,
fără de sânge,
mă îndreptam spre tine.

*

Gol, gol, gol, gol:
într-o minge-aer,
într-o cană-apă sau nimic
în partea de jos a corpului –
carne

în mâna ei:
o pâine arsă.

*

astăzi,
cu un fular foarte lung,
colorat,
atârnându-mi din gât,
pufos şi mecanic,
rece,
melcul mi se întinde
pe ambele urechi
Ce mă voi face
la bătrâneţe?

*

Bare de argint
acoperă geamurile.
Frumuseţea
fratelui meu
e uimitoare.
îmi oferă cercei şi inel albastru
din motoraşele maşinii.
Cineva a aprins lumina
în această cameră goală.
în mijloc, un ficus
pe jumătate transparent.

*

Gândacul albastru
gândacul nebotezat,
gândacul mâncător de coajă
şi spărgător de trandafiri albi
gândacul fără familie, fără sanie, fără cai

gândacul de pluş,
pe care apeşi
ca să auzi un mieunat apăsat
gândacul Alberto
şi bunica lui,
cu zbârcituri în
jurul nasului,
cresc.

Zvera Ion (1981)

S-a născut la Bucureşti, unde a terminat Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti. Volum de debut: *copilul cafea* (editura Vinea, 2000, Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti).

Ceea ce surprinde la Zvera Ion, de la început, este siguranţa cu care eul infantil este investigat prompt ca o entitate autonomă a discursului ce nu se „copilăreşte" doar, ci este chiar „copilul cafea", „animalul mut" al instanţei enunţătoare. În ciclul citit în cenaclu, ***Acetonă****, pretenţiile sunt în creştere; tânăra poetă a depăşit faza simplei mimetizări şi îşi caută deja un timbru propriu, fără să se lase intimidată nici de „fracturisme" lejere, nici de „feminisme" la modă. Ea îşi asumă neutru condiţia existenţială, experiind la rece reacţiile subiectului în devenire, reacţii aparent banale ce reţin atenţia receptivă în măsura în care reuşesc să se constituie într-o descriere clinică a fiinţei, extrem de personală atunci când se atinge scriitura. S-ar părea că Zvera Ion vrea să o continue, şi ea, pe Angela Marinescu în tentativa temerară de a transgresa limitele limbajului poetic.*

Acetonă

ştiu că o să adorm plictiseala mă strânge de gât eA
poartă o cămaşă subţire
perversă mă sărută la rădăcina gâtului iar eu nu
ştiu cine e jur că n-aveam
idee ştiu că o să adorm somnul e în vene

da a venit somnul am visat că aveam un copil
dar în tot visul copilul era
singurul pe care nu îl vedeam şi asta nu mă neliniştea prea tare
acum dimineaţa se construieşte cu picioarele ei de fier în jurul
meu de obicei mă bucuram, azi se pare că plouă şi picioarele ei de
fier îmi trag gândurile în sus

după ce trânteşti furculiţa în farfurie te bucuri că
există atâtea obiecte în
jur încât întotdeauna atingi ceva şi de fiecare dată
când atingi ceva ştii că eşti protejat, sau amintirea
primei nopţi în care ai făcut dragoste te
îmbrăţişează mincinos disperat protector protector
de nimic nu mai trebuie să-ţi fie frică, de nimic

toate uşile pe care le-am deschis-închis toate fermoarele toate
capsele
pocnesc încetişor una după alta. ai zice că plouă,
ce nostalgie îţi dă cuvântul „tot" şi cum tânjeşti
după nostalgii care să-ţi aducă înapoi aerul acela
misterios care face oamenii să se uite după tine
pe stradă, plus ideea clară că tu ştii foarte bine ce
ai de făcut ce trebuie să faci. şi apoi, ca un laş,
oprindu-te după colţ unde nu te mai vede nimeni
îţi aprinzi o ţigară şi nu ştii încotro s-o iei.

scrumieră, film proiectat pe tavan şi scrumieră la îndemână
ceafa înţepenită mii şi mii de ace încerci să spui după aia că
ai înţeles tot dar cine e aici să te creadă cine a mai văzut acest
film
împreună cu tine

tot. frica strecurată în el dar nimic mai mincinos
decât acest cuvânt – „frica",limba ei cleioasă
îngheţându-ţi venele

mi se pare că alunec şi nu alunec oricum, mi se
pare că e o împreunare între alunecarea mea şi
alunecarea tuturor lucrurilor pe lângă mine şi în
această împreunare se desface viaţa,
îmi scot încet pantalonii îmi dau seama că a venit
seara după faptul că
îmi scot atât de încet pantalonii şi totuşi mi se pare
că ameţesc nu ştiu ce
să fac dacă ar fi să nu mai alunec m-aş simţi poate
mult mult mai bine
n-am nevoie de toată porcăria asta metafizică aş
vrea să întru în pat şi să dorm, am prieteni care se
droghează, şi eu mă droghez. rimă în aterizez, în
decolez, poate pentru ăia e mai uşor dar pentru
mine nu va exista niciodată sevrajul şi niciodată
clipa de respiraţie plină după ce te-ai lăsat. înţelegi,
nu trebuie să dau explicaţii
nu vorbesc despre substanţe interzise ci doar
despre creier

cineva vorbeşte pe marginea patului meu în fiecare dimineaţă
nu ştiu cine e vorbeşte clar şi distinct
vorbeşte clar pe marginea patului şi are picioarele reci
ca gheaţa albe reci şi cu tălpile aşezate pe covor una
lângă alta degetele formând o coroană un fel de

coroană aş zice de unghii scorojite nu mă
gândesc niciodată niciodată niciodată la el

când începi să iţi aduci aminte ce ai visat când de
exemplu eu am visat că erai câinele meu de la ţară
care a murit acum doi ani şi pe de o parte lucrul ăsta e
atât de liniştitor merg toată ziua cu ideea fixă că e
bine să visezi stai liniştită take your time
cineva latră în fiecare noapte lângă tine încep să mă doară
oasele de la vârsta asta nu ştiu ce să fac dar
când se adună atâtea lucruri pe care le gândeşti
despre tine parcă şi mersul se schimbă mersul pe stradă
printre oameni acum toţi suntem oameni şi ne gândim
ne gândim

el nu e aici nici tu nu eşti aici azi noapte stăteam cu
mâinile lipite de birou cu palmele una lângă alta
şi aveam una din stările alea nu vorbesc de
transe şi rahaturi din astea vorbesc de starea de a
sta cu palmele pe birou şi de a ţi se face milă de tine pentru că
toate gândurile pe care ţi le recunoşti nici măcar nu sunt ale
tale nici măcar nu sunt prea mult ele nu sunt prea
mult şi eu refuzând să îmi dezlipesc palmele de pe birou
să mă ridic să-mi scot hainele şi totuşi cineva mă
salvează încontinuu mă salvează îmi dă un sacou dar
eu nu vreau sacou îmi dă ţigări dar eu nu vreau ţigări
face şi desface patul foarte rar îl uită nefăcut aterizează
calm lângă troleibuzul în care mă urc şi se urcă şi se
ţine de aceeaşi bară cu mine merge la teatru dar eu nu vreau
să merg la teatru oamenii cu care vorbeşte au ochi înţelegători
vocea destul de caldă şi ea spune întotdeauna lucruricălduţe
ea îi iubeşte şi se lasă iubită de ei prin haine prin stofă
prin pantaloni fără o vorbă fără un zâmbet

mâna ta rece pe gât dormeam şi mâna ta rece pe gât
ar trebui să te urăsc pentru chestiile astea şi apoi
când mă trezesc nu mai eşti nicăieri.

un anunţ în ziar sau orice altceva.
pot înlocui orice cu orice, tu eşti rece şi
cast, mie îmi îngheaţă picioarele când vreau să
cobor dimineaţa din pat, cineva vorbeşte încontinuu
cu o voce monotonă undeva lângă mine. sticla cu
acetonă de pe birou străluceşte în lumina soarelui.
lacrima pe obrazul lui drept şi gândul meu meschin
apă cu sare sau tocmai el e meschin pentru
că acum nu se mai poate plânge cu adevărat

ia te uită, zice ei, parcă suntem la teatru! ai
o cameră al naibii de mică şi...
n-am auzit mai departe, mă gândeam la ceva uluitor,
ceva la care n-ar trebui să te gândeşti, ceva pe
care nu poţi să-l spui.

îmi trag şosetele peste gleznă şi mai departe,
peste gleznă şi mai departe, peste genunchi şi mai departe.

el stătea mândru, cumpărase un cactus, băuse
o bere, făcuse dragoste, era ceea ce se cheamă frumos,
o doamnă îi şoptea la ureche cum se îngrijesc
plantele, autobuzul se legăna nu foarte tare.
felul în care zâmbeam felul în care ceea ce se cheamă
buze reproduceau un surâs felul în care mâinile
crispate prin plasă mai bine zis degetele, da, degetele se
strângeau pe mânerul pungii fără să înţeleg de ce, şi mintea
dintr-o dată golită, şi corpul ca o prelungire fără viaţă a minţii,
şi mirosul de benzină în aer

mă aşez lângă pernă, nimic, ia te uită, parcă suntem la teatru,
cu litera „a" lungită, la teaaatru, da. cineva vorbeşte pe marginea
patului, tu nu eşti aici. telefonul e scorojit, ciobit. unghiile
mele ar avea nevoie de lac.

nu pot să mă mai dezbrac, ceva nu se leagă.

când o să vină la mine când o să sune la uşă
când bucuros de parcă ar fi prins autobuzul
acum când vine noaptea ultimul autobuz
gata să-l ducă acasă ultimul autobuz
gata să şteargă cu buretele ce s-a
întâmplat azi roţile merg şi tot ce
era aşa clar în capul tău se transformă
încet încet în amintire roţile merg şi
nările tale se umflă în fond gândeşti
sunt doar aerul pe care îl respir nimic mai
mult şi în tine aerul face loc împinge
lucrurile cu care te-ai umplut azi le împinge
până le trece prin piele până le transformă
în transpiraţie roţile merg şi mâna ta
se îndreaptă ca un cap de şarpe spre
locul dintre gât şi umăr locul de pe
trupul meu care în acest moment în
spatele uşii la care te-ai oprit
în spatele uşii la care te-ai oprit
în spatele uşii la care te-ai oprit.

Teodor Dună (1981)

S-a născut la Tîncăbeşti (judeţul Ilfov) şi a absolvit Facultatea de Litere din Bucureşti. Volum de debut: *Trenul de treişunu februarie* (editura Vinea, 2002).

În mod surprinzător, în volumul de debut, Teodor Dună nu se arată deloc preocupat de extravaganţele neoavangardiste ale unor colegi de generaţie. În ciclul citit în cenaclu, intitulat „Catafazii", poetul prezintă afinităţi structurale mai degrabă cu discursul infantil/ludic al nouăzecistului Cristian Popescu, divulgînd aceeaşi priză afectivă la real şi adoptînd aproximativ aceeaşi scriitură „fiziologică". Deşi asemănarea celor doi poeţi nu poate fi pusă la îndoială, există şi elemente care-i diferenţiază. De exemplu, impactul traumatizant/grotesc al lui Cristian Popescu este estompat la Teodor Dună prin diafanizarea feerică a întregului cadru existenţial. Schimbarea registrului stilistic, faţă de volumul de debut, ne indică faptul că el se află încă în faza tatonărilor, ceea ce este un lucru normal pentru vîrsta sa poetică.

recviem pentru o altă moarte

mama se îmbrăca în mireasă ori de câte ori venea noaptea
ca o linişte
deschidea tata uşa cu două cearcăne cusute parcă de obraji
cu hainele murdare iar mama plutea până la el şi-i împrejmuia
gâtul cu mâinile ei albe
iar noi îi ţineam vălurile şi ne căzneam să nu cădem
numai tata rămânea neclintit
cu ochii deschişi bănuiam că sapă gropi mari cât o casă
el mereu ne-a ascuns
dimineţile ne zidise ferestrele ele erau doar afară doar afară
erau ferestre
înăuntru pereţii întunecaţi şi crăpaţi între care
mama îmbrăcată în mireasă mirosea ca noaptea
„care nu se mai desprinde de tatăl vostru" şi plutea mama
râzând peste mâinile pământii
pe care doar tata ştia să le desfacă

şi noi am încercat ne-am făcut din carton nişte mâini exact
ca ale lui tata
dar n-au ştiut să se mişte şi le-am aruncat s-au aruncat singure
spune mama
iar tata tace „şi astăzi dragule şi astăzi" îl întreabă mama
ca-n fiecare zi hainele lui tata se înnegresc şi mai mult
şi rochia mamei mai albă şi „albi sunt oamenii când mor
şi nu se mai satură"
a zis tata şi noi n-am ştiut că aceasta era vocea lui şi am scăpat
vălurile mamei
din mâini şi mama a alunecat pe pământ

„şi voi la ce vă uitaţi aşa şi tu de ce nu mai pluteşti"
a strigat tata cu poftă
iar noi nici nu ştiam că aceasta era vocea lui
şi nici mama între cuvintele lui tata

nu mai era atât de albă
iar din mâinile tatei începu să picure întunericul

iar noi am strâns întunericul lui tata în palme
și l-am ascuns între cusăturile hainelor
pentru a ne face un alt trup
pentru o altă moarte

casa cu jocuri

mi-au zis asta e casa cu jocuri
ieu stau în casa cu jocuri
ieu n-am ieşit niciodată
vorbiţi mai rar nu vă pot
să vă înţeleg
da stau într-o groapă
în groapă stau de mult
vorbiţi mai rar nu aud decât foarte rar
da nu ies decât atunci când veniţi voi
scuturaţi-mă de praf
da o să mă duceţi pe cori-doare
ce
am douăzeci
aşa mare sunt doamne ce mare sunt
în sfârşit pot la camera la bunicu
hai deschideţi de ce-s scaunele lipite de tavan
fereastra a căzut pe podele
a d-aia să se vadă
să se vadă bine pământul din mijlocul camerei
da ia uitaţi-vă
că de oriunde se vede bine pământul
dar de ce trebuie aşa repede
să plec aşa repede
cum niciodată

oricum ieu niciodată singur
da o să stau cuminte în groapa mea
în groapa mea cuminte o să vă aştept
da să veniţi repede nici n-o să plecaţi bine şi-o să vă
şi întoarceţi
nu-i aşa
da
ieu o să fiu cuminte
o să stau în groapa mea că imediat fac treizeci
cum nu mai e tata
dar ce a păţit
unde s-a dus
mă duceţi să-l văd
dar de ce aşa repede
aşa repede închideţi uşa
că nu s-au uscat bine pereţii
că al cui era sângele ăla
cum al lu tata
dar de ce plecaţi aşa repede
da iar m-au lăsat singur
iar stau singur
şi nici la mine nu mai ajung
nu mai ajung la mine la groapă
o să fiu cuminte
n-o să mă mişc deloc
o să stau aici
pe jos
că de respirat repede
nu mai respir
unu doi trei patru
optzeci şi patru de respiraţii într-o zi
ieri cât ieri 85
alaltăieri cât 86
ies mereu ies în pierdere
da vin iei şi-o să mă ducă unde o să mă ducă

ici ici nu mai vin
ieu stau aici cuminte pe jos
cu ochii închişi cum o fi
o fi cu ochii deschişi ia deschide ochii
ca uite ce frumuseţe de uşă
deschisă
cât oi avea o fi venit timpul
dar ce-o fi n-o fi
n-am ştiut niciodată
uite că pot să mă ridic şi singur
şi singur pot să intru în cameră
că vai ce frumos se vede pământul din mijlocul camerei
şi ce desen frumos e pe fereastră
zici că eram ieu
acum mult timp
zici că-i cap de copil
şi zici că râde
şi dacă desenez şi ieu desenul ăsta pe piept aici
să ştiu şi ieu cum eram
cum eram atunci când eram fericit
dar stai că parcă seamănă a ceva
da parcă dacă mă uit bine
de la tălpi la piept parcă scrie parcă scrie ceva
care scrie că ori-cum
a-şa-vi-ne-moar-te-a
nu-ca-o-tre-ce-re
ci-ca-o-aş-tep-ta-re

Elena Vlădăreanu (1981)

S-a născut la Medgidia şi a absolvit Facultatea de Litere a Universităţii Bucureşti. Volume: *Pagini* (editura Timpul, 2002), *Fisuri* (editura Pontica, 2003).

Din faptul că deschidem această nouă etapă a Euridicei prin lectura aceleiaşi poete, Elena Vlădăreanu, cu care iniţiam şi etapa primă, derulată timp de doi ani, în Sala Oglinzilor, se poate deduce uşor că mizăm pe autoarea ***Fisurilor****. Poezia aceasta descrie, direct şi prozaic, o biografie turmentată, radiografiată în pliurile cele mai viscerale, ca probă maximă a trăirii. În ciclul citit, „Scrisori către Nikos", Elena Vlădăreanu continuă investigarea propriei identităţi (corporale şi scripturale), atingând interstiţiile cele mai abjecte ale individualităţii feminine. Ea explorează constant teritorii interzise, cu aceeaşi atitudine extremală, într-o acţiune poetică singulară ce-i înteţeşte autenticitatea. În această latură a lecturilor poetice, Elena Vlădăreanu se află într-o angajare foarte riscantă, din care sper că va ieşi edificată asupra şanselor de a ciştiga competiţia cu Angela Marinescu.*

prima fisură a primei amintiri

cultul evei și al pâinii mucegăite
transformarea
camerei tale într-un spațiu al uitării
să uiți dracului de toate rănile sufletului
că de la un timp numai sufletul...
numai sufletul omului ca pasărea mutilată
numai râmele mai trec pe aici
râme mari late de-un deget
credincioase ca un șarpe de casă
multiplicându-se la nesfârșit
de pomană te-apuci să le ciopârțești cu
cazmaua *mutilarea... râmelor la tinerețe*
pe malul canalului la apa verde și rea

a doua fisură a primei amintiri

ți se-ntoarce stomacul pe dos numai
dacă te gândești la apa verde și rea
a canalului aici se varsă toate veceurile
medgidiei toate mizeriile de pe străzi
o crustă de resturi menajere mătasea broaștei
și blănuri ție blănurile îți fac greață
smocuri de păr rămase după câinii
călcați de mașini și aruncați în canal
iarna bărbații beau spirt medicinal
pescuiesc guvizi îi înșiră pe sârmă
te-ntorci seara acasă și mănânci guvizi
dați prin mălai și prăjiți în untură

prima fisură a celei de-a doua amintiri

suntem singuri dragostea mea

suntem singuri
hai fă-ți curaj ia-ți *inima*

(*de raze*)
în dinți stai pe vârfurile picioarelor
fă-te că zbori
mi s-a urât cu atâtea definiții ale vieții
cu atâtea explicații „viața e frumoasă/ e scurtă, merită să fie trăită“
pe dracu!
suntem singuri iubirea mea
suntem singuri bem noi petrosin
dar iau foc zidurile caselor noastre
în gară la constanța cu un teanc
de almanahuri de dinainte de '89
în fața rupem cu grijă primele pagini
le înrămăm
suntem singuri iubirea mea
noi și ceaușescu împușcat acum pus la loc de cinste în ramă
și noaptea care se strecoară printre noi
ca un melc pe picioroange de ce alergi
acum după tren de ce urli de ce îți e teamă

suntem singuri mon amour
pe aici nu trec oameni
pe aici trec trenuri
mi-e poftă de piersici dar nu simt decât terasamentul
roțile rapidului pe șinele dilatate
un miros al căldurii...

a doua fisură a celei de-a doua amintiri

ți se spune la un moment dat
„o să suferi ca un câine“
ție-ți vine să râzi
izolarea și singurătatea nu sunt salvarea mea
izolarea și singurătatea sunt uciderea mea

***

la dracu! cum să nu fim trişti
dacă însuşi dumnezeu e un biet locatar
în apartamentul de la etajul doi
îl inundăm de fiecare dată
când se sparge ţeava şi mama
nu are timp să cheme instalatorul
atunci vai sfintele lui picioare
îngheaţă în covorul
îmbibat cu apă rece
cum să nu tremuri de frig iarna
dacă însuşi dumnezeu e un locatar
pervers care priveşte cu binoclul la blocul din faţă
fata care la doar douăzeci-douăşcinci de ani are sânii atât de lăsaţi
care-şi fixează fără să nimerească vreodată
din prima sutienul cu burete
acelaşi sutien negru uzat
cum să nu fim trişti când însuşi dumnezeu
se masturbează plângând...

a treia fisură mai adâncă. a memoriei

ioane, iată camera unde se taie copii
mă simt tânără. atât de tânără
sunt aici în acest salon rânced
printre femei transpirate ţâţoase
cu rochii de stambă înflorate
cu guşi
cu păr des pe picioare şi la subraţ
cu câtă uşurinţă se vorbeşte aici
despre moarte
despre bărbaţi duhnind a ţuică de prună
care se urcă pe femeie
(că „bărbatul se urcă şi pleacă")

după câteva minute se termină totul
dacă a fost şi altceva în afară de
spasmul ăla care aduce a moarte şi greaţă
tu vii aici şi-mi aduci portocale
tu vii aici şi-mi aduci portocale
de trei ori tu vii aici şi-mi aduci portocale
ai face mai bine să-ţi iei notiţe
să scrii... un *tratat de împerechere la femeile şchioape*

***

de când sunt aici nici măcar
nu mă mai spăl pe dinţi aşa des
mănânc covrigi cu mac şi sandvişuri cu brânză
fără să-mi pese dacă-mi rămân
sau nu resturi între dinţi
dacă am dinţii galbeni sau dacă
gura sfânta de ea îmi miroase a căcat
chiloţii mi-i schimb o dată la trei-patru zile
şi nici atunci nu mă-ndur
mă simt bine în căldura
cu aromă de sex şi de copil tăiat

***

veceurile de aici îmi amintesc de veceurile
facultăţii de litere din edgar quinet
cu bălţi uriaşe de urină desene abstracte
pe pereţi făcute cu degetul
desene în sânge menstrual şi căcat
(că „vom deveni civilizaţi când nu
ne vom mai şterge la cur cu degetul
şi vom folosi şi noi hârtia igienică")
veceuri înfundate cu tampoane de vată
prezervative coji de portocală

***

de mine mi-amintesc foarte rar
visez că nasc
e fetiţă e fetiţă şi vocea doctorului
e fată şi o cheamă maria sau ioana
sau andreea
atunci vii mă îmbraci în mireasă
mă duci de mână în holul facultăţii
de litere şi mă strângi în braţe
tare tare până se rupe visul
acum vin eu şi mărturisesc: ăsta e un pat imaginar
doar sub pat ligheanul de tablă
în care păstrez copilul tăiat

***

probabil sunt păduchi. de altfel de vreo zece
minute o urmăresc pe femeia din patul de alături
vorbeşte într-o limbă necunoscută
bolboroseşte
o văd lovindu-şi în mod repetat piciorul
cu o bucată de plastic să omoare
vreun gândac mă cuprinde un somn cleios
în sala de aşteptare clasa II gara de nord
aşteptând trenul spre medgidia
chiar în faţa ta o ţigancă grasă
îşi pune poalele-n cap
scoate din sex un peşte alb
îl întinde controlorului în loc de bilet
uite, maică, să ai cu ce-ţi plăti bărbatul
şi-ţi aruncă peştele în sutien
îţi face cu ochiul
mă trezesc leoarcă de sudoare

pipăi cearşafurile păturile din jurul meu
cu buricele degetelor
numai să nu-l trezesc să nu-l trezesc
dar mă trezesc eu şi încep să plâng
încet uscat

***

aici nu se scriu poezii nici scrisori de dragoste
foarte rar ne gândim la bărbaţi
şi când o facem îi trimitem
fără nici o jenă undeva unde e cald şi bine
o femeie trece pe lângă mine
pielea rasă a subraţului ei
e ca o spinare de porc.
îmi închei ultimul nasture al cămăşii
mi-am strâns repede lucrurile
şi le-am înghesuit în două sacoşe de plastic
acum aştept să plec.
urmele mele sunt câteva pete imaginare
de sânge şi puroi lăsate pe cearşaful imaginar
şi gândacul ăsta maroniu
pe care-l trec dintr-o palmă într-alta
nu poate fi mai mult decât un gândac
smuls din vis... atunci de ce îl simt
de parcă mi-ar umbla pe sub piele?

ce se ascunde sub piele

*

şi eu mă ascund într-o casă care nu e a mea
mă tentează fereastra deschisă
mă îndrept spre ea o măsor e înaltă

acolo e un copil care mă cheamă un
copil cu un ochi scos

*

îmi place să sug rufele ude
îmi lipesc gura de ele înainte de a le stoarce
îmi umplu gura fiecare gaură din măsele
cu această apă.
mîngîi peretele. am cîţiva centimetri preferaţi
acolo mîngîi peretele cu dosul degetului.
tata nu va mai veni niciodată beat
nu se va mai tîrî în genunchi spre dormitor
cu spumă albă în colţul buzelor frati-miu nu îi va mai urla
eşti un beţiv ratat
nici mama nu va mai lătra nopţile.
de azi nu mai omorîm gîhdacii
o să le dăm nume o să-i coasem în feţe de pernă.

Cosmin Perţa (1982)

S-a născut la Vişeul de Sus (judeţul Maramureş) şi este student al Facultăţii de Litere a Universităţii din Cluj-Napoca. Debut editorial: *Zorovavel* (editura Grinta, 2002).

Cosmin Perţa face parte din cea mai recentă promoţie a echinoxiştilor, reuşind să debuteze în volum la 20 de ani, cu ***Zorovavel****. Din textele citite în cenaclu putem constata că tânărul poet are o încredere adolescentină în propria-i vocaţie, de unde derivă forţa discursului său, metaforizant până la artificiozitatea barocă dacă nu debordează de o vitalitate bulversantă. Cred că şi inventarea unui fel de alter-ego, numit prinţul Zorovavel, se înscrie în aceeaşi tentativă de ocultare barochizantă a subiectului poetic. Dincolo de alte detalii care să personalizeze muşcătura lirică a lui Cosmin Perţa, cu toată recuzita neomodernstă, este copleşitoare impresia de autenticitate ce ne induce sentimentul acut că ne aflăm în prezenta unui poet foarte original. Pe măsură ce se va maturiza, aşteptăm ca vocea poetică să se limpezească pentru a vedea dacă şi-a conservat timbrul iniţial atât de percutant.*

Subsolul cu grafitti

1

Am încercat în dimineața aceea
să-mi croiesc drum
până la subsolul cu graffiti

Mucegaiul gros, supurând
dâre verzi și gelatinoase,
bucățile de tencuială atârnând,
igrasia urât mirositoare și sufocantă,

îmi aminteau de orașele
regatului de tablă și noroi
din care tocmai ieșisem
înfulecând în grabă
resturi de conserve și
resturi de reverii.

Regatul în care femeile oarbe
mânau haite de câini
prin parcul princiar
cu tălpile goale, neatinse
de crivățul nebuniei

și cântau trecând pe lângă
cei cu degete lungi
care noaptea se masturbau
între sânii de marmură
ai statuilor din colțul străzilor,
între picioarele lungi și perfecte
ale felinelor cu unghii false

pe lângă cei
care își scurmă ograda
în zilele ploioase

în căutare de resturi de sânge
din noaptea de ieri

ca o izbucnire blândă a norilor.
Asta e viața, ce pizda mă-sii,
îmi spuneau prietenii
suflându-și zgomotos nasul
în batistele de mătase, îmbibate
cu parfum ieftin
mirosind îngrozitor
a chimicale și flori uscate de câmp.
Da, așa e, răspundeam,
tăinuindu-mi privirea tăioasă.

2

Regat al nerăbdării mele,
regat al zâmbetelor furișe,
regat al tăcerii servită în loc de cafea,
regat al subsolului meu și al umbrelor ei

alunecând pe ziduri, printre cimitire
și cele mai luxoase localuri,
acolo, unde târziu am priceput
bătăile încete din creștetul copiilor
schizofrenici. Unu, doi, trei...

Unu, doi, trei ...
treptele umede, treptele lunecoase
ca și cuvintele prințului Zorovavel
hotărât să ucidă și să sfârtece

toți acei frumoși fluturi de noapte
care se întorc la tine
la fiece două ore și te mușcă
și își plimbă pântecul moale
pe pieptul tău uscat

Hotărât să ucidă
acei fluturi de noapte
cu aripile lor prăfuite
şi mandibule puternice
şi ascuţite.

Hotărât să ucidă:
ultima rezervaţie de broaşte ţestoase,
planşetele sugrumate ale copiilor orfani,
zâmbetul tâmp al drogaţilor
şi pe acei minunaţi fluturi de noapte.

Puterea mea a început să scadă
puţin câte puţin de atunci,
ca o rădăcină de mesteacăn
din care un bisturiu strălucitor
taie inele, taie inele.

Părul a început să-mi cadă
în ritmul infernal al pietrelor
albe aruncate de fratele meu Linu
în fântâna cu zăbrele
din curte

convins fiind că fiecare dintre ele
va distruge câte o mică parte din
creierul Omului Negru,
astfel încât el
să poată privi adâncimea.

Cât despre faţa mea tumefiată,
ochii sticloşi şi părul
abundent dintre coapse
nimeni nu se mai întreba nimic
decât doar dacă mai pot scânci cât de cât.

Sinuciderea ca o ciumă blândă
stoarsă cu grijă
din sânii fecioarelor obeze
culcate pe maldăre
groase de viţă de vie,

cu nări fremătânde şi gene subţiri
sub cupola parcului de muşama
unde nebuni virtuozi
într-ale pianului susură
calm în bătaia vântului de april.

Sinuciderea ca o lacrimă,
ca o lacrimă grohăind
printre tomberoane de aluminiu
cu capacul încrustat cu
spermă de cai

rătăcită în infernul
clovnului şi a tusei lui seci
pe lama ascuţită
şi răsfirată ca un crin
sau un craniu proaspăt.

Sunt o creatură a nopţii...

Mătăsuri de paşte îngropate,
crize rimbauldiene printre scutecele albe
de pe frânghie,
pajişti de lămpi suedeze,
rafale scurte de ţipete dincolo de zid,
vise întrerupte de mici înghiţituri
de vodcă.

Sunt o creatură a nopţii,

cu dinţii crestaţi în cele mai ciudate feluri,
cu spatele încovoiat ca o
ciupercă atomică,
cu picioarele strâmbe călcând aritmic
culuoarul hidos şi soios al facultăţii de litere
de unde-mi culeg mereu cina
în mici particule de lecturi disparate.

Sunt o creatură a nopţii.

De umbra mea, printre cartierele mărginaşe
ale Clujului se izbesc troleibuzele,
de umbra mea se agaţă lichenii
ca de cârja grozavă a Marelui Surd.

Sunt o creatură a nopţii.

Mă leagăn, mă leagăn, mă leagăn.
Printre cupole de ceară
plutesc urşii polari.

Uite-i cum cântă în cor de război
despre coroana pierdută de fum
pe care-o purtam ca pe-un talisman
în plămânul stâng.

Sunt o creatură...

a gropilor şi a vinului fiert,
a trainicelor sudori îngropate
adânc,

acolo, pe patul
tiranilor cu urechi ascuţite
şi buze groase,
semn al tâmpeniei şi-al rasei.

În seara asta, draga mea,
doar mici particule din tine
se vor mai plimba peste imperiul
corpului meu,
doar mici răsfrângeri de respirație
se vor plimba de-a lungul
bulevardului transpirat.

În seara asta, tu, draga mea,
îți vei lăsa aburul de felină obosită
să poposească o clipă aproape de tavan,
aproape de oasele mele apoase
și te vei plimba singură
printre mormintele de beton
ale tătarilor
și-ale sectei de bunici senili
și le vei mângâia ușor, la fiecare în parte
creștetul de tablă
și-i vei scuipa cu tandrețe
între coastele sfărâmate
și cu o cârpă de in
le vei mai lustrui câte puțin
inima de mucegai.

Lucrez la o moarte, mi s-a spus.

O moarte împiedecată, ca o mănușă
de plumb între răsaduri de toamnă,
ca o pieliță subțire printre șantiere.

Lucrez la o moarte, mi s-a spus.
Păstram pe atunci dinții roșietici ai
balerinelor mioape și pumnul răsucit în figură,
(greșeala fatală a regelui Krimm

în dup-amiaza aceea
în care ceaiul avea consistența
vâscoasă a petrolului proaspăt)
într-un buzunar de carne

Păstram sângele de pe spatele timbrelor
trimise de prietenii mei. Păstram
ciorapii bunicii şi cuțitul lung de bucătărie.

Lucrez la o moarte, am auzit
şi toate pachetele mele de fân
le-am vândut. Tocmai acum când ar fi trebuit
să fiu pregătit, măcar cu-n
cimitir de rezervă
sau praf de strănutat frumos.

Fantoma Măriei păşea încet
pe după cortină
culegând cu gesturi leneşe
ultimii nasturi de metal
şi măruntaiele împrăştiate
într-un superb desen
cu crotali.

Constantin Vică (1983)

S-a născut în 1983. Este student la Facultatea de filozofie a Universităţii Bucureşti. Volum de debut: *Ieşirea din intersecţia frică de moarte* (Editura Vinea, 2003).

În textele citite în cenaclu, tânărul poet îşi manifestă zgomotos intenţia neoavangardistă de a „schimba scutecele poeziei", ceea ce nu reprezintă ceva atât de nou, dacă acceptăm ca toate insurgenţele juvenile îşi propun cam acelaşi obiectiv. Pentru vîrsta sa, Constantin Vică simulează la fel de retoric insatisfacţia dată de registrele scriiturii poetice şi îşi propune şi el să inventeze un dicteu automat, destul de ambiţios deocamdată, îmbibat de o intertextualitate difuză, încă neaglutinată suficient. Oricum, dincolo de incongruenţa discursivă flagrantă, impresia la prima lectură este foarte favorabilă şi e de constatat că, pentru un începător, studentul în filozofie apare înzestrat în chip deosebit cu acea facondă de învingător, promiţând să devină unul dintre condotierii noii generaţii ce a debutat sub bune auspicii, la începutul acestui mileniu postapocaliptic.

Kirtil. Erezii pentru ființe mici

ioanei,
pentru că intră și iese din text după cum vrea

lăsându-l liber pe cel din spatele meu

locuiesc la parter. scot aburi. îmi pun seara ceasul
la cap și aștept. dimineața sună. ridic mâinile din
pat, le pun pe ușă și bat în ele cuie. la prânz vine
singura femeie pe care o cunosc și mă tunde. spre
ora cinci mă plictisesc cumplit. vomit. sună
telefonul la șase. eu ridic receptorul și cânt. cânt
așa până când fratele meu mă mângâie pe spate.
mă înfior și tac. tăcerea e o cale – eu merg în
tăcere. scrie pe peretele din față. scuip cu plăcere.
intru în visul unei fecioare. apoi ies. scot pistolul
din șifonier și găuresc craniul mamei mele. mi se
pune o întrebare din balconul vecin. vreau să
răspund. observ că gura îmi e lipită buză de buză.
aș vrea să scuip. să râgâi. să dansez. din frigider
iese moise-kirtil. îmi face o poză din profil. dansul e
gata. am amintiri. multe. știu că locuiesc la parter.
uneori transpir. uneori nu.

text pentru pick-up

ieri, ca și azi, trec prin fața orbului și-l mângâi pe
pleoape apoi arunc o găleată de bani la curva
euphigenia să-l pupe și ea, să-l ducă, să-l ia până
la poarta cetății și de acolo să plece singur, să
caute rostul și pacea, bobul grâului și gustul cărnii,

ultimul tren şi ultima femeie de noapte din acest continent al putorii.

însă eu trec prin faţa lui / pun ochii în palme
mă sperie răsuflarea lui, mai grea ca naşterea unui
copil sau ridicarea crucii deasupra tatălui tău

fug la capătul cetăţii de unde lumea pare discretă
acolo dumnezeu a vândut culoarea oraşelor
bogate cu mântuitori aleşi / acolo lumea e aceeaşi
/ de câteva secunde se aude şi muzica nebunilor /
acolo totul e altfel, bobul de grâu este gri, trenul e
negru, femeia e albă / acolo totul s-a vopsit ca
filmele cu unchiul chaplin. pentru a nu mai
confunda ziua cu noaptea,
dragostea de femeie cu dragostea pentru cânt.

întoarcerea la metopolis

. una din zilele când ploile albe s-au bătut asupra
trupurilor înfiorate / brichetele toate au amuţit în
mâinile pensionarilor / tichetele de masă au căzut
pe pământ şi au înflorit / dormeam singur cu
vaginul deschis / ieşeau şi intrau câinii pisicile
gândacii *ce zi teribilă* mi-a zis prietenul kirtil.

osătăiemopânzăşiosăne-opunempeţâţelegrele
strigau târfele milionarului
osăteducemînvaluridespermă
la capătul încăperii / unde soarele apune târziu /
unde trenurile se opresc doar o clipă

. visele uzinelor de fier visele muncitorilor graşi
se aruncau în închisori / preoţii alergau cu sexul în

mâini cerând apocalipsa
apocalipsa venea şi se deşira goală prin braţele lor

unii o priveau veseli alţii o loveau veseli, prea
veseli
bufonii tăiau bucăţi mari de carne din femeile
noastre

. *ah, ce zi, ce zi teribilă a fost aceasta* îmi zicea
prietenul kirtil

. e deja târziu trebuie să termin de scris adresele şi
telefoanele fabricilor de pâine
înfometaţii plecau spre tibet în şiruri lungi
kirtil număra tuberculoşii pupa târfele
kirtil ca un zeu trona pe ceruri şi în autobuze

mulţimea de capete se rostogolea aiurea spre
ieşirea din oraş

unde iisus dădea autografe
unde iisus se prostitua pe nimic

. ce tristeţe să stai singur în casa ta / visând mâinile
care te vor mângâia / să fii despărţit de ceilalţi doar
printr-un zid / să bei alcoholuri la kil şi să zaci
peste nopţi
visându-te gol între cracii fierbinţi ai
acestui pământ

. ioana

nu pot decât să mă sperii, i-am spus, nu pot.
ajungem pe partea galbenă a stomacului facem

foc de seară facem timpul din nou să tresară.
copilul turbat joacă. se joacă. pietre cad din cer
peste capul lui. un mister. alerg pe un câmp de
șuruburi. caut să mă mântui, iau pastile din tuburi.
vântul de noapte stinge focul nostru. atunci îmi rup
o mână și o pun peste tine. să nu vie orbul kirtil să
te blesteme. adorm și rostesc: să nu vie.

kirtil citește din confesiuni

înțeleptul caligraf înțeleptul dinte și înleleptul argon
stau în crâșma câinelui andaluz
din cer coboară pe furiș sfântul duh
se îmbracă în haina unei femei urâte
se rujează strident își pune inele de fier
citește ziarele de ieri / e un gust amar pe dinții lui
e o capcană crâșma aceasta /
în care coboară să bea, să iubească lângă înțelepți
ființa nu este lege, își spun și se pipăie pe ficat

*

ar fi vremea să sap după mama mea
s-o iau de umăr *hai, trezește-te, e soare afară*
s-o duc la bâlciuri
să-i spun bancuri porcoase
să deschidem bordelul sfinților
unde bărbații să caute sexul femeilor să-l cânte
să-l deseneze să se spele cu el de păcate
apoi mama mă va mângâia pe frunte
îți e dor, îți e frig?
iar eu cuminte să mă retrag în uterul ei
în chilia aceasta unde sfântul duh vine și-njură.

*

fabrica de bere arde încet arde calm
de la grădiniță ies frații metroului frații morții
fabrica sufletului se împreună cu strungul sexual
unde sfântul duh își finisează trupul.

*

mă spăl pe cap. urc în oglindă o masez pe sâni.
iubita mea intră în moarte, e chiar moartea. cu care
plec la război. uneori vedem un soldat gras,
transpirat, un soldat în călduri, îl luăm de guler, îl
pupăm pe frunte. eu îi tai buricul, scoatem mațele,
cântăm jazz. e noapte. e zi. e iarnă. e apus.
moartea iese din iubita mea, se strâmbă, dar cenrul
cade înapoi în buricul soldatului. scot un cearceaf
alb și mă înfășor în sfântul duh. iubita zboară peste
trupul ei. stau cu moartea și râdem.

*

camera se umflă peste bubele celor trei înțelepți
din cameră iese sfântul duh un pic amețit
peltic citește evanghelia
poporul e-n extaz, face pârțuri,
oblojește rănile femeilor, bagă carnea
înapoi în trupuri

Laapusunregeșiscribulsău
caută
orașuldinmandală.

lupta cu kirtil

bună ziua, prietene kirtil
bine-ai venit în uterul mamei tale / bine-ai venit în
sperma tatălui tău

haşiş şi drumul dintotdeauna când toţi mă
întrebau cine este acela kirtil, iar eu mai trăgeam
un fum.peste capetele lor desenate aproape de
domnul ensor ca harta gării ca harta metroului ca harta pieţei /

bună seara, aici e unicul donator de poeme din est
bună seara, aţi ajuns la ora stabilită-n cartea de
telefon
singurătatea mea nu mai e schizofrenică
şi nici câinii umblând prin ea nu mai sunt tineri
bună seara, nimic nu mă mai face să cred că iisus
sunt eu
că în locul meu a jucat superb cinemaparadis
nu, kirtil, nu vei mai străbate carnea tatălui tău
nu, kirtil, nu vei mai râde cu gura plină
nu e frumos şi nici gură nu mai ai
s-a spart butoiul cu aripi
s-a dus dracu' tot programul tv tot sângele'scurs
din fecioare
aşteptaţi-mă la colţul incubatorului şi furaţi-mi
testicolele
aşteptaţi-mă pretutindeni

kirtil, en attendant

deschid cartea şi cartea nu mai geme
privesc pe geamul aburit
din tren coboară paraliticii cu ochii femeii în braţe
cu palmele ei pe frunte
ochii se umflă. palmele se închid

muncitorii iau cu asalt maternitatea
deschid utere cântă psalmi.

pe marginea frunţii aştept
ca un poet orfic moartea
deschid sticla sticla geme
te caut printre şinele din gară
numai pielea ta se topeşte cu ceaţa
numai ţigara mai respiră prin coastele tale
numai eu trag locomotivele printre neuroni
şi râd încet.

kirtil, în alt text al aşteptării

masa înghite încet. masa înghite.
dincolo trei fraţi scuipă unul în gura altuia
copilul godot desenează o mamă
eu iau desenul şi-l pun pe ureche
radioul se alătură mie
şi pornim la război

în primul bordel ne lăsăm sexul ca într-un muzeu
de antichităţi false

apoi deschidem un jurnal
învăţăm greaca
învăţăm mântuirea

ne strâng maţele / în trofeul morţii
scriem manifeste pentru pace
le lipim pe scaune
vorbim cu ele ca şi cum ar fi oameni
le pipăim pe obraji, le îndoim genunchii
numai sirena anunţă
konieţ filmo.

Oana Cătălina Ninu (1985)

S-a născut la Constanţa. Este studentă a Facultăţii de Litere din Bucureşti.

Oana Cătălina Ninu s-a format în cadrul Cenaclului de Marţi condus de poetul Mircea Ţuglea. Deşi ne-am fi aşteptat ca receptarea în cenaclul Euridice să se petreacă sub auspicii de maximă toleranţă, avînd în vedere vîrsta fragedă a debutantei, am asistat la o primire extrem de ostilă, mai ales din partea celor foarte tineri care abia au debutat în cenaclu şi se autodeclară deja „maeştri". S-ar părea că talentul şi siguranţa liceencei constănţene i-a surprins pe competitorii „bucureşteni", care s-au descalificat cu totul printr-un spectacol de agresivitate gregară. Dincolo de acest incident, firesc în orice cenaclu care se respectă, cred că visceralitatea exacerbată din ciclul ***Mandala*** *constituie doar expresia unei crize puberale ce va fi resorbită treptat în textele sale viitoare, cînd intensitatea trăirii va fi decantată într-un discurs antifreudian.*

Mandala

1.

decojesc pielița unei felii de portocală înauntru carnea se vinde la gram
carnea mea e albă și păroasă a ta e doar albă a portocalei e roșie și e carne
pielița mea am întors-o pe dos e ca o scufie de păstârnac din care ies fire
mari
și grețoase ca ultima mea coafură cărare pe mijloc și șuvițe linse pe față
ruj strident și degete neastâmpărate scormonindu-mi în trup
nasul meu se dilată de-o palmă în curând va naște pielița s-a rupt inegal
mi-o lipesc cu sânge pe burtă în curând va naște nasul se bosumflă și-și
mângâie
copilul respir și plodul se trage înapoi corpul lui îmi stă în gât el mă
lovește cu pumnii
în portocale eu stau picior peste picior și scuip semințe papucii și bastonul
zicea bunica
nu a putut să moară în casă nasul meu e plin de pojghițe și lichide groase
prin ele plutește
copilul făcut bucățele cât mai mici pisate dacă se poate bătrânii nu au
dinți de pe dulap
bunica îmi molfăie strâmb buzele

2.

în fiecare seară în somn rup simetric cearceaful sunt
femeia-foarfecă mă bag goală în plapumă și încep studiile de estetică
rod zidul membranatic în care îmi țin strâns trupul de la cap în sus
pântecul mi se deșiră ca atunci când înfigi furculița în oul prăjit și iese
sânge
ce să mai mănânc din mine șoarecele meu negru și sârmos deja se linge
pe bot
fac sărmăluțe lungi din lacrimi și resturile de carne de la ultimele orgii
sunt tăiată longitudinal pe mijlocul pieptului aștept să vii peste mine și
să cazi

în falie ca într-o mlaştină eu să trag fermoarul şi degetele tale să-mi împungă nevrotic pielea
ca nişte coarne de melci atunci voi fi frumoasă şi pe dinăuntru atunci mi se va usca părul
îl voi spăla îl voi alege îl voi pune în punguliţe printre pliurile saltelei printre cârpele sleioase în care am ascuns păpuşile fără capete şi mâini atunci nu-mi voi mai băga scobitori în ochi nu-mi va mai fi frică să adorm pe hoitul meu de ieri

3.

ascult muzică pe întuneric i'm not a horse să-mi rup cu dinţii pielea neagră de pe piept
şi să rânjesc când te călăresc şi port pinteni acele au o lungime de 5.57 cm injecţii cu gentamicină şi secreţii vaginale dincolo de uşă e dumnezeu
se spală singur pe picioare se rade în cap îşi tatuează cruci zbiară la mama să scoată rufele pe sârmă printre cămăşi una mai păstrează mirosul tău
de carne crudă albă salivez până mi se lipeşte limba de calorifer
îmi scobesc cu lingura uterul în cavitatea asta pot intra cu tot cu cap
în crupa asta tu te ghemuieşti şi-mi zgârii pereţii până la sânge
interiorul grunjos e uns cu slănină apa şi uleiul nu se amestecă
tu te umfli ca o meduză printre porozităţile mărului meu coajă tare gust dulce-acrişor infinitele tale membre îmi caută inima pe dinăuntru
o inimă plată farfurie zburătoare se hrăneşte numai cu fulgii tăi de porumb

4.

dunga subţire de lumină dintre draperii falia ta care se întredeschide roză caldă
pe pantalonii ăştia de pijama îmi şterg degetele pline de sânge mi le bag în gură scuip cheagurile
când eram mică îmi sugeam degetul mare şi mătuşa spunea că mi-l taie mi-am tăiat eu altceva

mi-am tăiat părul dintre pulpe părul îmi ajungea până între pulpe nu aveam nevoie de lenjerie intimă
sau de oglinzi și ochelari îmi sfâșiam pupilele cu epilatorul să stau mereu trează să observ
fiecare mișcare fiecare tresărire a sufletului meu înghesuit între labii somnul
îl strângeam într-o sticluță cu lacrimi îl presam bine și îi băgam cărțile între picioare acum
dacă țin mâna dreaptă întinsă în sus în lumină te văd gelatinoasă lipită de unghiile mele tu femeia mea
cu unghii false și studii post-gimnaziale trasparentă ca un geam spart roșie ca un staniol
de împachetat pește afumat îți amintești de scoicile noastre de ridurile de pe frunte
de evantaie și pliurile dungii de la chiloți miroseau toate a noi și a little black dress a urină
și a ojă expirată a spărtură și a cuminecătură

5.

în burta mamei picioarele-mi sunt despărțite de trup
îmi port sub bărbie pungile-burți cu pisoi morți
sunt singură în blana asta pe dinăuntru aspră și păroasă
fisura din pod îmi amintește de mâna mea strecurându-se între cămășile Ei
sorbindu-i cuvintele prin hainele steilmann cuvinte închegându-se cleios prin porii pielii
împreunându-se câte trei-patru de-odată atunci pe barele de lemn putred cu picioarele atârnând în gol
în căldura aia cu noduli și mobile vechi frecându-mă de stâlpi și căutându-mi picioarele
atunci mă deschideam și spărgeam oglinzile (am resturi de cioburi în plămâni)
îmi răsfoiam calendarele și puneam degetul la nimereală bărbații
nu percep griul existenței durerea din fiecare unghie din fiecare colț solzos al trupului

nisipul din vene nisipul greu scrâşnind între dinţi răceala gresiei din
diminețile fără coate şi genunchi
eu sunt singura femeie şi îmi târăsc după mine femeile din cearceafuri,
despletite şi însemnate cu mir
le trag de păr le desfigurez le muşc de coapse le alung în cutele fustei
îmi cos limba de buric cu aţa din cui cu care tăiem acasă mămăliga

6.

în halatul de baie încăpem amândouă eu în buzunar tu în mâneca stângă
în rest morţii noştri cu sâni plini calzi cu mustaţa nerasă cordonul
ombilical este din
cârpă şi vată cu petece de plastic şi pete de cerneală prin el ne
schimbăm saliva şi
lichidele intrauterine degetele ni se încurcă se împreunează ca lanţurile
amestecate în aceeaşi cutie
îţi râcâi palma până la os sculptez statuete egiptene cu însemne
hymenale mâna mea oarbă conturează
excitată gura unei vaze buricele degetelor se plimbă circular pe
hieroglifele metalice

7.

sânii mei ca două ouă umplute cu măsline şi maioneză se lipesc extatic
de foaia albă
de hârtie care se înroşeşte treptat se fărâmiţează până începe să se
scurgă în susul
şi în josul trupului meu răstignit pe bibliotecă sunt o ființă lichidă în
clepsidră
îmi desprind falangele din lut să cuprind mijlocul tău de nisip topit
limba mi se bifurcă
şerpuieşte către ambele orificii yala are două chei şi mirosul de
transpiraţie ţâşneşte prin lemnul ud
tu te ghemuieşti goală sub prag eu mă împiedic şi cad pielea mi se
exfoliază al zecelea cojoc
mă rostogolesc sacadat ca o cutie de tablă înăuntru mâna mea bate
tobele gust de pirită de ce sângerezi

mai ia o foaie de xerox
mi-a venit menstruaţia
scrie

8.

moartea ne râcâie cu unghiile netăiate pe spinare unghiile mele au înţepenit
pe grilajul de carne dinlăuntrul tău you know it hurts me too mai adânc
apeductele întretăiate din ochiul vaginal apa lui este verde apa de canal
impregnată cu pene şi conserve desfăcute mai adânc se ghemuieşte o carcasă metalingvistică
mai adânc imi spui şi mă dau peste cap sub covor mama zgârma după picioare divine
dar pe dumnezeu îl inhalăm toţi ca pe-un drog îl pisăm şi ne coasem limbile unul de altul
lanţuri trofice sau uniunea europeană mai adânc nu e un refren mai adânc stau cu trei degete înăuntru
două în afară miroase a peşte şi a vise împuţite mai adânc calea victoriei şi pliurile oglinzii
între care mă glisez goală chealã cu cartea între pulpe cu tine în cărbune cu părul de 1 m pe burtă
cu burta tăiată cu firele de păr răsfirate ca o sepie înăuntru

9.

cu creionul scriu un poem pe pereţii vaginali creion foarte ascuţit literele rămân pentru totdeauna
scrijelite acolo zidul ăsta de carne e un alt templu fără nici o încăpere cu copii morţi la temelii
stau într-o lojă masonică cu creionul plasat strategic perpendicular pe tavanul interior la primul
flux menstrual creionul vibrează şi creierul se excită se prăjeşte în uleiul ars al nevrozei obsesionale
n-am mai fost printre scamele puloverului meu negru în ultima vreme ţin vârful creionului sub limbă

îl simt umed şi rece în mine cu o mie de vârfuri apăsându-mă
încontinuu tremur braţele
îmi sunt desfăcute pervers printre ele pătrunde coada unei vulpi
înfăşurându-se în jurul gâtului meu casabil
o simt ca un pămătuf dintr-ăla zburlit pe care îl îndeşi iar şi iar pe gura sticlei
[cu sticla asta baţi apoi şniţelele pe fundul de lemn din bucătărie]
poemul e plin de sânge şi cheaguri de resturi de placentă textuală are 2 kg jumate' şi e născut mort
eu îmbrăţişez zidul şi mă lipesc cu pântecul de mortarul cleios

10.

mă văd încovrigată în fundul unui compartiment pe bancheta roasă
cu degetele picioarelor chircite, îndoite înăuntru precum mâinile copiilor handicapaţi
geamul ăsta cu mânecile atârnând în gol geamul ăsta cu mânecile lui învârtind laţe
în jurul capului meu geamul cu cuţite de amintiri cioburile geamului spart îmi crestează
linii în palmă falii multiplicate la infinit copilul meu fata mea femeia mea nu va ieşi din nici o
falie eu voi intra în ea şi mă voi întoarce unsă cu sânge şi cerneală cu palma cusută
cu viaţa cusută cu fusta descusută chiar pe mijloc până la buric cu mâna ta peste burta mea
cu geamul de plastic şi creionul ros la un capăt

Miruna Vlada (1986)

S-a născut în Bucureşti şi este elevă în clasa a XI-a la liceul „Eminescu".

Miruna Vlada e cea mai tînără poetă din cîte s-au perindat pînă în prezent la cenaclul nostru. Ea se află deci în stadiul prim al formării şi nu putem deocamdată să spunem despre textele citite decît ca acestea conţin toate semnele tipice vîrstei: o sensibilitate acutizată în direcţia fiziologicului mai ales şi o expresie „virgină", pendulînd între pudicitate şi senzorialitate frustă. Chestiunea importantă se tranşează în zona în care biografia se suprapune prea vizibil cu sensibilitatea poetică şi subiectul trebuie să aibă posibilitatea de a decide singur în ce măsură percepţia fiziologică se poate transfera direct în text. Altfel, nu ne îndoim că Miruna Vlada are talent şi, de acum înainte, cariera ei poetică depinde de autocenzură. Ea are, în pregătire, volumul de debut ***Soarele de la Austerlitz****, la editura Pontica.*

Perversiuni pentru copil şi orchestră

mami mami astăzi merg la psiholog cu stiloul
scaunul e din piatră masa din sticlă hârtia din
hârtie vreau să mă confesez pereţii sunt pregătăţi
moral pentru cine ştie ce declaraţii eu doar mi-am
mi-am pierdut speranţa mi-e milă de biata mână care
scrie fără vina ei dar astăzi nu va scrie pentru că tu taci
de ce mă dor mâinile când tu taci domnule psiholog
ştiu că aţi fost instruit să pătrundeţi prin orice metodă
a se accentua prin orice în creierele noastre în stările
noastre trecute prezente sau care n-au existat până acum
dar eu am altă problemă măştile mele trăiesc monştrii mei
scriu de ce o luaţi la fugă mai am să vă spun trebuie
să mă părăsc trebuie să mă pedepsesc să nu mă mai
păcălesc sunt o victimă mă simt foarte bine aşa mă simt
şmecheră mă uit pe geam şi văd o fată râzând nu are mai
mult de 15-16 ani îmi vine să urlu de ce eu mai bine victimă
îndurerată decât criminal fericit

primul cuvânt pe care ţi l-am spus nu era virgin
domnule psihiatru nu ştiu de ce m-am adresat dvs.
spaima mea se numeşte speranţă am multă treabă
n-am timp să mă vindec trimiteţi-mă 2-3 ore la colţ
pe coji de nucă m-aş bucura mi-aţi oferi deosebita ocazie de a
petrece 2-3 ore cu nucul meu cu copilăria mea perversă
când râdeam doar ca să-mi arăt dinţii acum mi-e ruşine cu
dinţii mei acum fac zilnic câţiva paşi uzi pe obraz ca să
mă îmbărbătez mă doare zâmbetul dvs. domnule psiho...
cum adică acum sunteţi ginecolog bine atunci trebuie
să mă destind vreau să învăţ să fiu perversă perversă şi inocentă
adică bă boule vreau să învăţ să-mi arăt dinţii să fac paranteze
la colţul buzelor să fiu şi eu urâtă ca toate fetele de vârsta mea
să mă uit şi eu în oglindă şi să aplaud să mă înclin să nu mă
mai gândesc că după aceea

mami mami eu ştiu să gătesc nu sunt bună de nimic
asta aşa e sunt bună de tot singurul motiv pentru care
sunt bună e că nu pot fi îndeajuns de rea mă surprinde
că una din măştile mele e copil probabil că e bucata aceea
din mine care nu a văzut întunericul acea eu care noaptea doarme
în loc să viseze bărbaţi probabil că e fărâma aia de cuvânt
virgin în care e tot misterul meu de fetiţă pe care sper să
nu-l scot niciodată de faţă cu tine continuă continuă
îmi şopteşte nebunia hai tu ştii că nu poţi tu ştii că numărul
tău preferat e zero hai uită-te la ceilalţi cum reuşesc tu eşti
victima de la marginea drumului care se tâtăşte şi care va
învinge Sfinte Părinte păcatele mele sunt pe foi eu n-am
ce să declar eu nu recunosc nimic păcatele mele sunt degetele
dar credeţi-mă pe cuvânt a se accentua pe cuvânt eu nu urăsc
pe nimeni nu merit să mă urăsc nici pe mine vreau încredere
şi linişte şi o cană de spirt s-o pun pe rană vreau să-l cunosc
pe Narcis să fiu ou

Una din seri

stâng drept stâng drept stâng pauză
un mic zâmbet crăpat ca un cutremur
voi două vă speriaţi: ce te-a apucat?!
am văzut o frunză căzând.. în goana paşilor,
în graba desprinderii mele am avut timp

să văd o frunză căzând peste aer. mi-a

izbit privirea pierdută ca un bolovan azvârlit
de o praştie. „ lent". la metrou stând pe scaun
pe sub bluză poezia îmi şoptea că n-are chef.

în seara asta poate s-au întâmplat doar câteva
lucruri deosebite. „ ce faci frumoaso" ar fi unul dintre

ele. cel mai mărunt şi cel mai acid la adresa mea.
apoi faptul că tu ştii întotdeauna cine sunt. tăcerea
ascunsă între dinţii mei ca resturile de mâncare îmi
dă de gândit: sunt un personaj episodic şi deja
fac prea multă vâlvă.

maestre, ce să fac eu cu inelul acesta plin de chei?
eu am uşa mea la care nu vreau să bat. care îmi dă
coşmaruri. pe uşa mea scrie „ieşiţi!". eu o să intru acolo
în noaptea nunţii mele împărăteşti.

singurătatea mea e ca nebunia. m-a atacat în punctul slab.
mi-a pătruns în sânge, după ce mi-a spart toate oglinzile.
mă flatează.

ştiu că acasă mă aşteaptă stiloul şi minciuna mea
salvatoare: „ iertaţi-mă că am întârziat. am fost cu cineva."
mi se interzic din cauza asta multe şi primesc ameninţări.
am materie primă. de-asta vin acasă. când plec n-am nici un
motiv.
adunate lacrimile mele scriu o telenovelă. înghiţită
hârtia scrisă de mine curăţă stomacul.
face un bine pe care eu nu sunt în stare să-l fac.
ştiu că undeva pe fir mă aşteaptă venirea ta şi acel „mi-e dor"
dat mai mult de pomană celor care-mi ascultă telefonul.
ştiu că undeva acasă este memoria mea selectivă,
dorinţa mea de a nu îndrepta nimic.
momentan sub fustă am un suflet tremurând.
starea aceasta mi-e familiară ca un urlet ce mă desparte de mine.
când n-o să mai fiu singură o să mă iubesc.

pe dracu!
sunt mică ,răsfăţată de dureri, cu o sănătate care nu ştiu cât
mă mai îndură, domnişoara poetesă care ia stiloul în loc să se

automutileze. o fetişcană dependentă fizic de îmbrăţişări
pe care şi le-ar dori, şi psihic de şuturi pe care le dă în gol.
o complexată care face din orice cititor un poet mediocru.

Îl caut pe Narcis cu gura deschisă.

Seara dobitoacelor din Pădurea Adormită.

Istoria Milei

I

Construiau din dungi un haos al voluptăţii. Oamenii priveau doar ce era intangibil. Sunt un arhitect paralizat şi descreierat. Sculptez din ceară o inimă de bărbat, creolă şi aburindă ca spasmul unui gând suicidal. Locuitorii acelor timpuri tăiau capete pentru a spera. Napoleon nu mi-a iertat nici un rid. Această absenţă animalică face din bieţii mei prunci bijuterii ale morţii. Napoleon m-a învăţat să mă arunc de sus. Bibliotecile depun praf pe retina ciupită de boli. Vreau să fiu istoria capetelor încornorate. Vreau să fiu istoria milei. Pot construi din ţipete o ambulanţă. Vă pot salva. Privirile erau maluri pline de resturi menajere. Oamenii aclamau pe toţi cei ce se lăsau violaţi de putere. M-am dizolvat în Napoleon ca un ulei de îmbălsămare. Cavalerii zilelor noastre îşi caută pe sub mese lustruite de cârciumi răstignirea. Puteţi deschide o carte şi vă puteţi închide în ea. De altfel alfabetul e o iluzie. Tăcerea tace mai mult decât aude. Un criminal şi o sclavă erau pe vremea aceea actorii păcatului originar. Am vomitat pe chelia lui Napoleon un sâmbure galben de măr. Când iubeşti, părul îţi creşte inegal. Când iubeşti, moartea aţipeşte şi sforăie în alveolele tale. Port chiloţi din pene de lebădă. În loc de sutien am două gheare de liliac. Cuvintele se reîncarnează în lacrimi şi în nisip. Singura mea bibliotecă este o clepsidră care curge pe pereţi. Mă puteţi salva. Cu o pensulă acei oameni construiau purgatorii

şi se puteau lipsi de sexele lor pentru a se închina „luminii celei oarbe". Saliva avea gust de miere învechită. Despre puritate e vorba, înţelesă ca un act sexual. Despre actori mimi şi gemetele lor letale. Sunt un arhitect de cearşafuri. Cel ce te doreşte te închipuie moartă, cu degetele răsfirate tandru pesre viermi. Întunericul se scrie cu voluptate şi invidie. Adolescenţii iubesc precum nişte bătrâni sclerozaţi. Pământul linge cerul gurii mele. Arhitectul absoarbe în linii tot ceea ce nu se poate curăţi de la sine. Visele atârnă dimineaţa cu limbile scoase, spânzurate de realitate. Cărţile dorm în creierul meu şi se împerechează ca păsările. Temeliile se surpă, înghiţite de oglinzi. Napoleon era un bărbat care o dată pe lună scuipa sânge. Eu am fost stomacul lui înroşit şi putrezit de durere. Duminicile au formă de cruci. Întunericul se scrie cu stângăcie şi milă. Arhitectul ascunde în podele miezul cancerigen al luminii. Fii nemilos faţă de greşelile tale, căci din milă s-a născut perversitatea. Din bolovani de sare au luat formă pupilele eroilor. Sunt un arhitect al fricii de înălţime.

II

Sunt neagră şi de pământ. Îmi profanez pământul cu rădăcini albe. Îmi profanez negrul. Mi se pare că lumea e oripilată de petele care se văd în vocea mea. Port o mască de gaze şi o fustă lungă, castă. M-am îndrăgostit de un aparat de fotografiat. Societatea mi-a ordonat şi mi-a disciplinat păcatele. Păcatele stau la o coadă enormă deasupra capului meu, aşteptându-şi rândul cu scârbă. Unele s-au integrat foarte bine şi au luat formă de plămâni, sâni, fire de păr. Totul se întâmplă fără ca să fiu lăsată să mă rog. Icoanele miros a ars. Lăsaţi-le să-mi ardă petele. Inocenţa mea este un aparat de fotografiat. Societatea truchează orice imagine, extirpă orice lumină. Ochii copiilor bolnavi sunt nişte blitz-uri care orbesc. Am să chelesc şi am să fiu virgină. Dumnezeu nu ştie să tundă. El doar mă va adormi şi le va da iubire şi foarfeci. Inimile lor sunt nişte maşini de tocat. Cred în

carnea mea şi la rândul ei carnea mea gândeşte în mine. Oamenii nu ar trebui să poarte nume. Păcatele nu ar trebui să fie o joacă. Fiecare poet îşi foloseşte limba pentru a netezi tăcerea. Poeţii îl conving pe Dumnezeu. Se organizează lupte de stradă între animale şi cruci. De îndată ce închid ochii eu dispar. Alcoolul e mai laş şi mai înţelept decât o literă. Dinţii mei mucegăiesc pâinea. Cerneala miroase a carne tocată. De aceea tipografiile sunt nişte adevărate bordeluri. Mi-e frică să mă rog fiindcă scaunul pe care mă sui are 3 picioare. Maşinăriile se răzbună pe oameni făcând din vise afişe şi reclame. Pun patimă în orice greşeală, în orice minciună. Nu trebuie să te întorci acasă decât beat. Păcatul este un drog. Sanatoriul este pentru oameni credincioşi. Creierul este o seringă nesterilizată. Sunt o fetiţă de lut. Dumnezeu jonglează cu firele mele de păr căzute ieri. Societatea este un beci de tortură. Cu multe aparate de fotografiat. Din flori rămâne o zeamă care se împute repede. Fericirea femeilor e stropită cu spermă. Stăpânul meu este frizerul meu. Am o cameră cu 2 podele, unde noaptea se oglindeşte în zi. Casele nu ar trebui mobilate. Fiecare ar trebui să-şi văruiască locuinţa cu păcatele lui. Negrul îmi şterge toate contururile rotunde. Stau la masă cu voi, dar prin mine respiră moartea acestei mese. Alcoolicii au o tăcere cenzurată. Un poet poate împiedica explozia unei bombe atomice. Cel care crede îşi simte în măduva oaselor o voce care urinează pe păcate. Poţi purta o cămaşă albă, dar ne vei înşela şi vei muri de mai multe ori. Din sfârcurile mele picură un lichid incolor şi lipicios, mirosind a oase. Medicii m-au avertizat că în scurt timp păcatele mi se vor transforma în miezuri de nucă. Voi fi un copil ostenit . Fecioarele acestui oraş sunt hulite şi se aruncă pietre spre pântecele lor. Bărbaţii gândesc în concepte, femeile fac sarmale. Într-o societate cangrenată unii dau în cap, iar alţii ling. Fruntea mea e paralizată de tristeţe. Un bătrân crede că în magazia lui de scule se află sensul lumii. Şi noi credem. Poetul cerşeşte măşti în faţa câtorva cârciumi. O mască fixă, un pahar plin de fisuri şi o fetiţă cu umerii juliţi. Atât îi trebuie ca să renunţe la penis. Ar trebui să

plângem la mormântul celor ce ne-au omorât. Ar trebui să culegem toate ciupercile otrăvite. Medicul mi-a tăiat şoldul ca să mă eliberereze de carnea stătută. Am crezut în îngeri şi într-o viaţă simplă. Dumnezeu le-a topit topoarele, dar ei şi-au folosit unghiile. Buricele degetelor îmi sunt gravide şi negre. Un porumbel în gura mea îşi coase rănile cu salivă.

ADDENDA

(Manifeste, pre-texte polemice etc.)

Marin Mincu

O nouă generaţie literară ?

De curînd, cu ocazia unei simple consemnări în ziarul *Cotidianul* (din 25-26 ianuarie, anul curent), preluîndu-se afirmaţia mea tranşantă de la Cenaclul Euridice din 22 ianuarie, se titra scandaloasa întrebare: „O nouă generaţie literară?" Într-adevăr, e oare oportun să vorbim astazi, cît de cît argumentat, de prezenţa tuturor indicilor necesari (epistemologici, sociologici şi estetici) care să îndreptăţească o asemenea diagnosticare?

Acum cinci ani, în introducerea la antologia *Poezia română actuală* (vol. I-II, 1998) avansam ipoteza de lucru că generaţia lui Nichita Stănescu – în cadrul căreia se manifestă, într-o rivalitate emulativă, mai multe promoţii – şi-a epuizat resursele creative pe parcursul unei perioade de circa 33 de ani, reperabile cronologic între 1966-1999. După toate probabilităţile şi luîndu-ne suficiente precauţii „teoretice", îndrăznim să postulăm că autorii, ce debutează în volum în preajma anului 2000, ar putea să configureze un alt cîmp de tensiuni semiotice, capabil să genereze *nucleul programatic* în jurul căruia să polarizeze o nouă generaţie de creaţie care să corespundă noului orizont de aşteptare. Trebuie să recunosc că am lansat această idee provocatoare, pe care o anticipasem deja în alte intervenţii, pentru a da o „justificare istorică" polemicii intergeneraţionale ce s-a iscat în cenaclu, pe 22 ianuarie, între poetul Florin Iaru (fost lider al optzeciştilor) şi foarte acutul Adrian Urmanov, un posibil lider al celor din urmă autori care au citit în cenaclu, laureat al premiului de debut al Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti pe 2001. Înainte de Adrian Urmanov, tinerii care au luat cuvîntul în aceeaşi şedinţă şi-au exprimat clar, cu nuanţările de rigoare, reţinerea şi „dezaprobarea" faţă de inactualitatea şi inautenticitatea unui anumit tip de discurs, ilustrat de textele lui Florin Iaru. Anterior, cînd au citit şi alti optzecişti (Traian T. Coşovei, Gheorghe Iova, Ioan Flora, George Vulturescu, Bogdan Ghiu, Nichita Danilov,

Liviu Ioan Stoiciu), aceiaşi tineri au fost extrem de circumspecţi în atitudinea lor receptivă. Singurul poet pe care l-au receptat oarecum favorabil a fost Angela Marinescu care nu este optzecistă şi care, în schimb, a stîrnit un atac demolator din partea lui Traian T. Coşovei. Vasăzică optzeciştii o neagă pe Angela Marinescu, iar aceştia, la rîndul lor, sunt contestaţi aproape în bloc de Adrian Urmanov, Andrei Peniuc, Răzvan Ţupa, Elena Vlădăreanu, Mitoş Micleuşanu, Marius Ianuş, Ionuţ Chiva, Ioana Băeţica şi alţii. Vreau să atrag atenţia că aici nu situez discuţia în planul axiologic, ci semnalez şi constat doar mutaţiile esenţiale ce s-au petrecut în ceea ce priveşte *orizontul de aşteptare*. După cum se observă, în receptarea textului literar funcţionează acum alte motivări exterioare/interioare ce induc ideea că s-au modificat criteriile de evaluare ale autenticităţii; în mod paradoxal, textualismul, ce promovase novator autenticitatea scriiturii în discursul optzeciştilor, nu mai corespunde deloc sensibilităţii receptive douămiiste.

Schimbarea radicală a orizontului de aşteptare – în comunicarea intergeneraţională – mi se pare un argument definitoriu pentru a putea vorbi de o altă generaţie literară. Deocamdată, atît.

Ziua literară, 10 februarie 2003

Horia Gârbea

„La răsăritu-i falnic..."

Într-un editorial din *Ziua literară*, criticul literar Marin Mincu lansează ipoteza apariţiei unei noi generaţii (nu promoţii) literare în România. Sper să nu se supere domnul Mincu că-l fac „critic", pentru că nu ştiu care dintre multiplele laturi ale personalităţii sale literare îl preocupă mai mult în acest moment. Cert este că domnia-sa întrevede cu o prudenţă doar afirmată, în realitate cu o îndrăzneală care mi se pare deocamdată admirabilă ideea că autorii debutaţi după anul 2000 ar începe să constituie o nouă generaţie după ce una anterioară, de la Nichita Stănescu la... cine oare o fi ultimul, şi-a epuizat ciclul existenţei.

Am şi eu de făcut câteva observaţii în legătură cu tema din editorialul domnului Marin Mincu. În primul rând se pare că domnia sa, prin urmărirea neîntreruptă a debuturilor literare de valoare, şi mai nou, prin cenaclul „Euridice" al USR pe care îl conduce, îşi asumă, pentru ultima promoţie literară, acelaşi rol pe care l-au avut profesorii Nicolae Manolescu şi Ov. S. Crohmălniceanu pentru „optzecişti", apoi profesorul Mircea Martin şi Laurenţiu Ulici pentru „nouăzecişti". Este un lucru firesc şi important în acelaşi timp. Din 1990 până în prezent nici un critic nu şi-a mai luat în serios un asemenea rol.

O altă observaţie: şi pentru cele două promoţii despre care am amintit, mentorii lor şi nu numai ei au vestit un „desant", o schimbare radicala de paradigmă. Laurenţiu Ulici a fost chiar cel care a promovat intens ideea de „generaţie" (primenită la 30 de ani) alcătuită din trei promoţii decenale. După modul său de periodizare „generaţia Nichita" ar fi cuprins trei promoţii: '60, 70 şi '80. Iar noua generaţie începea cu „nouăzeciştii".

Este, într-un fel, firesc ca fiecare promoţie (sau grup literar) să înceapă prin a nega premisele autorilor dinainte şi a proclama propria viziune ca o schimbare radicală de teme şi mijloace. Este la fel de firesc ca „ruperea cu trecutul" să nu fie, în fapt, atât de brutală şi polemică, pretinsa „fractură" fiind mai mult la nivel de manifeste şi declaraţii. Nu altfel au procedat optzeciştii, având solide rădăcini estetice în promoţia anterioară, sau nouăzeciştii. Aceştia au început efectiv în „Cenaclul de luni" sau „Junimea" în umbra şi chiar cu îndrumarea optzeciştilor. Nu cred că altfel pot sta lucrurile, cu noii veniţi, lecturile lor la „Euridice" dezvăluind afinităţi şi filiaţii ale acestora cu textele unor Cristan Popescu, Daniel Bănulescu, Mihail Gălăţanu.

Deocamdată, aşa cum este iarăşi în limitele logicii normalitătii, dacă tinerii autori debutaţi sau în preajma debutului în anii 2000-2003, pornesc la luptă dreaptă cu adversari de talia optzeciştilor sau, mai ştii, a nouăzeciştilor, mărturisindu-şi sastisirea şi ambetarea de retorica „veche", ei au în tabăra lor doar doi combatanţi de anvergură: timpul şi „panzerul" Marin Mincu. Restul: infanterie şi cavalerie uşoară, ieniceri şi spahii. Ei poartă în raniţă doar vreo câteva plachete de poezie şi, fireşte, bastonul

de mareşal. Domnul profesor Marin Mincu, ca unul care se preocupă intens de fenomen şi îl cunoaşte ca nimeni altul, vine cu o listă impunătoare de tineri autori. Desigur, tot ca în cazul promoţiilor '80 şi '90, când mentorii noştri, dintr-un optimism minunat, acordau credit multora. În câţiva ani, împrejurările vieţii literare şi nu numai literare vor modifica şi scurta probabil "lista". În clipa de faţă este cert că „se întâmplă ceva". Noile voci găsesc în Euridice şi în „dirijorul" Marin Mincu suporturi pentru formarea unui cor destul de impunător. Afirmarea în grup e o strategie bună cu condiţia de a fi părăsită la timp. Sigur că poeţii predomină. Proza are nevoie de timp şi „oase tari". Să vedem teatrul. Şi aşteptăm critica dincolo de reuşitele ei strict orale din cenaclu. Eu cred că vor veni şi le doresc să vină cât de repede.

O întrebare care trebuie pusă este şi aceea dacă fenomenul semnalat de profesorul Marin Mincu este restrâns la aria bucureşteană sau în alte centre culturale apar tendinţe literari similare care pot contura noua generaţie la nivel „naţional". Deşi revistele literare din toată ţara publică destui debutanţi, scrisul multora dintre ei pare destul de ancorat înti-un modernism desuet. Oximoron doar aparent, pentru că modernismul e mort, dar mulţi, ca în bancul despre Mihai Viteazul, au aflat asta abia ieri sau deloc. Din această perspectivă, „lista lui Mincu" dă seamă despre o minoritate cu conştiinţă literară superioară, nucleu tare al unei mulţimi de autori care se caută.

Aşa încât eventuala agresivitat juvenilă a poeţilor încurajaţi de domnul Marin Mincu ar putea să fie îndreptată împotriva „majorităţii tăcute" a debutanţilor de aceeaşi vârstă al căror modernism dulceag sfâşie privirile cititorilor în multe publicaţii şi chiar volume, fiind, şi acesta, tolerat şi încurajat de diverşi consacraţi pentru că e democraţie şi naivitatea nu se poate interzice prin lege.

Lupta noii generaţii, văd din şedinţele de la cenaclul „Euridice", se bucură de atenţie din partea unor observatori serioşi ca Radu Voinescu,. Octavian Soviany sau Ştefania Plopeanu care teoretizează de pe acum pe seama specificului acestui nou fenomen. Cu toate acestea, generaţia se va legitima când va veni cu propriile programe estetice, şi teoreticieni iviţi

chiar din rândurile ei. Altfel tinerii noştri riscă să rămână la nivelul românului născut poet, fie el şi neoavangardist, iar combativitatea să fie un simplu fenomen de răzvrătire adolescentină a unor „rebeli fără cauză". Chiar şi opoziţia faţă de modelul optzecist sau nouăzecist, îndreptăţită poate, s-ar cuveni să capete forma unor discursuri coerente. Sper că noii scriitori nu-l vor dezamăgi pe domnul Mincu nici prin scris, nici prin vreo atitudine nepoliticoasă. Sunt sigur, de asemeni, că domnia-sa va şti, de asemeni, să le expună şi impună unele principii discipolilor. Aceştia, pe care i-aş numi neoavangardişti, ar trebui să fie mereu, chiar şi cei mai turbulenţi, adepţii polemicii de idei duse cu un limbaj civilizat. Superioritatea argumentelor asupra simplei imprecaţii este evidentă. E scuzabil să nu fii un poet excelent, dar impardonabil să te porţi altfel decât ca un gentleman.

Ziua literară, 24 februarie 2003

Elena Vlădăreanu

„Ia-ţi târfa şi pleacă" sau câteva cuvinte despre ostilitate

Cu greu am acceptat să scriu pentru această pagină. Nici acum nu sunt foarte convinsă că vreau ca, totuşi, acest text să apară. Mi-e teamă că dacă vorbesc în numele meu, voi fi acuzată că pledez *pro domo* (departe de mine acest gând!), că mă desolidarizez. În caz contrar, s-ar putea crede că prin ceea ce scriu, aş vrea să ilustrez părerile unui grup, ceea ce este la fel de fals. Nu vreau decât să atrag atenţia asupra unor situaţii, mai degrabă existenţiale, decât teoretice. Mi-aş dori să vorbim mai des, poate aşa nu vom mai fi priviţi şi trataţi ca nişte „băieţi răi şi inculţi", care nu au pus în viaţa lor mâna pe o carte, care sunt interesaţi doar de sex etc.

Ar trebui, probabil, să mă refer în primul rând la faptul că, de ceva timp (se pare că startul l-a dat, totuşi, Marin Mincu), se vorbeşte tot mai mult de configurarea unei noi generaţii literare. Şi chiar de aici o să încep. Păi, să vedem cum stau lucrurile. Chiar spunem noi ceva nou sau doar anumiţi critici literari vor neapărat să apară o nouă generaţie de scriitori? În definitiv, nici nu ştiu dacă această înregimentare este atât de importantă. Important este că noi scriem într-un alt context, a cărui principală coordonată este suficient de pregnantă (simţită suficient de pregnant) pentru a imprima un alt impuls formelor de expresie. Gravă mi se pare reacţia celor mai mulţi dintre scriitori, mai ales a optzeciştilor. Sinceră să fiu, ei sunt ultimii de la care aş fi aşteptat o astfel de ostilitate. E surprinzător să vezi cum aceşti scriitori, care continuă să se considere nonconformiştii literaturii, sunt cei mai reticenţi. Motivul invocat cel mai des de ei este că „asta nu e literatură/poezie". Ni se reproşează că suntem agresivi. De curând, chiar s-a spus ca ne îndreptăm cu paşi siguri spre o „poezie minoră". De ce nu este poezie şi, dacă este, atunci de ce minoră? Îi deranjează faptul că noi putem exploata o libertate a gândului şi a expresiei pe care ei nu şi-au permis-o niciodată. Sau, dacă abia acum îşi dau seama că pot beneficia de ea, textele lor par teribiliste, ceva de soiul „na, că putem şi noi". Apoi, cred că s-a cam instaurat confortabil o prejudecata printre anumiţi scriitori, cum că noi nu avem decât un singur scop: să folosim, din toate registrele limbajului, preponderent pe cel argotic. Dacă aşa se crede, atunci e o mare tâmpenie. Apropo de asta: nu cu mult timp în urmă, a trebuit să citesc câteva texte în cadrul unui club de lectură (Club Etc., „inventat" de UN Cristian, pentru Radio Tineret). Adina Ocheană, angajată la Radio, îi spune lui Cristian: „Ia-ţi târfa şi pleacă". Nu are nici un sens să comentez situaţia aceasta. E suficient că am amintit-o. Rău este că nu e singulară. Rău este că astfel de reacţii vin şi din partea unor scriitori. Rău este că mulţi dintre cei care reacţionează astfel nu vor să vadă dincolo de cuvânt. Pentru că dincolo de cuvânt,

dincolo de o (eventuală) violență a imaginii, există un mesaj. Dar cu care nimeni nu are chef să își bată capul.

O să fac ceva ce nu prea se face: o să dau exemple nominale. De ce place tuturor (de la Liviu Ioan Stoiciu la Mircea Ivănescu – iată, scriitori de generații diferite) un poet ca Teodor Dună? Să fim înțeleși: Teodor Dună este un poet foarte talentat. Lucrul care îl va ține, însă, în afara unei posibile noi generații este faptul că el se încadrează perfect într-un orizont de așteptare. Textele sale ar putea figura în orice antologie, în orice manual chiar. La limită, ar putea fi considerat nouăzecist, în aceeași familie cu Ioan Es. Pop sau Cristian Popescu. De ce nu place (sau place cu greu) un poet ca Marius Ianuş? De ce nu place un poet ca Adrian Urmanov sau Răzvan Țupa? De ce nu place un poet ca Dan Sociu? (Aş putea să continui mult şi bine cu astfel de întrebări, numele sunt numeroase). Pentru că literatura lor e altfel. Pentru ca ei vorbesc altfel. Literatura lor se naşte la limita dintre comercial, existențial, mediatic. Nu cunoaşte reguli, nu impune reguli. Scrisul e autentic, e plin de viață, e o mărturie a ființei de carne (care suferă, e plină de păcate, de remuşcări sau de bucurie) a celui care scrie. În text îl vezi pe autor zvârcolind-se şi aşa ajunge la tine. Optzeciştii s-au oprit la un spațiu (călduț, confortabil) al textului. Aici s-au dat toate bătăliile lor mari/mici, aici au fost cele mai multe acte vitejeşti. Ei au instaurat o lume, au imaginat o lume. Nu e vina nimănui dacă astăzi, ei nu ne mai spun mare lucru, nu ne mai conving. Dacă noi aducem ceva nou, aducem (şi aici). Lumea pe care o construim nu mai are foşnetul universului de carton. Lumea pe care o s-o găsiți în textele noastre o să vă pară cunoscută, aici ne întâlnim cu toții.

Dumnezeu să mă ierte dacă vorbesc cu păcat, dar se tem oare optzeciştii că li se va lua locul? Ce e rău în asta? În definitiv, nimeni nu prea a îndrăznit să se atingă de generația lor. Trebuie să se înțeleagă, totuşi, că noi nu aşteptăm nimic. Nimeni nu ne poate interzice să scriem.

Un alt lucru, chiar mai grav, îl reprezintă lipsa criticilor literari. Sunt atât de puțini cei care acordă atenție literaturii de

astăzi, că îi poți număra pe degete: Marin Mincu, Octavian Soviany, Nicolae Bârna, Al. Cistelecan (or mai fi fiind, dar nu am cunoștință de ei). Adevărata problemă este că lipsesc criticii literari tineri. Există și excepții. Nicoleta Clivet, Daniel Cristea-Enache (și alții care semnează, mai ales în „Vatra") scriu despre literatura ultimilor ani, dar de multe ori prea aplicat, prea din exterior, pentru a înregistra și mișcările de fond.

Alteori, dai peste astfel de observații: „M-am săturat de surfing-ul în ligheanul propriilor experiențe (emoționale, existențiale etc.) practicat de unii tineri în căutarea autenticității (aceasta din urmă a ajuns o marotă vulgară, aproape grețoasă)". Dacă unei tinere, mai mult sau mai puțin școlită, ca Adina Ocheană, i s-ar putea trece cu vederea „observațiile moralizatoare", mai greu aș putea să mă fac că nu înțeleg atunci când în joc este prins un critic literar. Fragmentul pe care l-am citat nu este un caz izolat. Atunci când nu înțelegem, preferăm să înjurăm (e posibil ca nuanțele să fie, totuși, cam tari). Nu știu dacă ar deranja pe vreunul dintre acești scriitori ai ultimilor ani critica dreaptă, serios argumentată, care să aducă în față minusurulc (mai ales minusurile) literaturii lor (în definitiv, un șut în fund e un pas înainte). Trist este să observi că nimeni nu-și bate capul cu ceea ce faci tu. Se construiește o oală uriașă în care suntem aruncați cu toții, ca la o groapă comună. Când, de fapt, nici măcar nu scriem la fel. Obișnuim să parodiem bătrânii de prin autobuze, repetând după ei: „Tinerii din ziua de astăzi...". Până la urmă, reacția acestora este absolut nevinovată comparativ cu ostilitatea afișată față de ceea ce scriem. Totuși, cred că ar trebui să binecuvântăm această ruptură. Dacă nu ar fi existat, poate abia atunci ar fi trebuit să ne îngrijorăm cu adevărat.

Luceafărul, 12 martie 2003

Octavian Soviany

Promoția 2000 față cu reacțiunea

A vorbi despre promoții și generații poetice este, în fond, treaba istoriei literare. Iar atunci când se apleacă asupra producției poetice de ultimă oră (pentru că și prezentul este istorie), istoricul literar știe prea bine că se găsește mai mult ca oricând în sfera aproximativului, a taxonomiilor „slabe" și a conceptelor „depotențate", pentru că, în mult mai mare măsură decât trecutul, fenomenul contemporan se plasează sub seninul lui „ca și cum". Iar într-o asemenea ordine de idei, ar fi o eroare, atât epistemologică cât și metodologică (o eroare pe care însă o săvârșim aproape toți din comoditate și inerție) să-i acordăm conceptului de „generație poetică" creditul finit pe care înaintașii noștri (cei de dinainte de „moartea metafizicii") îl acordau ideilor forte. De aceea, pentru a fi la unison cu timpul dătător de infinită îngrijorare și infinită speranță al unei lumi pe care ne place s-o numim a apocalipticului, se cuvine să privim istoria (fie și literară) a prezentului ca pe un „câmp" unde se manifestă nesfârșite virtualități și în interiorul căruia se dovedesc eficiente numai construcțiile teoretice ce funcționează doar ca „ipoteze de lucru", simple conjecturi cărora le revine rolul de a indica sensul ipotetic al diacroniei (sau mai exact unul din multiplele sale sensuri posibile) de vreme ce în epoca aproximativului, a „cvasității", istoria însăși tinde să devină cvasi-istorie, sau așa cum spunea Nietzsche, simplă „poveste".

A ne încăpățâna să rămânem în spațiul „metafizic" al certitudinii, acum după ce am aflat că totul este în cele din urmă „interpretare", înseamnă a refuza să fim contemporani cu noi înșine, a nu ne asuma (tot din inerție și lașitate) incertitudinea, starea de cvasi, „căderea pe circumferință" care țin de esența epocii noastre non-metafizice, înseamnă a substitui trecutul prezentului, timpul „viu", iluzia unei eternități factice, proteza organului, muzeul literar (necropola scripturală) textului „cald" al

literaturii care, sub ochii noştri, se alcătuieşte şi se dezalcătuieşte, manifestându-şi succesiv (sau uneori chiar simultan) latenţele nesfârşite.

În lumina acestor lungi (poate prea lungi) consideraţii introductive, nu se poate să nu ne declarăm mirarea, chiar stupefacţia, în legătură cu ciudata ostilitate creată în ultima vreme în jurul ideii că în poezia românească actuală a început să se schimbe ceva (în definitiv în lume şi în literatură se schimbă întotdeauna ceva), ca şi a ipotezei lansate de Marin Mincu că ar putea să fie vorba de apariţia unei noi generaţii poetice. O ciudată angoasă a schimbării, un conservatorism fără nici o noimă, dacă nu cumva se naşte din orgolii rănite şi resentimente, pare a bântui prin superba noastră colecţie de creiere literare, ce par sa nutrească iluzia că promoţia 80 va domina poezia română, ca infailibilă şi unică paradigmă încă multe decenii şi că doar ea, numai ea, ar merita numele de „generaţie". Şi mai straniu este că această ciudată fobie de nou s-a manifestat in ultima vreme şi la doamna Angela Marinescu care, chiar în paginile acestui ziar, după ce îşi clama cu o sublim afişată/contrafăcută smerenie dreptul la diferenţă şi la singurătate îşi declara (cam tardiv) adeziunea la poetica/poezia promoţiei '80, dar (ceea ce este şi mai de neînţeles) totodată rezervele în legătură cu poezia „tinerilor", pe care o califică în nişte termeni de o neaşteptată duritate: „...ei merg cu toţi, cu toată fronda de care sunt în stare, pe linie estetizantă (fals! O.S.), minimalistă, livrescă (şi mai fals, întrucât ceea ce îi caracterizează pe autorii menţionaţi este, după părerea noastră, prin raport la promoţiile/generaţiile anterioare, tocmai refuzul „modelelor" şi reconvertirea poeziei si a poetizării într-o aventură existenţială) şi ludică (nu sunt mai ludici decât doamna Angela Marinescu însăşi, care – în poezia domniei sale, se înţelege – nu este câtuşi de puţin ludică). Ei sunt atât de tociţi din punct de vedere afectiv încât nu mai simt decât atunci când le sunt răsucite simţurile (că poezia se face prin „răsucirea simţurilor" ştia parcă şi Rimbaud pe care totuşi nu l-a acuzat nimeni de insensibilitate – O.S.), când intervine perversiunea, inversiunea şi o hemipareză a unei revolte... post decembriste". Spre consternarea „amatorilor de antichităţi" care contestă

existenţa generaţiei lui Urmanov, pe motiv că aceasta nu aduce o modificare substanţială de paradigmă poetică (şi iarăşi este ciudat cum toată lumea a început să vorbească deodată – conştient sau nu – în termenii teoretizărilor lui Marin Mincu, care este investit, iată, cu rolul de autoritate supremă de proprii săi adversari şi denigratori de odinioară), calificativele atât de dure ale doamnei Angela Marinescu atestă însă că generaţia lui Ţupa, Peniuc etc., scrie „altceva" în raport cu deceniile precedente, adică atestă tocmai mult invocata schimbare de paradigmă.

Iar în unele puncte de vedere enunţate de autoarea *Parcului* am putea fi chiar de acord, dar, desigur, cu unele precizări şi nuanţări. Căci la tinerii poeţi nu e vorba propriu-zis de o „tocire" a simţurilor/sensibilităţii (cum crede doamna A.M.), ci de o fobie de răceala lumii şi a textului, miza poetizării fiind pentru ei (aşa cum o atestă, să zicem, ultimele poeme ale lui Urmanov şi Peniuc) „poemul cald", „animalul" textual în care vibrează pulsiunile calorice ale vitalului. De aici şi nevoia stringentă de comunicare pe care tinerii autori o clamează cu obstinaţie, declarînd-şi infinita disponibilitate de a reface „puntea de legătură" dintre instanţa scripturală şi instanţa auctorială, dinamitată de acea „plăcere aristocratică de a displăcea" a modernismului (şi chiar postmodernismului). Dacă valul poetic 2000 este unul experimentalist (în sensul dat termenului de Marin Mincu), atunci el se diferenţiază, în raport cu experimentalismul generaţiei precedente, prin conştiinţa caracterului „rece", socratic al artei experimentaliste (născute dintr-un exces al conştiinţei teoretice şi prin „reorientarea" aventurii agonic-agonale a poetizării în direcţia recuperării zonelor „calde" ale psiheei, a dimensiunilor dionisiace ale existenţei.

În fond, noul experimentalism este experimentalismul nevoii de dionisiac.

Ziua literară, 17 martie 2003

Ştefania Plopeanu

În problema „generaţiei"

După opinia mea, o nouă „generaţie" (şi pun în ghilimele noţiunea, deoarece nu cred că ea îşi poate aroga o definiţie bazată pe criteriul exclusivist al vârstei!) apare în literatură cu adevărat numai atunci când există realmente în contextul istorico-existenţial ceva schimbat, ceva inedit în orizontul de situare specifică a umanului. Mai precis, când apar obstacole noi în lumea în care trăim, obligându-ne să ne modificăm şi strategiile discursive, să le alegem pe acelea ce ar exprima cel mai bine „starea" generală (în sens de status ontologic-concret, până la „punctual"). Pentru că, altminteri, simplul generaţionalism biologic, aşa cum ştia şi Lovinescu, este un proces absolutamente spontaneu, un fenomen de pură „înlocuire" (de succesiune, aşa-zicând, a „actorilor în scenă") cu scop de perpetuare, benefică în ansamblu, deşi cu bază conflictuală evidentă, a culturii scrise – şi atâta tot. Din discuţiile ce s-au schiţat până acum, sporadic, aş zice, în presa literară în jurul afirmaţiei că s-ar zări o nouă generaţie scriitoricească, nu-mi rezultă că ea este avută în vedere în chip serios; dimpotrivă, puţinele texte citite de mine până acum sunt marcate de ambiguitate şi chiar de naivitate. Ce observaţii am de făcut, mai precis?

Pe de o parte, promoţiile anterioare celei „douămiiste" despre care e vorba aici sunt destul de sceptice cu privire la consistenţa ei, când nu se arată de-a dreptul vexate. Dl. Horia Gârbea (nouăzecist de marcă) atrage atenţia, cu bun simţ, că fiecare nouă „promoţie" datorează celei de dinainte ceva: nouăzeciştii au apărut de sub aripa optzeciştilor iar douămiiştii ar trebui să fie mai atenţi la fraţii lor mai măricei, nouăzeciştii, care... ei, în fine, ar fi deschis cu adevărat drumul spre o nouă „paradigmă" eventuală, rupându-se de textualişm etc. (Lucru la care subscriu, mai ales că, axiologic chiar, consider optzecismul un fenomen de tranziţie, interesant în sine, dar care nu s-a „clasicizat", ci a

existat şi continuă să existe mai ales la nivelul problematizării acute a actului literar.) Tinerii de acum („fracturişti", „utilitarişti" sau cum se vor mai autointitula ei) sunt încă neconturaţi (sau insuficient divulgaţi) atât la nivelul mesajului cât şi la cel al formelor de expresie, rămânând tot timpul în stare de frondă agresivă şi confuză în bună parte, fără să dovedească acoperire într-o formă elocventă de conştiinţă de sine. Exemple ceva mai punctuale: primul volum al lui A. Urmanov (*Cărnurile cannonice*) este foarte bun şi conţine chiar o viziune şi o sensibilitate nouă de „reîncarnare" poetică – şi a fost premiat pe drept de către Asociaţia Scriitorilor din Bucureşti. Al doilea volum al său, ce stă să apară (*Poeme utilitare*), schimbă complet poetica de la care pornise iniţial şi o transformă (poate numai ca fază provizorie?) într-un fel de apel disperat către receptor. Acelaşi lucru se petrece şi la Andrei Peniuc, în al doilea volum apărut (*Mic manual de terorism*) încât cei doi tineri poeţi pot fi aproape confundaţi cu uşurinţă între ei. Teoreticeşte vorbind, ei par să aducă în prim-plan, ca pe o găselniţă personală, exaltarea funcţiei conative a limbajului poetic, pentru a fi siguri că receptorul este „conectat la reţea" şi dau acestei funcţii de control, al „canalului" comunicării şi al codurilor, valoare integrală de mesaj propriu-zis. Cu alte cuvinte, renunţând, ambii, la o bază filosofico-estetică mai serioasă şi la emitenţa propriu-zisă, fac exerciţii pentru a „desfunda canalul" şi, mai mult decât atât, marchează puternic schimbarea codurilor. Este un simptom, acesta, foarte real, pe de altă parte, ce reiterează în alt context situaţia analoagă de pe vremea limbajului esopic (Nichita Stănescu striga şi el, să ne amintim: „Mările din nou sunt ude / iar eu strig şi nu se-aude, / nu se-aude!"). Nevoia de comunicare, blocată de alţi factori, de data aceasta, şi axată pe „frică" (e un termen recurent la cei doi poeţi de mai sus) tinde să ocupe întregul proces literar. (Să ne înţelegem: acesta este chiar simptomul care cere o nouă generaţie, nu o promoţie). Ceea ce-i preocupă mult pe poeţi ar fi „reţeaua", conectarea, legătura, sau chiar „legătura legăturii" (vezi Peniuc) şi invazia spaţiului virtual

în care piere omul real. În urma lor vine şi tânărul Ovia Herbert (*Deschiderile*, în pregătire) cu aceeaşi problemă, disecată un pic mai amănunţit; încât am putea avea trei siamezi. „Ce"-ul comunicării este însă doar promis şi amânat („Eu chiar am să-ţi spun ţie ceva" – vers din Urmanov). Poemul tinde să se confunde cu „Manifestul" său promoţional şi „utilitar" (vezi „Eu sunt poemul utilitar"). Bogdan-Alexandru Stănescu, critic şi poet, scrie şi d-sa un text de atitudine („În pat cu mama literatură"), în care enunţă între altele „Pentru prima dată (...) literatura (cu referire, evident, la „noua" literatură) are un mesaj social". Bun! zicem noi. Dar unde este, domnule, căci nu prea l-am văzut... Mi-e neclar, mărturisesc. Mai ales că, iată, încă un exemplu: Elena Vlădăreanu susţine că există la tineri „un mesaj în spatele cuvintelor" pe care critica, rămasă în urmă, n-ar şti să-l desluşească. Fie.

Pe partea „fracturiştilor", lucrurile par mult mai interesante, dar manifestate, aceasta mi-e părerea, tot sporadic, în texte deocamdată puţine. Aici, într-adevăr critica ar trebui să se implice, mai ales că „fractura" (termen foarte bine găsit) trebuie căutată adânc, la nivelul semnificatului, iar printre tinerii care folosesc umbrela conceptului respectiv nu există, deocamdată, un cap teoretic. Până acum numai frondă pură, cu unele excepţii. S-ar părea că, totuşi, aşa intuitiv cum este, „fracturismul" dlui Ianuş va da sau îşi va anexa multe roade.

Cu totul sceptică şi lejeristă, exprimată şi în termeni necitabili, mi se pare atitudinea prozatorului Ştefan Agopian, în intervenţia d-sale din cenaclu. Sigur că putem să ne prefacem că fenomenul noii „generaţii" (sau „promoţii") n-a apărut şi nu există. Dar nici problema în sine nu există? Adevărul e că sperăm mult (toţi, din toate promoţiile) şi că dorim ca ea să se manifeste, să fie foarte puternică şi motivată (semnele de până acum, deşi puţine deocamdată, nu pot fi neglijate), să aibă valoare reală, cu sau fără cenaclul „Euridice". Iar cenaclul, fiind unul al tuturor scriitorilor, nu al unui grup, să poată să devină un instrument destul de plauzibil (nicidecum infailibil!) de dezbatere şi discernere, care să

ne facă pe toţi coparticipanţi la fenomen. Văd acest lucru posibil prin extinderea dialogului, cu nume din ţară, cât mai competente şi – neapărat! – cu evitarea totală a intereselor extraliterare şi a micilor cabale grupusculare. Şi încă ceva: fronda pură este irelevantă.

Ziua literară, 14 aprilie 2003

Bogdan Alexandru Stănescu

În pat cu Mama Literatura

Nu am de gând să-mi dau cu părerea în legătură cu ce ar putea însemna o generaţie literară. Vreau doar să justific – deşi un act apologetic îmi pare la fel de superfluu ca şi o definiţie în acest caz – modul de manifestare a ceea ce deja se poate numi generaţia 2000. Această formă de coagulare nu mai poate fi contestată, iar cei care o fac sunt la fel de benefici imaginii sale ca şi cei care o susţin: nu e nimic mai performant în economia imaginii decât contestarea publică.

Am citit în ultimul număr al *Luceafărului* un articol al Elenei Vlădăreanu. Intitulat „Ia-ţi târfa şi pleacă" (sau câteva cuvinte despre ostilitate). E un articol-manifest pe care l-am înţeles la nivel general uman (şi particular), dar care m-a nemulţumit profund. în primul rând autoarea postulează caracterul *liber*, neînregimentabil, pe care literatura acestei generaţii îl prezintă. Faptul că literatura membrilor acestei generaţii nu are reguli este deja o regulă extrem de strictă, i-aş replica Elenei. În al doilea rând, această grupare eterogenă se defineşte prin ostilitatea celor din jur. Dar această ostilitate nu poate fi decât bine venită. Ostilitatea Celuilalt nu este niciodată gratuită: ea e stârnită de fondul de ostilitate propriu generaţiei 2000. Pentru că, trebuie s-o spunem, textele noastre (şi aici abuzez puţin de răbdarea dumneavoastră pentru a mă autoinclude, ca poet şi critic, în generaţia 2000), lasă loc acestei ostilităţi la un nivel mai mult sau

mai putin profund al textului. Şi nu mă refer numai la Marius Ianuş... încă o obiecţie adusă libertăţii ca circumstanţă principială a acestui literaturi: nu cred că ştie cineva mai bine decât noi că libertatea post-nouăzeci s-a revelat ca o profundă lipsă de libertate. Noi suntem cei care abia am deschis ochii prin '93-'94, cei crescuţi într-un mediu eminamente publicitar, care am învăţat să ghicim în spatele danturii perfecte din reclama la pastă de dinţi, cariile putrefacte ale banilor. Suntem martorii principali a diverse nemuriri minore. Şi totuşi, ne încăpăţânăm să credem că putem asigura textelor noastre o nemurire decantabilă în timp. Noi suntem cei care în momentul de faţă murim practic de foame, dar ne încăpăţânăm să credem că reprezentăm un grup care trebuie să supravieţuiască pentru că are ceva esenţial de spus. Ce avem noi de spus? Las răspunsul meu pentru mai târziu...

Nu prea înţeleg care este reala problemă: că această generaţie nu există, sau că nu are unitate, ori că axiologic ar fi nulă?

La prima întrebare aş vrea să ofer un răspuns ferm: nici nu se pune problema ca un grup de oameni, toţi tineri, care au rezistat împreună pe parcursul a trei cenacluri diferite (pornind de la cel al lui Mircea Cărtărescu, trecând prin mantaua lui Marius Ianuş şi ajungând, pentru moment în prea cinstita clădire în care ne aflăm), ei bine, mi se pare o afirmaţie profund imbecilă să negi existenţa unei coeziuni.

Dacă ne referim la aşa-zisa omogenitate textuală a actualei generaţii şi o contestăm, foarte bine facem. Cred că omogenitatea perfectă duce la textul bloc, distrugând individualitatea. Având în vedere orientarea mea de stânga, citez din Gramsci (Extrase din caietele de închisoare), pentru a calma spiritele celor speriaţi de caracterul eterogen al acestui grup: „O dată ce diferitele categorii de intelectuali tradiţionali au experienţa calificării lor istoric neîntrerupte, printr-un fel de «esprit de corps», ei ajung să se proclame autonomi şi independenţi faţă de grupul social dominant." Bineînţeles, miza acestei fraze este mai mare, dar restrângând-o la nivelul discuţiei noastre, o despărţire a membrilor generaţiei, în funcţie, în primul rând, de succesul pe

care îl vor avea individual, este inevitabilă. Dar, până atunci, avem nevoie unii de ceilalţi.

Punctul trei: nulitatea axiologică a generaţiei 2000. Cred că nu mai e nevoie să duc eu muncă de lămurire în această privinţă. Criticul Al. Cistelecan, vorbind despre „poezia nouă", în *Ziarul de Duminică*, o caracterizează drept laxă, logoreică şi prolixă. Cred că fiecare generaţie trebuie să-şi cultive propria critică, fiindcă, în caz contrar, se va lovi de incapacitatea unor critici consacraţi de a-şi lămuri propria percepţie asupra unor texte. Iar aici sunt de acord cu Elena Vlădăreanu: „Rău este că mulţi dintre cei care reacţionează astfel nu vor să vadă dincolo de cuvânt. Pentru că dincolo de cuvânt, dincolo de o (eventuală) violenţă a imaginii, există un mesaj. Dar cu care nimeni nu are chef să-şi bată capul". Oare într-adevăr nu aveţi chef să vă bateţi capul cu mesajul unei asemenea poezii, sau nu îl percepeţi? Înclin, personal, spre a doua variantă, cea mai întunecată.

Pentru prima dată, şi aici se află punctul în care eu sunt alături trup şi suflet de noua poezie, literatura abordează în mod explicit un teritoriu îngropat de prejudecăţi în proletcultism: ea are un mesaj social. Nu poţi scrie o poezie total auto-referenţială, livrescă până în sângele hârtiei, când într-o cofetărie vezi o mamă care-şi linge linguriţa după ce a dat fetiţei să mănânce dintr-o prăjitură ordinară. A ignora faptul că trăim într-o societate mizerabilă, într-o ţară demnă de teatrul absurdului ar fi cea mai mare trădare faţă de condiţia de scriitor...

Am vorbit până acum despre propria generaţie, demers care a căpătat un profil aplogetic, fără ca eu s-o doresc. Ajungem însă la partea cea mai spinoasă: conflictul dintre generaţii. Este real? Răspunsul mi se pare evident. Trebuie să existe un conflict între generaţii, urmând o paradigmă freudiană... Chiar trebuie să ne referim la anii '20, când în China se scanda „Jos cu prăvălia Domnului Confucius!"? sau la Saloanele refuzaţilor din Franţa sfârşitului de secol XIX? Ori la lupta lui Caravaggio împotriva curentului manierist? Relaţia dintre două generaţii este, până una alta, o relaţie de putere, deci o relaţie plină de violenţă

subiancentă: nu vă urâm, am spune noi, dar v-am omorî cu dragă mimă. O iubim pe mama noastră literatura, dar ne-am culca cu ea oricând. Simbolic, membrii generației precedente reprezintă Tatăl colectiv, deci, apelând la Jacques Lacan, Ordinea simbolicului, Legea, limbajul. Mama, literatura, este bunul pe care vrem să-l posedăm laolaltă cu Tatăl nostru, o dorință până la urmă mimetică. Citez din Gaston Bachelard, și anume din *Psihanaliza focului,* complexul lui Prometeu: „Propunem astfel să situăm sub denumirea de complex al lui Prometeu toate năzuințele care ne îndeamnă să știm atât cât și părinții noștri, mai mult decât părinții noștri, atât cât maeștrii noștri, mai mult decât maeștrii noștri. Or, numai manipulând obiectul, numai perfecționând cunoașterea noastră obiectivă, putem spera să ne situăm mai limpede la nivelul intelectual pe care l-am admirat la părinții și maeștrii noștri. Supremația prin instincte mai puternice tentează în mod firesc un număr cu mult mai mare de indivizi, dar spiritele mai rare trebuie de asemenea să fie examinate de către psiholog. Deși intelectualitatea pură este excepțională, ea nu este mai puțin caracteristică pentru o evoluție umană specifică. Complexul lui Prometeu este completul lui Oedip în viața intelectuală".

Toată agresivitatea din spatele noii poezii maschează duioșia amestecată cu ură inconștientă, îndreptată împotriva părinților noștri spirituali. Îi iubim, îi respectăm, dar le-am înfige cu dragă inimă un cuțit în spate pentru a accede mai ușor la obiect: Literatura.

Artaud striga „afară cu morții din literatură". Bineînțeles, domnului Artaud îi venea foarte ușor să strige așa ceva, când avangarda încă nu-și spusese ultimele cuvinte. Dar noi, noi venim după câteva decenii de relativă supușenie. Orice strigăt este caracterizat de domnii pășuniști, indiferent de inteligența și cultura lor, drept o abatere flagrantă de la atât de îndrăgitul drum de mijloc. De când a ajuns moderația/ mediocritatea preferabilă îndrăznelii talentate, domnilor?

Vreau să închei vorbind puțin despre critica acestei generații.

Elena Vlădăreanu afirmă că aceasta ar lipsi, ori că s-ar rezuma la Nicoleta Clivet şi Daniel Cristea-Enache (plus câteva condeie de la *Vatra*). Îmi amintesc că numai într-o lună am scris despre Marius Ianuş şi Iulian Băicuş în *Luceafărul*, şi o îndemn să se gândească, în legătură cu aşa-zisa libertate în care ne scăldăm, la cenzura care funcţionează nestingherită încă în redacţii, mai ales la *România literara*.

Am pierdut câteva etape din literatura universală în cei 45 de ani de lumină. Iar cea mai importantă, vreţi sau nu vreţi, a fost chiar mişcarea tinerilor furioşi, a generaţiei beat, Pop Art-ul. Acum, când se pare că atmosfera anilor '60 se întoarce, nu suntem decât fantomele a ceea ce aţi fi putut fi chiar voi, la timpul potrivit Nu daţi cu piciorul în şansa de a vă recupera umbrele.

Sper ca peste 20 de ani să fiu înjurat de o altă generaţie. Atunci o să am certitudinea existenţei mele textuale.

Ziua literară, 24 martie 2003

Adrian Urmanov

eu sunt poemul utilitar

textul poetic a ajuns astăzi – în cursul istoriei proprii – la stadiul auto-separării totale, a desprinderii din context. astăzi abia se scrie tipul totalitar de poezie în care poetul este dictatorul absolut şi îşi impune regulile proprii de a realiza actul comunicării, provocând astfel îndepărtarea potenţialilor receptori, incapabili de a se adapta şi, de altfel, indiferenţi în faţa unei forme de comunicare nejustificat de complicată şi dificil de decodat, de materializat într-o recepţie coerentă a mesajului.

una dintre modalităţile cele mai eficiente de pierdere a receptorului este neimplicarea acestuia în text, în miza actului comunicării. în textul poetic actual perspectiva receptorului nu importă: totul se petrece la nivel de emiţător şi tehnici de codare a mesajului.

efectul direct al caracterului unidirecţionat al comunicării este neimplicarea consumatorului de poezie, pierderea oricărei justificări a acestuia de a mai încerca stabilirea unui contact şi imunizarea gradată, în timp, la stimulii poetici. imunizarea sensibilităţii în faţa stimulilor se traduce printr-o incapacitate ireversibilă de raportare la textul poetic, de decodare şi receptare a mesajului pe care acesta îl conţine.

mai recent: fracturismul introduce în ecuaţia comunicării şi contextul scrierii însă cu aceeaşi obsesie de absolutizare, de amplificare a importanţei, astfel că echilibrul comunicării nu este obţinut nici de această formulă poetică. tot ce se realizează este o schimbare a formei de dezechilibru, un alt handicap posibil al textului. fracturismul are acelaşi viciu al exagerării unei singure componente a procesului de comunicare şi pierde din cauza accentului prea puternic pe care îl pune pe bruiaj.

există o asemănare izbitoare între textul poetic şi textul publicitar, dincolo de faptul că amândouă sunt forme de comunicare persuasive. o reclamă care nu vinde nimic e o reclamă moartă. textele poetice contemporane sunt moarte, dincolo de orice virtuozitate tehnică, tocmai pentru că – dincolo de aparenta deschidere la nivel de limbaj sau de conţinut – ele nu produc un efect. nu mobilizează. *nu schimbă nimic în nimeni.* adevărul este că – dincolo de tehnică şi de limbaj - nimic nu se schimbă în atitudinea creatorului de text poetic faţă de textul în sine şi de cititorul / receptorul lui.

şi, ca în oricare altă formă de comunicare, lipsa unei cointeresări a unuia dintre partenerii implicaţi atrage vicierea procesului de comunicare. textul poetic contemporan va trebui să presupună o re/parcurgere, în sens invers, a traseului evoluţiei istorice a poeziei, până la identificarea acelui nivel la care s-a produs falia dintre cei doi actanţi.

se caută o reinteresare a receptorului în participarea la actul poetic şi re/sensibilizarea sa în faţa stimulilor specifici acestui tip de mesaj prin coborârea la un nivel comun de receptare, prin re/formularea în termeni contemporani a temelor / modalităţilor poetice / instrumentelor de sensibilizare universal acceptate drept poetice.

fără a mai provoca şocuri de receptare şi fără a mai miza pe faliile fertile de receptare, capabile să re/împrospăteze exprimarea poetică, poemul utilitar nu mai trezeşte cititorului sentimentul de înstrăinare, textul poetic curge ca oricare alt text, atrage precum textul promoţional, gratuitatea, jocul, tehnica, structura, imaginea – toate sunt simple mijloace de punere în funcţiune a unui mecanism: transmiterea mesajului.

poetica utilitară este construită în jurul reîntregirii mecanismului de comunicare şi caută resensibilizarea cititorului, alterarea imunităţii căpătate la textul poetic. dacă îşi va atinge misiunea, utilitarismul poetic contemporan poate relansa puternic poezia ca pe o formă viabilă de exprimare şi comunicare actuală şi poate redeschide canalele de receptare poet – cititor care, în momentul de faţă, par a fi definitiv înfundate.

poemele utilitare înseamnă comunicare – dincolo de orice, poemul utilitar îşi propune reechilibrarea procesului comunicaţional prin *reconsiderarea statutului receptorului şi a mesajului*, consumatorul de poezie şi construcţia textului pornind de la caracteristicile sale predominante şi stimulii estetici-emoţionali la care reacţionează sensibilitatea acestuia.

în urmă cu câteva decenii, psihologul Howard Vernon definea inspiraţia ca reprezentând „orice funcţionează cu adevărat". un apus de soare, o grădină primăvara, o seară ploioasă de toamnă, lumina lunii, toate acestea sunt produse ale unui mecanism de detectare a suprafeţelor vii ale sensibilităţii receptorului şi activarea acestora în vederea conectării sale la realitatea textului poetic propus şi aderarea la ideile / opiniile pe care acesta le expune.

toate cele enumerate anterior – apusul, ploaia, luna – sunt produse finite ale unui mecanism, rezultate ale unui algoritm poetic excelent utilizat de câteva generaţii poetice. postmodernismul a înţeles şi el necesitatea umanizării discursului poetic, a întoarcerii către un poem interactiv, bazat pe generarea unui feedback permanent dinspre consumatorul de poezie. Însă postmoderniştii au încercat să obţină acest lucru prin facila recuperare a produselor anterioare ale mecanismului, iar nu a mecanismului poetic în sine.

poeţii ultimelor decenii au uzitat garderoba textelor inspirante, au preluat imaginile, au reaplicat stilul, refolosit vocabularul, subiectele, cadrele, etc şi le-au reactualizat în creaţii originale care nu corespund însă contextului în care se manifestă sensibilitatea omului contemporan.

poemele utilitare vizează reîntregirea actului comunicaţional nu prin cârpirea / implantul unor stimuli inspiranţi valabili cu decenii / secole în urmă ci prin recuperarea mecanismului însuşi de obţinere a acestor stimuli şi repunerea lui în funcţiune în text, în vederea generării unor echivalenţi contemporani ai apusului, ploii sau lunii şi a reconectării, astfel, a consumatorului de poezie actual la actul poetic.

poemul utilitar nu-şi propune recuperarea apusului, ci recuperarea mecanismului prin care acesta funcţiona – identificarea acelui stimul estetic-emoţional care să aibă asupra sensibilităţii consumatorului contemporan, în contextul actual în care evoluează acesta, impactul echivalent al apusului. un apus reactualizat pentru un om prezent.

poemul utilitar este construit pe principiile textului de advertising, are acelaşi scop de imprimare în memoria receptorului şi evoluează în acelaşi context caracterizat de o concurenţă animalică între formele de persuasiune care acţionează asupra unui receptor comun.

primul criteriu de diferenţiere între textul poetic – literatură şi textul poetic utilitar este tocmai pretenţia celui din urmă de a nu mai fi literatură, de a depăşi o percepţie depăşită / ineficientă asupra poemului drept formă de artă şi de a se încadra în acel "ceva" practic, concret, capabil într-adevăr să mobilizeze şi să schimbe ceva în sensibilitatea consumatorului.

poemul utilitar trebuie să iasă din pagină, să fie util la modul cel mai practic, să poată fi asimilat cu cea mai mare uşurinţă şi să aibă capacitatea de a se auto/re/genera în conştiinţa cititorului.

poemul utilitar mută atenţia de la mijloacele poetice către mecanismele poetice. poemul utilitar lucrează cu principii psihologice, teorii de advertising, cercetări de marketing - poetul utilitar ştie că ceea ce funcţionează astăzi va fi uzat moral peste doi ani şi că singurul punct unitar al creţiei sale nu va mai rămâne, în esenţă, decât mesajul comunicării sale.

poemul utilitar realizează trecerea definitivă dinspre un tip de viziune estetică-imaginativă către formula unei viziuni funcţionale, viziune-mecanism, cu toate transformările pe care le presupune o astfel de re/orientare.

poemul utilitar nu are o formulă tehnică proprie. poemul utilitar presupune din partea poetului asumarea unei noi înţelegeri a statutului propriu şi a unei noi atitudini faţă de poem.

poemul utilitar nu mai aparţine poetului.

poemul utilitar aparţine receptorului.

notă:

„poemele de dragoste / utilitare" nu reprezintă decât o primă variantă de utilizare a acestor principii. utilitarismul impune o nouă atitudine faţă de text şi receptorul acestuia – „generaţia tu" nu se referă la o nouă formă de text, nu se rezumă la o tehnică de scriitură: "generaţia tu" se poate plia pe nenumărate forme de deschideri către consumatorul de text poetic şi poate include orice stil / viziune poetică.

mecanismele / construcţiile / instrumentele nu reprezintă un obiectiv în sine. nu ele sunt miza textului utilitar ci *mesajul* pe care poetul încearcă să-l transmită prin intermediul lor. a nu se rămâne în interpretarea / aprecierea acestui tip de text la nivelul mecanismelor puse în funcţiune. a fi sesizat statutul lor de simple ambalaje, dispozitive de propagare eficientă a *mesajului*.

Ziua literară, 24 martie 2003

Bogdan-Alexandru Stănescu

Postludice

Textul prezentat de mine la cenaclul Euridice a fost un joc, cel mult o mască. O mască pe care am probat-o pentru a-mi testa propria capacitate de deghizare într-o problemă care, la momentul acela, îmi părea „umflată", aşa cum s-a petrecut în „cazul

Eminescu", şi în cazul canonului, ca să nu mai vorbim de acela al manualelor şcolare.

De ce a fost nevoie să adopt o disimulare de acest gen? Pentru a ilustra ceea ce s-ar numi un manifest, act de răzvrătire ce însoţeşte mai mereu naşterea unei noi generaţii artistice.

De ce las totuşi impresia că masca aceasta ar fi falsă? Pentru că „ştiu" în mod sigur că „manifestul" ţine de o tinereţe de mult trecută, a avangardei, şi nu de era „post", de manierismul modernităţii... Mi-am adaptat discursul modelelor consacrate: am adunat elemente atât din retorica manifestelor suprarealismului, sau a futurismului, şi, de ce nu, din Manifestul Partidului Comunist. Nimic nu era original acolo, *în afară de scriitura mea.* Totuşi, care a fost intenţia autorului? Dacă totul a fost prefacătorie (ce nu e prefăcătorie în literatură?), oare la ce mă aşteptam din partea „publicului Euridice"?

Mă aşteptam, în primul rând, să realizeze capcana în care-i atrăgeam... să depisteze problemele pe care le puneam în discuţie, şi să discute oportunitatea „lansării" unei noi generaţii literare, din perspectiva psihanalitică, pe care o propuneam.

Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Am fost receptat ca „un romantic", mi s-a spus că despre complexul oedipian s-a mai auzit, sau, cel mai grav, mi s-a spus (Agopian dixit) că la tinereţe toţi facem aşa. Or, discursul meu nu avea nimic de-a face cu propria mea tinereţe, ci cu tinereţea literaturii. Reacţia aşteptată de mine ar fi fost o infuzie de luciditate, care să permită participanţilor să „vadă" cât de trecut este un asemenea discurs. Asta încercam să sugerez şi eu în partea fardat-teoretică a textului: cea psihanalitică. Nimeni n-a observat că mă sprijineam pe anxietatea influenţei, teoretizate de Harold Bloom. I-ar fi dus mintea la acesta, însă, doar dacă pronunţam cuvântul canon. Nu suntem obişnuiţi cu textul care ascunde, ne impresionează doar fanteziile lexicale tehniciste, care ne dau impresia că am fi bine pregătiţi, „betonizaţi, armurizaţi", Nu încearcă nimeni să gândească un text atunci când e alcătuit din cuvinte cunoscute, Vor spune, cel mult, că nu e decât literatură... Păi, cu literatura

susţineţi că vă ocupaţi, domnilor!

Am crezut că scopul unui cenaclu în care se prezintă texte despre „o nouă generaţie literară" este de a discuta ideea „de generaţie" şi cea de „nouă" generaţie. În schimb, participanţii n-au facut decât să exclame, excedaţi, că n-au putut urmări textul lui Radu Voinescu şi că al meu a fost „frumos, dar fără bază teoretică". Dat fiind că puteţi citi discursul meu, având acum şi instrumentele pe care le-am folosit eu, vă rog să verificaţi...

O generaţie care se afirmă prin negarea celei anterioare se hrăneşte dintr-un fond profund violent, are la rădăcini sânge (intenţia criminală este crimă, nu-i aşa?). Sângele şi cadavrul din care se scurge sunt cei mai buni fertilizatori pentru tânăra literatură. Totuşi, aceste lucruri trebuie înţelese cu înţelepciunea dată de experienţă şi nu respinse în stilul unor taţi autoritari. Obiectul dorit de fiu este cel pe care-l posedă tatăl, ca deţinător al autorităţii. Dar dorinţa nu este de a înlătura tatăl, ci de a avea (într-un mod absolut mimetic) ceea ce acesta posedă oficial.

Generaţia 2000, am spus eu, este una dintre cele mai eterogene: aşa pare deocamdată; nu poţi stabili paralele adânci între poezia lui Marius Ianuş, cea a Zverei Ion sau a Ruxandrei Novac. Singurul element comun ar fi fondul de disperare mai mult sau mai puţin răbufnind dintre imaginile abundente. Se scrie o poezie a imaginii (chinezăriile lui Iulian Băicuş o mărturisesc cel mai bine) născute din anii de maturizare oferiţi de splendida patrie post-comunistă. Acest grup de tineri urăşte prefăcătoria, utilizează argoul cu naturaleţea celui ce a crescut într-un mediu argotic. Inconştientul lor nu mai este limbaj, ci scriitură „licenţioasă". Dacă nici aici nu se sesizează protestul, mă întreb unde altundeva... La ce bun un manifest, când poezia îşi revarsă liniile directoare prin fiecare cuvânt sau imagine?

Ceva se întâmplă. Aceşti tineri care mi-au fost colegi de facultate au început să publice cu toţii, fiecare în alte reviste (mai ales după dispariţia „Fracturilor"), au volume (cei mai mulţi dintre ei), se cunosc, sunt chiar prieteni. Iar, din câte ştiu, preferă să facă orice numai pentru rămâne într-un domeniu profitabil

doar pentru cei puţini. Aceasta este o *generaţie*, mai ales că vine şi cu tânăra ei critică (Daniel Cristea-Enache, Marius Chivu, Iulia Popovici, Alexandra Olivotto, Elena Vlădăreanu şi mulţi alţii, printre care şi umilul subsenmat). Nu poţi împiedica o naştere în literatură, o poţi, cel mult, amâna, până când va izbucni cu mai multă forţă.

Atitudinea cea mai înţeleaptă este să accepţi, să ajuţi, pentru că memoria generaţiei care încearcă să se impună prelungeşte imaginea „bătrânului": Beckett pe lângă Joyce, Brâncuşi pe lângă Rodin – chiar dacă au „fugit" mereu de lângă maestru, n-au putut scăpa umbrei proiectate de acesta asupra întregii lor vieţi...

Paradigma, 1-2/2003

Andrei Peniuc

Muşcaţi din noi!

Dar ce zgomot se aude?

Tinerii scriitorii debutaţi în preajma anului 2000 sunt foarte agitaţi. Lumea îi priveşte cu mirare. Sunt oameni în toată firea care se arată iritaţi de toată gălăgia asta douămiistă. Sunt alţii care privesc fenomenul cu sinceră curiozitate. Alţii, cu suverană condescendenţă.

Oricum ar fi, toţi cei care s-au aflat, cu sau fară voia lor, în calea semnalelor lansate de tineri, aşteaptă să-i vadâ crescând, întru confirmare sau întru distrugere. Am 23 de ani şi am publicat două volume de debut („dublu debut", cum a scris dl. Mincu). Nu vreau să confirm nimic. Ar însemna să am o formulă, ori să lucrez la construcţia uneia, pe care să o consolidez prin volumele următoare. Nu am aşa ceva. Nu lucrez în direcţia asta. Nu cred că ar fi o problemă dacă nu aş mai publica nimic. Şi asta nu fiindcă mi se pare suficient şi desăvârşit ceea ce am scris deja. Nicidecum. Când îmi recitesc textele, cel mai mult mă impresionează stângăciile pe care le descopăr. Aş mai avea mult de lucru până să ajung la ştiinţa scrisului pe care o posedă, să

spunem, Paul Daian, Ioan Es. Pop sau Marius Ianuş, poeţi pe care îi respect în mod deosebit.

S-ar putea să mai scriu şi să mai public, dar, repet, asta nu mi se pare esenţial. Scriu poezie atunci când simt că am ceva urgent de comunicat. Nu pot consacra urgenţa.

S-a tot vorbit despre intoleranţa tinerilor faţă de scriitorii consacraţi. Recunosc că mă număr printre cei care nu sunt foarte grijulii cu sensibilităţile celor care scriu doar ca să nu se oprească, storcând până la ultima picătură sevele unui proiect învechit. Eu cred că ar trebui să nu mai publice până când nu simt că s-a rupt ceva în sistemul lor, până când nu simt din nou urgenţa unei comunicări. Dar acum spun altfel. Să facă fiecare aşa cum crede de cuviinţă. Să scrie şi să publice atâta cât îi ţin puterile. Miza mea va fi alta.

Împreună cu ceilalţi scriitori tineri, voi încerca să cuceresc publicul. Să îl atrag de partea mea. Să mă citească pe mine, să îl fac curios, să îl leg de mine cu fire invizibile. Să îl leg de mine, să îl legăm de noi, cu textele noastre.

Şi atunci pentru ce toată această zarvă a tinerilor scriitori? De ce nu îşi văd ei de scris, când oricum textul e cel care îndrăgosteşte cititorul? Pentru că cititorul a fost obişnuit cu literatura „bună", „consacrată", de cursă lungă. La un moment dat s-a blocat orice fel de curiozitate faţă de textul nou. Cititorul nu mai are chef să facă eforturi pentru a afla ce mai scriu nişte tineri, în ce fel respiră textele lor şi încotro se duc, încotro te duc. Noi trebuie pur şi simplu să arătăm că existăm. Să ne foim peste tot. Să-i obişnuim cu existenţa noastră. Textul nostru nu e scris ca să ne consacre, ci ca să captureze un moment, cu tot ce are el mai intens şi cu tot ce ajunge să vibreze în noi. Vreţi să vă conectati la nişte suflete legate deja în serie cu ale voastre? Vreţi să muşcaţi şi să vă înfruptaţi din „al inimii timpului strict produs" (M. Ianuş)? Citiţi-ne!

Într-o bună zi veţi vedea panouri cu reclame la un volum de debut. Până atunci, tinerii scriitori trebuie să se agite continuu, să nu stea locului, să urle cu gura lipită de inimile cititorilor.

Paradigma, 1-2/2003

Generația 2000, victimă a invidiei și a provincialismului?

Acest text este un răspuns la articolul domnului Tudor Crețu, intitulat *Și în provincie sunt autori buni*, apărut în „Ziua literară" de luni, 7 iulie 2003, sub genericul „Generația 2000". Articolul menționat mi s-a părut de o grosolană aroganță. Nu vreau ca gestul meu să treacă tot drept dovadă de aroganță. Numai că mi se pare de bun-simț să am o reacție normală atunci când îmi este pomenit numele. Apoi, nu aș vrea ca domnul Crețu să se obișnuiască cu impresia că noi, ăștia din București, suntem atât de convinși de valoarea/prestanța/locul nostru fixat în literatură, încât să nu mai avem nici o reacție. Nu vreau ca în răspunsul meu să se vadă altceva decât ceea ce este: o dovadă că sunt vie.

Despre ce este vorba, în câteva cuvinte. Poetul Tudor Crețu (care este de o vârstă cu noi, numai că, din articolul menționat, am înțeles că el uită acest detaliu), autor al unui volum de versuri (*Dantelăriile Adelei*, Editura Mirton, 2001), a citit într-una din ședințele Cenaclului Euridice din București (mai precis, în cea din 18 iunie). Cum nu s-a bucurat de o recunoaștere unanimă, a plecat supărat-foc. Nu după mult timp de la această experiență, domnul Crețu a trimis o țidulă la „Ziua literară".

În primul rând, am înțeles că domnului Tudor Crețu nu prea i-a priit ședința cenaclului la care a fost invitat să citească. Cel mai trist este că și domnul Tudor Crețu este atins ușor de jenantul complex al provincialului, care, din câte bag de seamă, se manifestă cu precădere la scriitorul român. De unde convingerea sa că lipsa unui entuziasm general la care se aștepta venind la București ar fi cauzată de împărțirea făcută de data aceasta aici, între bucureșteni și non-bucureșteni. Țin să-i spun domnului Crețu că nimeni nu e vinovat că astăzi este în București, în Timișoara, la Paris sau unde s-o fi găsind. Apoi, domnul Tudor

Crețu este invidios. Foarte urât din partea dumnealui. „Câteva observații legate de «congenerii» mei, acum. De fapt, în jurul acestor tineri (Țupa, Urmanov, Vlădă-reanu, Komartin, Chiva etc.), care sunt prezențele cele mai constante la Euridice, s-a format deja un halou. Îi vezi actanți în cel mai bine mediatizat eveniment literar din țară. Îi auzi vorbind alături de Soviany sau Marin Mincu etc. Sunt deja nume vehiculate, care beneficiază, fiind în/sau din București, de o circulație mai largă. Dincolo de poezia pe care o scriu au și atitudine publicistică, unii au chiar nerv în sensul ăsta Ei sunt beneficiarii unui fapt deja sesizat, și anume că e momentul cel mai ofertant, generos pentru cei tineri. Niciodată o nouă generație nu a avut șansa unei asemenea mediatizări, chiar în clipa din care se afla în fașă. Văzuți de la distanță, citiți și citați prin reviste, articole, cronici etc. apare senzația unui incipit de consacrare. Lucru care poate fi prematur", scrie, plin de obidă, sfătos totodată, domnul Tudor Crețu. Înainte de a-i răspunde, vreau să-mi cer scuze că lucrez la „Cotidianul" (aș fi putut pierde vremea, împărțind „fluturași" pe străzi pentru a-mi achita taxa de cămin, aș fi putut chiar să cerșesc, numai așa, pentru a ignora faptul „deja sesizat, și anume că e momentul cel mai ofertant, generos pentru cei tineri". Apropo, domnule Crețu, să știți că nu e deloc așa, nimeni nu e generos cu noi, ăștia tinerii, nici măcar la București). Să trec la răspunsuri. Punctual. Domnule Crețu, nu am vorbit niciodată alături de Marin Mincu, de Octavian Soviany sau de altcineva. Nu am luat cuvântul (în calitate de critic literar, scriitor sau altceva) la nici o lansare de carte (dacă la asta vă referiți) și nu am participat decât în calitate de cititor (eventual și de jurnalist). La fel pot spune și despre ceilalți colegi ai mei (dintre cei pe care i-ați numit, doar Ionuț Chiva a prezentat, într-o librărie, al doilea volum al lui Marius Ianuș). Nu mă interesează mediatizarea, nu fac nimic pentru ea. Deci nu aveți cum să mă vedeți la televizor, să citiți despre mine ca persoană etc. În ceea ce privește distribuția de care se bucură cărțile mele, vă las să ghiciți. Te pomenești că v-oți fi împiedicat de ele prin librăriile din Timișoara și v-ați mirat cum de au ajuns

acolo. Ei, bine, eu nu cred. Dacă se găsesc la librăria Muzeului Literaturii Române din Bucureşti, e bine. Dacă nu, nici o şansă să fie în altă parte. Apoi, dumneavoastră nu vi se pare puţin cam jenant să reproşaţi tocmai asta? Ştim cu toţii cât de greu circulă cărţile în România încât, după umila mea părere, ar trebui să te bucuri când găseşti o carte a unui „congener" în librăria de lângă tine, iar nu să te superi pe aşa-zisa şansă a sa. După cum vedeţi, prefer acest termen, totuşi: „congener". Eu, una, m-am plictisit de starea asta de concurs, care este întreţinută în literatura română. Domnul Tudor Creţu mărturiseşte că a venit la Bucureşti, curios să-şi vadă „concurenţii direcţi". De ce „concurenţi", domnule Creţu? Dumneavoastră nu vi s-a acrit de teama asta a scriitorului român că vecinul este mai bun decât el, de complexul „capra vecinului", omniprezent în societatea românească de azi? Dacă se pune problema în termeni de concurenţă, atunci discutăm despre cărţi. Ele pot fi una mai bună decât cealaltă. Pe când un scriitor nu ar trebui să se gândească decât cum să se depăşească pe sine însuşi, iar nu cum să-i depăşească pe alţii. Şi dacă tot trebuie să ne simţim prost că Marin Mincu ne susţine, o să-mi permit să fur o idee de-a dumnealui. Ştiţi ce tot spune? Că trebuie să fim generoşi. Generoşi, domnule Creţu, chiar aşa.

Domnului Creţu i se pare că suntem deja consacraţi. De unde o veni această proastă impresie, eu nu pot să spun. De altfel, nu ştiu ce înţelege domnia sa prin termenul „consacrat". Mie, în schimb, acest termen mi-a spus câte ceva despre invidie şi despre acelaşi complex al provincialului.

Într-un singur loc îi dau dreptate domnului Creţu, dar nu în totalitate. „Reacţii de genul celei pe care a avut-o, faţă de textele lui Mircea (Mircea Bârsilă, nota mea, E.V.), Elena Vlădăreanu: *nu-mi place* şi atât, riscă să lase impresia unei receptări cu totul neargumentate, care se reduce la exprimarea frustă unui verdict orb". Nici mie nu-mi place când, la cenaclu, nu sunt în stare să-mi argumentez părerile. Uneori, dau vina pe timiditate. Alteori, sunt sătulă de comentarii. Ne tot învârtim după deget, când de fapt totul poate fi atât de simplu: îmi place un text, înseamnă că

aş putea să mă întorc oricând la el. Când nu-mi place, nu-mi place şi atât Tot încercând să explici un text prost rişti să-i găseşti scuze. Apoi, nu pricep de ce trebuie să fie un capăt de ţară faptul că nu mi-au plăcut textele pe care le-a citit Mircea Bârsilă în acea şedinţă a cenaclului. Pur şi simplu nu mi-au plăcut. Dumneavoastră îl consideraţi un poet mare. Eu mă abţin. Dar în nici un caz nu am de gând să mă simt vinovată pentru că nu am aceleaşi gusturi cu ale dumneavoastră.

Desigur, domnul Creţu îşi încheie articolul apologetic: „Voi încerca să-mi procur, într-un viitor apropiat, o rubrică permanentă de recenzie, în paginile unei reviste de circulaţie. Asta e, cred, un semn de recidivă a implicării mai exprese din partea mea, în ceea ce se întâmplă. Lucru pe care îl datorez, în parte, lecturii în cenaclu". Abia aşteptăm să vină domnul Creţu şi să ne dea lecţii de literatură, de gust, de cum se scrie o cronică literară.

În încheiere, îmi permit să vorbesc despre o iluzie intimă a mea: că tinerii scriitori nu vor cădea în plasa invidiei, că, prin ei, va dispărea structura de gaşcă. Deocamdată e doar o iluzie.

Luceafărul, 6 august 2003

Elena Vlădăreanu

Cearta pe Euridice

După aproape doi ani de activităţi intense, după două volume solide cuprinzand textele şi comentariile (integrale) ale celor care au participat în primele douăzeci de şedinţe (volumele au apărut la Editura Ziua), activitatea Cenaclului Euridice al Uniunii Scriitorilor din România (coordonator Marin Mincu) s-a întrerupt, cel puţin până la sfârşitul lunii ianuarie. Eugen Uricaru, preşedintele Uniunii Scriitorilor, nu a dorit să ne spună nici unul dintre motivele acestei bruşte schimbări de decizie. „Cenaclul Euridice şi-a îndeplinit misiunea. După părerea mea şi nu numai a mea, formula s-a epuizat. Noua formulă va fi o surpriză pentru

toată lumea. Căutăm tineri care cred în literatură, ne punem mari speranţe în ei", ne-a mai declarat preşedintele Uniunii. Suplimentul „Ziua literară" va continua să apară chiar şi în lipsa cenaclului, fără însă ca în caseta editorială să mai fie prezent Marin Mincu. Acesta din urmă a refuzat să ne dea vreo declaraţie. Alex Ştefănescu şi Daniel Cristea Enache ne-au declarat că, într-adevăr, li s-a propus să coordoneze activităţile acestui cenaclu. „La început am acceptat, apoi m-am răzgândit. Mi-am dat seama că acolo e o atmosferă golănească, pe care a instituit-o Marin Mincu, care s-a purtat necorespunzător cu cei care veneau acolo. Au venit şi tineri necivilizaţi, ca Marius Ianuş. Când mi-a propus, Eugen Uricaru ştia că, dacă aş coordona eu acest cenaclu, aş face şedinţe mai prieteneşti. Pentru asta însă ar trebui să am o răbdare îngerească cu toţi cei care vor să se remarce astfel", susţine Alex Ştefănescu. Daniel Cristea Enache ne-a spus cât se poate de clar: „Nu am timp pentru aşa ceva". Se pare că, într-adevăr, până la sfârşitul lunii ianuarie, va domni un aer de surpriză. Surpriză-nesurpriză, Uniunea chiar trebuie să găsească un om capabil să ducă mai departe acest cenaclu. Ce părere au tinerii despre asta? Am vorbit cu poetul Răzvan Ţupa, unul dintre primii care au citit în cadrul acestui cenaclu. „În primul rând, ceea ce se întâmplă arată cât de pregătiţi sunt cei de la Uniune pentru a auzi altceva decât ceea ce ştiu. În al doilea rând, este o urmare a faptului că nu au reuşit să intre în dialog decât cu oameni pe care îi ştiau deja. Până una, alta, orice discuţie se încheia huliganic, oricâte eforturi ar fi făcut Mincu să nu fie aşa. E nevoie de ceva mai mult decât un spaţiu de dialog. Am auzit la un moment dat ca Eugen Uricaru ar fi spus despre cei care veneau să citească aici că încearcă să rezolve în literatură ceea ce trebuie rezolvat în societate. E rău că s-a oprit, pentru că era cel mai bun loc şi cel mai mediatizat. Când va începe, cu alţi oameni, se vor vedea şi diferenţele. Va fi greu să găsească pe cineva mai potrivit decât Marin Mincu, pentru că el a fost singurul capabil să-i pună laolaltă pe cei din mai multe generaţii. Cât timp a fost cenaclul,

au putut veni oameni dincolo de orice relaţii. Şi ştim cu toţii că relaţiile reprezintă adevărata problemă a Uniunii".

Cotidianul, 6 ianuarie 2004

Marin Mincu

Cîteva glose la „cearta pe Euridice"

Cum se cunoaşte, prin bunăvoinţa dlui Alexandru Condeescu, Cenaclul „Euridice" s-a mutat, din 14 ianuarie 2004, în Rotonda mai sobră a Muzeului Literaturii Române, părăsind pompoasa Sală a Oglinzilor de la Uniunea Scriitorilor. Nimic mai firesc că, după ce „a prins" (vorba lui Nicoaie Breban), fragila „Euridice" să treacă de la instituţia care i-a dat naştere (Uniunea Scriitorilor) la o instituţie mai echidistantă (Muzeul Literaturii). După toate premisele, s-ar părea că totul este normal şi nici nu ar trebui să ne ocupăm în mod special de această „mutare" în „accentul" nostru de azi.

Dacă avem în vedere, însă, mediatizarea acordată de către presă şi televiziune acestei „întîmplări", este foarte evident că lucrurile acestea nu s-au petrecut atît de paşnic şi că mai degrabă aici e vorba de repetate manevre subterane, de refulate pasiuni veleitare şi de multiple meschinării grobiene ce au condus la un deznodămînt nedorit. Punerea în funcţiune a unui cenaclu literar constituie o întreprindere foarte dificilă şi asta implică totdeauna eforturi agonale pentru ca mecanismele sale secrete să continue să meargă şi în condiţii neprielnice. Aceste „condiţii neprielnice" s-au ivit chiar de la început şi nu este deloc întîmplător că dl Ion Bogdan Lefter vorbeşte, în nişte note cam arbitrare, apărute în revista sa, de „dihonia" dintre „conducătorul respectivului cenaclu şi colegii săi de la „Ziua literară", Ştefan Agopian şi Marian Drăghici" („Observator cultural", nr. 203, 13 ianuarie 2004). Nu e un secret că dl Ştefan Agopian a dezavuat constant Cenaclul „Euridice", fie în notele sale prizărite, fie venind de mai multe ori în stare de ebrietate în şedinţe ca să susţină în faţa participanţilor că „cenaclul e o formă de onanie". Suferind de

complexul cronic al şefiei, prozatorul, cunoscut prin sterilitate, a probat toate scenariile posibile pentru a-l convinge pe Eugen Uricaru să-mi ia conducerea cenaclului. La fel de agresiv s-a comportat şi Marian Drăghici, aşa-zisul „secretar al cenaclului" care nu a catadicsit să se intereseze de nimic în această funcţie plătită, nici măcar de xeroxatul textelor citite, dar, în schimb, deşi nu a scos un singur cuvînt în timpul dezbaterilor cenaclului, a avut de mai multe ori cutezanţa de a mă trata de sus în cronicile sale „geniale" (cum singur spunea) şi să-mi dea lecţii în legătură cu valoarea poeziilor unei debutante de 33 de ani (Dana Fodor), descoperirea sa epocală. Acum apare desigur paradoxal faptul că am putut răbda toate mizeriile premeditate ale celor doi „colegi" timp de aproape doi ani. Nu am înţeles niciodată îndîrjirea lor surdă şi, de cîteva ori, intrigat, l-am întrebat pe Eugen Uricaru care este explicaţia exactă a ingratitudinii lor mîrîitoare. Nu mi-am dat seama decît foarte tîrziu că, de fapt, ei se comportau permanent ca nişte posibili pretendenţi la conducerea „Euridicei", mereu la pîndă pentru a găsi momentul oportun de a mă substitui. De altfel, dl Agopian s-a lăudat public, de mai multe ori, că „mă va schimba" (!). În final, am avut explicaţia acestei mocnite invidii otrăvite atunci cînd a apărut în ring şi presupusul înlocuitor al meu, dl Alex. Ştefănescu. De curînd, cronicarul „României literare" s-a lăudat într-un text din propria revistă că, dacă ar conduce un cenaclu, „Marin Mincu n-ar avea acces" (!) la şedinţele acestuia, deşi nu văd cum ar putea să-mi interzică „accesul" la Cenaclul Uniunii Scriitorilor, unde aş veni, din curiozitate, în calitate de simplu membru al acestei bresle. Dar aşa cum se procedează cînd vrei să iei locul cuiva, Alex. Ştefănescu trece imediat la ponegrirea mea pentru vini imaginare, susţinînd ipocrit că a refuzat propunerea lui Eugen Uricaru, de a conduce Cenaclul Uniunii, întrucît „s-a răzgîndit" fiindcă „şi-a dat seama că acolo e o atmosferă golănească, pe care a instituit-o Marin Mincu" („Cearta pe Euridice", în „Cotidianul", 6 ianuarie 2004). E curios cum de a putut să-şi dea seama de „atmosfera golănească", „instituită" de mine la Cenaclul „Euridice", din moment ce prea zveltul domn Alex. Ştefănescu nu şi-a plimbat graţioasa-i făptură *nici măcar pentru o secundă* prin Sala

Oglinzilor, atunci cînd acolo se desfăşurau şedintele „Euridicei". Tactica grosieră a pretendentului la şefia Cenaclului Uniunii Scriitorilor este aceea folosită eficient din timpul ceauşismului: îl infamezi pe cel aflat într-o funcţie de conducere pentru a-i lua locul. Am crezut că, mutîndu-mă la Muzeul Literaturii, voi fi scutit de agresiuni ignobile. Iată ca, pe 21 ianuarie, la a doua şedinţă a „Euridicei" în noul sediu, a apărut un alt pretendent vehement la şefie, în persoana criticului Valentin F. Mihăiescu, care a strigat public (şi beat) că va face şi el tot ce trebuie ca să fiu înlocuit şi de la Muzeul Literaturii Române. Nu mai am de ce să mă sperii de aceste ameninţări devenite de acum deja benigne. Oricum, lista rămîne permanent deschisă şi pentru înscrierea altor competitori. Important este ca Cenaclul „Euridice" să nu dispară. Ar fi păcat de încrederea necondiţionată pe care ne-au arătat-o tinerii.

Cotidianul, 24-25 ianuarie 2004

Marin Mincu

Zarva demagogică în jurul generaţiilor literare

Am observat, în ultimul timp, o simulare a sporirii interesului faţă de scriitorii cei mai tineri, din partea unor instituţii sau persoane literare. Astfel, s-a vorbit cu mare tamtam, în presă, despre tentativa *României literare* de a aborda această problemă, în cadrul „întîlnirilor" sale lunare, sub titrarea promiţătoare: „Există astăzi un conflict între generaţiile literare?". Aproape concomitent, într-o emisiune de pe canalul TVR Cultural, plagiindu-se acelaşi titlu (*Conflict între generaţiile literare*), erau chemaţi doi tineri (unul de la revista *Fracturi* şi altul de la *România literară*) pentru a se contrazice steril în legătură cu existenţa sau nonexistenţa unei noi generaţii.

Mi se pare corect să reamintesc că declanşarea organică a conflictului intergeneraţional – care există dintotdeauna – a născut o atmosferă ideatică efervescentă (şi nu o „atmosferă de golăneală", cum a etichetat-o, eronat, criticul Alex Ştefănescu) în

cadrul majorităţii şedinţelor săptămînale ale Cenaclului Euridice, desfăşurate în Sala Oglinzilor din sediul Uniunii Scriitorilor din Calea Victoriei, între 8 mai 2002 – 19 decembrie 2003. Cum confruntările, uneori foarte bătăioase, între cei mai tineri autori şi optzecişti s-au amplificat în cursul anului 2003 (după şedinţa din 22 ianuarie cînd poetul Adrian Urmanov a polemizat consistent cu Florin Iaru), am propus imediat dezbaterea asupra Generaţiei 2000, sub titlul „O nouă generaţie literară" (*Ziua literară*, nr. 40, 10-16 februarie 2003). La acest „punct de vedere" al meu au existat patru replici în *Ziua literară* („La răsăritu-i falnic..." de Horia Gârbea, în nr. 42; „Scrisoare deschisă d-lui Marin Mincu" de Angela Marinescu, în nr. 43; „Promoţia 2000 faţă cu reacţiunea" de Octavian Soviany, în nr. 45, şi „În problema «generaţiei»„ de Ştefania Plopeanu, în nr. 49), o replică în revista *Luceafărul* (nr. 9, 12 martie 2003) de Elena Vlădăreanu (sub titlul polemic „«Ia-ţi tîrfa şi pleacă» sau cîteva cuvinte despre ostilitate"), şi o replică a poetului Liviu Ioan Stoiciu (*Viaţa românească*, nr. 3-4/2003) şi a apărut şi un număr dublu al revistei *Paradigma* (nr. 1-2/2003), dedicat în întregime „noii generaţii". Am susţinut ideea apariţiei unei noi „generaţii de creaţie" (cu termenul lui Tudor Vianu), întrucît mi s-a părut că întrevăd suficiente „simptome" care indică schimbarea paradigmei literare, schimbare obiectivă cerută de modificările profunde ale orizontului de aşteptare/receptare şi manifestarea semnelor indubitabile ale unei noi autenticităţi literare. Pentru a aprofunda noţiunile teoretice, am propus ca în şedinţa din 19 martie 2003, să discutăm la obiect toate implicaţiile ce decurg din asemenea problematizare. Pornind de la comunicările scrise, susţinute de Radu Voinescu („În chestiunea unei noi generaţii literare"), Alexandru Bogdan Stănescu („În pat cu Mama Literatură") şi Adrian Urmanov („Eu sunt poemul utilitar"), s-au adus argumentele cele mai polemice prin care se atestă/confirmă existenţa unei noi generaţii. Transcrierea discuţiilor foarte vii, care au avut loc în acea şedinţă (a XXX-a), se află publicată în volumul a III-lea al *Dosarului Cenaclului Euridice* ce va fi lansat la Tîrgul de carte Gaudeamus. Se va vedea astfel, în urma lecturii documentelor de cenaclu, că punerea problemei conflictului

intergenerațional aparține celor mai tineri autori și se va constata gravitatea acestora în raportarea polemică la alte generații.

Este cu totul bizar că – după ce au neglijat complet existența noii generații – unele instituții și unii critici se comportă acum ca și cum ar descoperi spontan un subiect de discuție inedit, în măsură să le alimenteze apetitul „teoretic". Din păcate, oricine observă, fie în relatările despre „întîlnirea" istorică, fie din improvizațiile televizate, că e vorba de o atitudine superficială prin care se încearcă să se aplatizeze încă un argument fierbinte al vieții noastre literare. Iese la iveală foarte clar dezinteresul cras al tuturor oratorilor precum și „implicarea" lor demagogică, meschină, într-o problemă ce nu-i preocupă cîtuși de puțin. Aș vrea să sper că această demagogie de paradă va fi substituită, în cel mai scurt timp, de grija reală față de destinul scriitorului tînăr. Acesta trebuie ajutat să se afirme și să se autoresponsabilizeze în mod cît mai firesc, prin renunțarea la ideea falsă a culpabilizării imanente a generației din care face parte.

Cotidianul, 10-11 aprilie 2004

Marin Mincu

Tot despre noua generație

După ce, săptămîna trecută, mă arătam foarte înduioșat de apariția bruscă (și deloc spontană) a unor „întîlniri" mondene (preocupate, la modul cel mai demagogic, de „soarta" generațiilor literare) și a unor mediatizări cu totul superficiale (a cîtorva dintre autorii cei mai tineri), iată că vine domnul C. Stănescu, în editorialul din *Adevărul literar și artistic* nr. 717, 18 mai și se arată și el foarte îngrijorat de comportamentul rebel al „junilor goliarzi" de astăzi. Ca să pară cît mai convingător cu putință, el se folosește de două citate lungi (primul din E.R. Curtius și al doilea din Mihail Sebastian) care să-i susțină ideile cam puține. Mai întîi îl invocă pe E.R. Curtius, cu lucrarea *Literatura europeană și Evul Mediu latin*, pentru a ilustra „decepția oficialilor literari

stîrnită de năvălirea «noilor barbari»„. Nu cred, însă, că se poate face vreo apropiere între „Arhipoetul din Evul Mediu" (care e „ocrotit de regină" și „ajunge arhiepiscop și cancelar") și tînărul poet talentat de astăzi care nu are nici o șansă reală să-și procure „ocrotirea" cuiva. Dimpotrivă, instituțiile abilitate să sprijine noua generație se întrec în a o blama și chiar dacă „fiecare generație își are mercenarii ei", aceștia sunt anihilați complet de către cei care ocupă posturile-cheie în cultură și literatură. Nu am găsit nimic concludent în lungul citat din E.R. Curtius, care să justifice aducerea obligatorie a acestuia în pagină și cred că domnul C. Stănescu l-a folosit numai pentru a da mai multă autoritate propriilor sale aserțiuni („Tinerii noștri goliarzi scandalizează nobilimea literară instalată solid în sinecuri, posturi și locuri în manuale și tratate prin atitudini sfidătoare, menite să desfigureze pînă la ridicol «canonul» celor dinaintea lor") cu care, în linii mari, mă declar de acord.

Dar această intrare învăluitoare în subiect (prin ocoluri cît mai mai derutante) avea drept scop principal atacul dur la adresa „manifestelor și declarațiilor războinice" ale noii generații. Simțindu-se foarte sigur pe el, atunci cînd se ascunde în dosul altora, domnul C. Stănescu recurge, în al doilea citat, la autoritatea lui Mihail Sebastian care, în 1933, scrie un adevărat pamflet împotriva „Manifestului semnat de niște recruți ai vremii sale". Declar că subscriu și eu la ideile lui Mihail Sebastian, atunci cînd se referă la absența efortului creator din partea celor care mai cred că spiritul de gașcă poate substitui „noțiunea de muncă și creație". Nu este deloc rău că domnul C. Stănescu știe să aleagă citatul edificator din articolul lui Mihail Sebastian pe care îl reluăm pentru actualitatea mesajului: „că tinerii care debutează astăzi în scris simt nevoia unei scări de valori culturale noi este explicabil și îmbucurător. Dar valorile nici nu se creează nici nu se distrug cu manifeste, ci cu activități laborioase, răbdătoare și de cele mai multe ori anonime. Există o forță a obscurității – vreau să spun a modestiei și junii răsturnători de piedestale ar trebui să o descopere."

Faptul că domnul C. Stănescu îi pune în gardă pe „junii goliarzi" (termenul „june", din titlul articolului său, îl preia de la Mihail Sebastian) să nu se închipuie chiar buricul pămîntului ca şi cînd, pînă la ei, nimeni nu s-ar mai fi revoltat împotriva „bătrînilor", mi se pare normal.

Orice lecţie de modestie este totdeauna binevenită. Ceea ce mi s-a părut, însă neadecvat şi excesiv de agresiv, este tonul aproape intolerant ce însoţeşte predica moralizatoare a cuiva care nu are o operă critică îndeajuns de proeminentă pentru a se erija în instanţă sfătuitoare. În fond, nu se poate să apară o nouă generaţie fără să-şi lanseze, stereotip, propriile sale „manifeste şi declaraţii". Ne-am plictisi îngrozitor cu toţii dacă nu ar exista aceste manifeste fracturiste, utilitariste şi aşa mai departe.

Cotidianul, 22-23 mai 2004

Marin Mincu

Nu trageţi în „Generaţia 2000"

Un alt argument, care confirmă că Cenaclul Euridice a fost îndepărtat – după doi ani – de la sediul Uniunii Scriitorilor din cauza „pericolului" prezentat de promoţia douămiistă, îl reprezintă şi tonul catastrofic al unor participanţi la „întîlnirea" de la Neptun a „scriitorilor români din întreaga lume" (ediţia a V-a), care s-au folosit de ocazie pentru a-i ataca violent pe euridicieni. Dacă printre cei înscrişi în program ar fi existat şi autori foarte tineri, ce ar fi putut astfel să răspundă punctual acuzaţiilor paranoice ce li s-au adus, acest „accent" nu ar mai fi fost necesar. Mă obligă să-l scriu şi poetul Cezar Ivăncecu (frecventator în Sala Oglinzilor al Cenaclului Euridice) care, într-un interviu din *Dacia literară* nr. 53/2004, îmi reproşează neloial că „păstoresc" o „sumedenie de derbedei, gălăgioşi şi plagiatori, care vor totul şi pe toate din prima, cărţi, bani, premii, case..." şi că aceştia nu ar fi decît nişte simpli „manelişti ai poeziei româneşti...".

Mi se pare că se exagerează şi într-un caz, şi-ntr-altul, fără să se ţină seama de atitudinea de frondă cu care începe, dintotdeauna, orice generaţie literară sau artistică. Este, oricum, destul de hilar să constaţi că, în cadrul unui colocviu „internaţional", se ridică nişte vorbitori anonimi şi clamează în cor o acţiune rapidă de stopare a autorilor tineri (care „întorc spatele şi repudiază o întreagă tradiţie") cînd e cunoscut că, de fiecare dată, cu fiecare curent înnoitor, are loc o dinamitare/consolidare a tradiţiei printr-o confruntare polemică. S-au făcut afirmaţii neargumentate despre acest moment „fără precedent", cel mai „iconoclast" din istoria literaturii noastre, care ar „periclita" valorile „adevărate". Nu ştiu de ce se îngrijorează atîta aceşti domni sterili numai pentru că, în Cenaclul Euridice, s-a iscat o anumită efervescenţă competitivă între formulele uşor perimate ale unor autori ce aparţin promoţiilor anterioare şi scriitura mai vie şi mai percutantă a ultimilor sosiţi în arena literară. În mod firesc, trebuie să dăm dovadă de generozitate şi să-i primim cu înţelegere pedagogică, încercînd să-i formăm în aşa fel încît să înceapă să-şi cultive singuri autocenzura critică. În nici un caz nu e acceptabilă atitudinea de respingere vehementă adoptată de nişte instituţii tutelare, care ar trebui să găsească acele căi propice de afirmare a generaţiei ultime astfel încît să poată fi dezamorsate stările conflictuale inerente manifestării literaturii noi. Este edificator pentru toată lumea că pe „lista" de autori, publicaţi cu volume din fondul de un miliard oferit de premierul Năstase Uniunii Scriitorilor, nu figurează nici un autor tînăr şi absolut nici un debutant. Se înghesuie în schimb, „baronii" literari de astăzi care ar fi putut să-şi tipărească lucrările aşa cum şi le-au tipărit şi pînă acum. Ar fi fost important ca să se vadă interesul pe care-l acordă Uniunea Scriitorilor (şi prin aceasta implicit şi prim-ministrul Adrian Năstase) debutanţilor printr-un sprijin efectiv. M-aş fi aşteptat ca domnul Eugen Uricaru, preşedintele Uniunii, să fi inclus pe „lista" respectivă şi tipărirea volumului al treilea al *Dosarului Cenaclului Euridice*, pentru care nu s-au găsit patruzeci de

milioane ca să apară, deşi se află în bun de tipar la Editura Ziua de două luni. Este curios cum de au putut apare primele două volume ale *Dosarului*, iar acest volum (în care sunt prezenţi, printre alţii, Ioan Groşan, Alexandru Ecovoiu, Irina Mavrodin, Florin Iaru, Ion Stratan) a fost pur şi simplu blocat chiar în faza avansată de apariţie. Este posibil să fi supărat pe cineva discuţia despre *noua generaţie*, din cenaclul Uniunii Scriitorilor, consemnată aici sau poate că nu au plăcut nici tinerii introduşi în cenaclu (Dan Coman, Dan Mircea Cipariu, Letiţia Ilea, Ioana Băeţica, Doina Ioanid, Mihai Ignat, Denisa Mirena Pişcu, Alexandru Diaconu, Iulia Stoian, Adrian Urmanov, Cosmin Perţa). În mod public, dl Uricaru a susţinut că va sprijini apariţia documentelor care atestă funcţionarea Cenaclului Euridice al Uniunii Scriitorilor, iar acum se dezice singur prin atitudinea sa de neglijare totală a mediatizării textelor tinerilor. Sper să revină. Nu trageţi în euridicieni!

Cotidianul, 19-20 iunie 2004

CUPRINS

PREFAŢĂ DE MARIN MINCU ... I-VIII
DUMITRU CRUDU (1967) ... 5
rufele spălate ... 6
nu ... 7
poooooooooate ... 8
DOINA IOANID (1968) ... 15
Cartea burţilor şi a singurătăţii ... 16
IULIAN FRUNTAŞU (1970) ... 23
Poemul gurii ... 25
Poemul inimii ... 26
În serile cînd plouă şopîrla de lumină veghează după uşă ... 27
Poem de dragoste ... 27
Poem ... 28
GILI MOCANU (1971) ... 31
Pe plajă ... 32
Clubul ... 33
Creaţia ... 33
Obsedat de politeţe ... 34
Probleme personale ... 36
Tânăra pisică ... 36
Anul ... 37
Iată o problemă ... 38
MITOŞ MICLEUŞANU (1972) ... 39
substratum campus 22 ... 40
MIHAI VAKULOVSKI (1972) ... 47
post-modernismul cu ochii holbaţi la trecutul glorios de dulcel la plus infinitu' mă'ti ... 48
mi-ar plăcea să te bucuri de ei ... 49
multaşteptata reclama mama ... 49
D'aia ... 49
alt existih de liubovi trist ... 50
aceasta-i întrebarea! (poem vesel) ... 50
de-o săptămînă şi 4 zile ... 50
telefonul stricat, stricat rău ... 51
şah-mat şi după ... 51
pînă la moarte ... 51
la ce te gîndeşti, mă? ... 52
existem ... 52

eu? eu bine *52*
e-mail galben *53*
vrei să fii măritatată? *53*
cu iubita, după o zi de muncă *53*
iubire imposibilă (2?) *54*
asta e *54*
asta este-este! *54*
SORIN GHERGUŢ (1973) 55
***** *56*
O.G. *56*
găsisem un loc de parcare *56*
368 .... *57*
in utero *58*
zero 1 .... *58*
***** *58*
***** *59*
***** *59*
***** *60*
Ordine & Curăţenie *60*
alte zile, alte neplăceri, alte munci *61*
MUGUR GROSU (1973) 63
kamaradul tău *64*
IOANA NICOLAIE (1974) 69
Ecograme *70*
MIRCEA ŢUGLEA (1974) 77
20 octombrie 1998 (enjoy the silence) *78*
25 mai 1999 (la bucale cu ramon) *79*
24 august 1999 (herderu, pulitzeru) *80*
28 septembrie 1999 .... *82*
14 martie 2000 .... *82*
ADELA GRECEANU (1975) 85
ELENA PASIMA (1975) 91
Delirium clemens *92*
MARIUS IANUŞ (1975) 99
Odă hîrtie igienică *100*
IV Mă recunoaşte cineva. Fug ca eroul necunoscut. *103*
X Ursul din containăr. Un intermezzo enervant *104*
XV Cîntec de nebun *105*
RĂZVAN ŢUPA (1975) 107
corpuri româneşti *108*
lent *109*
lent *110*

lent *111*
lent *112*
durerea e o limbă străină *113*
DAN COMAN (1975) 115
poemul de vară *116*
poem de dragoste *118*
în vremea nopții *119*
numele prietenului *120*
VERONICA A. CARA (1976) 121
Maia *122*
BOGDAN IANCU (1977) 129
tina *130*
umbra Tinei pe retină *130*
dacă aș fi oglindă *131*
Virgil *132*
dragostea *133*
iarna. întoarcerea *135*
ȘTEFAN MANASIA (1977) 137
iluminarea *138*
schiță pentru autobiografie (de Antimoniu) *139*
amazon *142*
OVIA HERBERT (1977) 147
Deschiderile *148*
(există) *148*
(nu reușesc) *148*
(mângâierile) *149*
(unul) *149*
(întâi) *150*
(voi sta) *150*
(cântecul) *151*
(altă lume) *151*
(ai un loc in mine) *151*
(intonațiile) *152*
IONUȚ CHIVA (1978) 153
69 .... *154*
GEORGE VASILIEVICI (1978) 161
Înspăimântătoare frumusețe *162*
DAN SOCIU (1978) 167
vodcă sau vin *168*
foișorul rockerilor *169*
conserve bine închise borcane bani pentru încă o săptămînă *170*
Ozone friendly *172*

ALEXANDRU VAKULOVSKI (1978) 175
ĂLA *176*
Dumnezeu îl citeşte pe Nietzsche *176*
Dumnezeu la o conferinţă de presă *176*
*** *177*
Dumnezeu în colţ *177*
Dumnezeu se amuză *178*
Komunism & Dumnezeism *178*
Iisus iese *179*
Bateţi şi vi se va deschide *179*
*** *179*
Dumnezeu doarme *180*
Dumnezeu nu ne va auzi niciodată *180*
Dao De *181*
Aşa păţit-a Nietzsche *182*
BOGDAN PERDIVARĂ (1978) 183
kilometri de pivniţă *184*
ADRIANA GHEORGHE (1978) 191
două nopţi şi trei zile *192*
ADRIAN URMANOV (1979) 197
avortând anusian (păcatul) *198*
avortând anusian (păcatul) *198*
avortând anusian (păcatul) *199*
avortând anusian (păcatul) *199*
poeme utilitare *200*
IOANA BĂEŢICA (1980) 205
Fişă de înregistrare *206*
ALEXANDRA DIACONU (1979) 213
luna de fiere *214*
un poem nou *216*
DOMNICA DRUMEA (1979) 221
Ţara mea *222*
Nu sînt eu *224*
IULIA ARGINT (1979) 229
Malkuth *230*
Câteva rânduri din jurnalul Maestrului *230*
Un vis al păstorului *231*
O „discuţie" între bonomul brutar şi băiatul răsărit de neunde, acum ajutor de brutar şi duhovnic *232*
O transă a vântului, o voinţă, mai mult, o punte spre moarte *235*
TUDOR CREŢU (1980) 239
Dantelăriile Adelei *240*

ANDREI PENIUC (1980) 245
Snuff 246
▶*se luminează* 246
▶*mă poartă microorganismele mişcătoare ca un pat* 246
▶*eu nu plec nicăieri* 247
▶*trebuie să îmi tai unghiile* 247
▶*Britney stăruie să facem un snuff împreună* 247
▶*totul a fost filmat* 248
▶*crezi că intri într-o poveste* 248
▶*Britney Spears face duş în camera ta* 248
▶*îmi adulmec de o vreme mirosul* 249
▶*intru năduşit în camera mare* 249
▶*îi las pe amândoi întorşi spre fereastră* 249
RUXANDRA NOVAC (1980) 251
clovnii 252
r.w.f. 254
ecografitti 254
DENISA MIRENA PIŞCU (1980) 259
imagini capabile să-mi păstreze ochii deschişi 260
am intrat în corpul iubitului meu 262
azi toate femeile poartă pulovere roşii 264
ZVERA ION (1981) 267
Acetonă 268
TEODOR DUNĂ (1981) 273
recviem pentru o altă moarte 274
casa cu jocuri 275
ELENA VLĂDĂREANU (1981) 279
prima fisură a primei amintiri 280
a doua fisură a primei amintiri 280
prima fisură a celei de-a doua amintiri 280
a doua fisură a celei de-a doua amintiri 281
*** 282
a treia fisură mai adâncă. a memoriei 282
*** 283
*** 283
*** 284
*** 284
*** 285
Ce se ascunde sub piele 285
COSMIN PERŢA (1982) 287
Subsolul cu grafitti 288
Sunt o creatură a nopţii... 291

Lucrez la o moarte, mi s-a spus. *293*
CONSTANTIN VICĂ (1983) 295
Kirtil. Erezii pentru fiinţe mici *296*
lăsându-l liber pe cel din spatele meu *296*
text pentru pick-up *296*
întoarcerea la metopolis *297*
. ioana *298*
kirtil citeşte din confesiuni *299*
lupta cu kirtil *300*
kirtil, en attendant *301*
kirtil, în alt text al aşteptării *302*
OANA CĂTĂLINA NINU (1985) 303
Mandala *304*
MIRUNA VLADA (1986) 311
Perversiuni pentru copil şi orchestră *312*
Una din seri *313*
Istoria Milei *315*
ADDENDA **319**
Marin Mincu O nouă generaţie literară *321*
Horia Gârbea „La răsăritu-i falnic..." *322*
Elena Vlădăreanu „Ia-ţi târfa şi pleacă" *325*
Octavian Soviany Promoţia 2000 faţă cu reacţiunea *329*
Ştefania Plopeanu În problema „generaţiei" *332*
Bogdan Alexandru Stănescu În pat cu mama literatura *335*
Adrian Urmanov Eu sunt poemul utilitar *339*
Bogdan-Alexandru Stănescu Postludice *343*
Andrei Peniuc Muşcaţi din noi! *346*
Elena Vlădăreanu Generaţia 2000, victimă a invidiei şi a provincialismului? *348*
Elena Vlădăreanu Cearta pe euridice *351*
Marin Mincu Cîteva glose la „cearta pe Euridice" *353*
Marin Mincu Zarva demagogică în jurul generaţiilor literare *355*
Marin Mincu Tot despre noua generaţie *357*
Marin Mincu *Nu trageţi în „Generaţia 2000"* *359*

CUPRINS 363

Dumitru Crudu, Doina Ioanid, Iulian Fruntaşu, Gili Mocanu, Mitoş Micleuşanu, Mihai Vakulovski, Sorin Gherguţ, Mugur Grosu, Ioana Nicolaie, Mircea Ţuglea, Adela Greceanu, Elena Pasima, Marius Ianuş, Răzvan Ţupa, Dan Coman, Veronica A. Cara, Ionuţ Chiva, Bogdan Iancu, Ştefan Manasia, Ovia Herbert, George Vasilievici, Dan Sociu, Alexandru Vakulovski, Bogdan Perdivară, Adriana Gheorghe, Adrian Urmanov, Alexandra Diaconu, Domnica Drumea, Iulia Argint, Tudor Creţu, Andrei Peniuc, Ruxandra Novac, Denisa Mirena Pişcu, Ioana Băeţica, Zvera Ion, Teodor Dună, Elena Vlădăreanu, Cosmin Perţa, Constantin Vică, Oana Cătălina Ninu, Miruna Vlada

PONTICA

ISBN: 973-9224-98-9